EMMA GOLDRICK

Mireasa Latimore

ALCRIS

Capitolul 1

Mathilda Latimore înainta stânjenită pe docul şubred de lemn din Omdurman, dorindu-şi să se afle la cinci mii de kilometri depărtare. Soarele încălzea aerul umed şi bătea nemilos în cascheta ei safari, de sub care ieşea un smoc de păr blond. Era sfârşitul lui mai, iar temperaturile nu scădeau în timpul zilei sub treizeci şi opt de grade Celsius. Orice scânteie ar fi putut provoca un incendiu de proporţii.

De-a lungul apelor sumbre, acolo unde Nilul Alb se întâlnea cu cel Albastru înconjurând, în formă de V, vechea capitală Khartoum, se vedea Moscheea Celor Două Niluri, a cărei cupolă futuristă sclipea orbitor în soare. în partea opusă, coşul fabricii din Khartoum fumega leneş.

în jur, o cacofonie de sunete - în arabă şi în alte douăzeci şi şase de dialecte ale Republicii Sudan - îi zgâ-

riau urechile. Micul vapor cu aburi, care cu greu ar fi putut transporta cincizeci de persoane, se apropie de doc, unde aşteptau înghesuiţi cam trei sute de oameni.

Si unde naiba era bărbatul acela? Minunat! Dacă putea să i se întâmple ceva rău, i se întâmpla! Totul începuse la Boston, când Mathilda stătea cu familia la masa de seară.

- Situaţia începe să scape de sub control, spusese Bruce Latimore, tatăl ei. Sinele ar fi trebuit să fie reparate de trei luni. N-am avut nici o veste de la Quinn de treizeci de zile. Cineva trebuie să se ducă acolo ca să verifice situaţia.

- In nici un caz nu vei fi tu acela, Bruce, spusese soţia lui ferm. Nici n-ai scăpat bine de răceală. N-am să te las să pleci în Africa şi să păţeşti cine ştie ce pe acolo, din cauza unei şine de tren.

Mary-Kate Latimore era o creatură minionă, dar vorbea cu autoritate şi era considerată capul clanului Latimore.

- Mai avem câţiva ingineri calificaţi pentru supraveghere, sugerase Mathilda.

- Dar care dintre ei ştie să vorbească limba arabă, Mattie? Si jumătate sunt prea bătrâni pentru viaţa din Africa. Vorbim de o ţară înapoiată, din lumea a treia. Avem nevoie de un inginer tânăr, dinamic, care să vorbească limba arabă şi să nu fie ocupat în momentul ăsta cu altceva.

- Nu-i nimic! Il avem pe bărbatul ăsta în Khartoum. Il cheamă Ryan Quinn. E unul dintre

cei mai buni. Si vorbeşte foarte bine araba.

- Ciudat, n-am auzit de el până acum. Sunt vicepreşedintele corporaţiei şi nu-l cunosc.

- Erai plecată în Mexic când l-am angajat, spusese Mary-Kate. Mereu eşti pe drumuri, cum să-i cunoşti pe toţi? Oricum, mie-mi place de el.

- Si asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine? Vorbim aici de Africa!

- Nu uita că şi sora ta, Rebecca, a petrecut aproape un an de zile în Africa, lângă Sudan.

Asta n-o liniştise nici un pic pe Mattie. Becky îi povestise cât de grea era munca în acea parte a lumii.

- Ce te îngrijorează? o întrebase Bruce. Ai fost de nenumărate ori cu mine în străinătate.

- Asta e problema: am fost cu tine. Acum mă trimiţi singură, într-un colţ uitat de lume, ca să lucrez cu un necunoscut? Stii bine cât de greu îşi câştigă femeile respectul în faţa bărbaţilor, mai ales în domeniul ăsta. Sau vreţi să-mi spuneţi că acest Quinn e o pisicuţă blândă?

- Nu chiar, spusese mama ei. Dimpotrivă. E un adevărat leu.

- Hai, Mary-Kate, intervenise tatăl ei, n-o speria pe fată. Mattie mă va reprezenta pe mine acolo. Tot ce trebuie să facă e să-şi păstreze calmul, să inspecteze lucrările şi să-mi facă un raport.

- Aşa, zâmbise Mary-Kate privindu-şi cu dragoste soţul.

După atâţia ani de convieţuire în doi, încă

se mai
iubeau la nebunie.

- O să fie bine pentru Mattie, adăugase ea.

Lui Mattie nu-i mai rămăsese nimic de făcut. Aşa că îşi pusese în bagaj multe pastile împotriva malariei, câteva sticle cu apă plată şi nişte haine potrivite.

*
* *

- Ryan, am impresia că e ceva necurat la mijloc, spuse Harry Crampton.

Bărbatul înalt de lângă el, care răspundea la numele de Ryan, îşi şterse fruntea asudată cu o batistă nu tocmai curată.

- Il vezi? întrebă Ryan.

- Cum să-mi dau seama? Nici măcar nu ştiu cum arată. Tu ştii?

- N-am nici cea mai vagă idee. Inalt. Mare, presupun, ca taică-su. Rău. Bătrânul arată ca şi cum ar mânca jar. Probabil blond. La naiba, nu ştiu!

- Dar de ce ne întâlnim cu el aici, în Omdurman?

- Nu ştiu. Dar cască bine ochii. N-am chef să fiu acuzat că l-am pierdut pe proconsulul imperiului Latimore!

- Calmează-te, Ryan. Mai bine priveşte-o pe frumuşica aceea.

Harry Crampton, bărbatul cu început de chelie, în vârstă de cincizeci de ani, lipsise din ţara lui natală multă vreme, iar blonda cu cască safari era o adevărată plăcere pentru ochii lui.

- N-am timp şi chef de aşa ceva, mormăi Ryan Quinn. De ce naiba şefii mei din Boston sunt de părere că am nevoie de un supraveghetor? N-am timp să alerg după el prin nebunia asta.

Vaporaşul cu aburi se opri la marginea docului şi mulţimea năvăli spre el. Jumătate dintre pasageri erau europeni, după îmbrăcăminte, iar restul erau musulmani, îmbrăcaţi în cămăşi albe şi lungi, *gallabiya,* şi turbane.

- Hai să aşteptăm să vedem cine mai rămâne, propuse Ryan privind zăpăcit mulţimea colorată. Dacă nu apare, plecăm. Acum n-o să-l aştept la infinit pe omul ăla. Să se descurce singur!

- Uite, domnişoara noastră se pare că o să ia vaporaşul, râse Harry. Mă mir.

- Poate că nu-şi permite să călătorească cu trenul sau cu autocarul. Să nu te prind că începi trucul cu „mâna de ajutor“. Fetiţa asta poate să-ţi fie fiică.

- Poate, dar tu ai treizeci şi cinci de ani. Pentru tine cred că-i tocmai bună, spuse Harry grăbindu-se spre tânără.

Mattie îl privi pe bărbatul în vârstă apropiindu-se de ea. Aproape toţi pasagerii se urcaseră pe vaporaş.

- Eşti sigură că aştepţi pe docul potrivit? o întrebă Harry scoţându-şi ceremonios pălăria.

- Sinceră să fiu, nu ştiu, recunoscu ea. Cei de la oficiul de transporturi mi-au recomandat să merg spre Kosti cu vaporaşul. Trebuia să

mă întâlnesc aici cu cineva, dar se pare că respectivul m-a lăsat baltă. Aşa că sunt nevoită să mă descurc singură.

- Nu e bine pentru o domnişoară frumoasă ca tine să călătorească de una singură într-o ţară ca asta. Ar fi trebuit să iei trenul. Hai, lasă-mă să te ajut, spuse el ridicându-i uşor cele două geamantane. Astea sunt toate bagajele tale?

- Toate? îi aruncă ea un zâmbet fermecător a la Latimore. Eu credeam că mi-am luat prea multe.

- Nu e vorba de cantitate, spuse Harry ajutând-o să urce în vapor, ci de calitate. Uite, stai aici, la pupa. E cel mai bun loc. Nimeni n-o să te înghesuiască şi o să te răcorească vântul.

- Dar am cerut bilete de clasa-ntâi! protestă ea.

- Asta e clasa întâi. Pupa! râse Harry. Uite, la chiuveta aia ai şi apă, dacă vrei. Dar te sfătuiesc să nu bei.

- Asta e tot?

- Da. Ah! Am uitat să mă prezint. Harry Crampton.

Rămaseră în picioare, privind pedalele roţii vaporului
care învârteau apa murdară. Nilul Alb nu era tocmai alb. Nici Nilul Albastru nu era albastru. Ambii afluenţi erau tulburi şi plini de mâl.

Bărbatul cel înalt, însoţitorul lui Harry Crampton, li se alătură. Mattie îl privi cu coada ochiului. Părea un tip nesuferit. Inalt, bine făcut, brunet cu ochii negri, bronzat, semăna

cu un jucător de fotbal american, dar era probabil la fel de prost şi îngâmfat.

- Crampton - Harry Crampton, repetă bărbatul mai în vârstă şi de treabă. Lucrez în domeniul construcţiilor. Si noi ne îndreptam tot spre Kosti.

- Latimore, se prezentă Mattie zâmbindu-i dulce. Mattie Latimore. Si eu tot în domeniul construcţiilor lucrez.

- Oh! exclamă uluit bărbatul cel tânăr, înecându-se.

*

* *

- Trebuie să-l înţelegi, îi explică mai târziu Harry lui Mattie. Are o groază de necazuri pe cap. Sinele alea de tren sunt o pacoste pentru el şi consideră că n-are nevoie de un supraveghetor care e...

- Femeie? scutură Mattie din cap dezgustată.

Desigur, Mattie ştia că misogini existau peste tot în
lume, şi mai ales la Boston. Iar în domeniul construcţiilor densitatea lor pe metru pătrat era cea mai mare.

- Ei, n-am ce-i face, ridică ea din umeri. Ori se obişnuieşte cu ideea, ori...

- Ori, ce? o întrerupse o voce din spatele ei.

- Ori va cădea cerul peste tine, cocoşelule, zâmbi acru Mattie întorcându-se spre el cu o figură ameninţătoare.

Ryan nu avea chef de compromisuri. O privi pe fata cu figură bătăioasă din faţa lui

întrebându-se cu ce greşise de merita soarta asta.

- Ai de gând să faci mulţi purici pe-aici? o interogă Ryan.

- Se pare că eşti nerăbdător să scapi de mine. Mai nerăbdător decât ai fost ca să mă întâmpini. O să rămân atâta timp cât va fi nevoie de mine.

- Nu-i vina mea că nu te-am găsit. De la Kosti la Khartoum sunt trei sute cincizeci de kilometri. N-am avut timp să ajung să te întâmpin ca pe o regină.

- Sase zile nu ţi-au fost de ajuns?

- N-am primit la timp ştampila guvernamentală pe hârtiile de călătorie, îi explică împăciuitor Harry. Iartă-ne că te-am făcut să aştepţi, dar până la urmă totul s-a sfârşit cu bine, nu-i aşa?

- Si dacă n-aţi primit la timp ştampila, ce v-aţi gândit? Hai s-o lăsăm baltă!

- Exact, spuse molcom Ryan sfâşiind-o din priviri.

- Hei, n-a fost chiar aşa, spuse Harry. Am petrecut câteva zile la puşcărie din cauză că ne-au prins cu actele de călătorie în neregulă.

- Aţi fi putut să-mi spuneţi asta de la început, spuse Mattie, privindu-i stânjenită. Nu sunt aşa proastă. Aş fi înţeles.

- Serios? spuse Ryan aruncându-i o privire ucigătoare. Ar fi însemnat că ai fi fost prima femeie care ar fi înţeles ceva.

- Hei, hei! ţipă Mattie. M-am întâlnit cu singurul misogin din Africa?

- Nu prea cred, spuse Harry. S-ar putea să fie mai mulţi. Aşteaptă să-l întâlneşti pe Artafi.

- Pe cine?

- Din cauza lui s-a stricat calea ferată. Dar o să-ţi explicăm totul când ajungem la Kosti. Dacă ajungem... E timpul să mâncăm ceva.

- Bună idee, spuse Mattie. Unde-i restaurantul?

Cei doi bărbaţi se priviră o clipă uimiţi şi apoi izbucniră în râs.

- Am spus ceva hazliu? întrebă indignată Mattie.

- Să nu-mi spui că n-ai mâncare la tine, zise Ryan.

- Bineînţeles că nu! replică Mattie. Mi-am luat bilet la clasa-ntâi! Vreau să ştiu, unde se poate servi masa pe vaporaşul ăsta?

- Ajută-mă, Doamne! oftă Ryan ridicându-şi privirile spre cer. Uite ce e, domnişoară inocentă, nu suntem pe râul Mississippi. Aici nu se serveşte mâncare călătorilor nici măcar la clasa-ntâi. Si chiar dacă s-ar servi, ai fi nebună s-o mănânci. Stomacul americanilor nu-i obişnuit cu gândacii africani.

- Bine. Atunci voi flămânzi două zile. Bine că am la dispoziţie apă potabilă.

- Ţi-ai luat sticle cu apă la tine? Bravo! Cine ţi-a dat sfatul ăsta bun?

- Nimeni! Asta-i problema. Bănuiam că voi fi aşteptată la aeroport şi se va găsi cineva care să-mi dea nişte sfaturi bune. Apa potabilă pe care mi-am luat-o de acasă s-a terminat în şase zile, de când mă învârtesc pe-aici.

Doamne! Parcă mi-ai vorbi de Africa întunecată.

- Asta şi este.

- Dar văd acolo o chiuvetă. înseamnă că există apă pe vapor.

- Există. Apă proaspătă de râu. Serveşte-te, dar până mâine vei face cunoştinţă cu Blestemul Faraonilor.

Mattie privi râul învolburat. Apa nu mai era aşa de murdară ca în port, dar nu părea potabilă. Becky îi povestise despre apa din Africa, aşa că venise pregătită. Tot ce avea de făcut era să-şi umple o cană şi să... Ce cană?

- Puteţi să-mi împrumutaţi o cană?

- Am eu o cană la mine, spuse Harry care privise până atunci confruntarea de la distanţă. S-ar putea să am şi două sandvişuri în plus. Ce ai de gând să faci cu cana?

- Să beau apă.

- Hei, nu vreau să-i transmit tatălui tău condoleanţe, spuse Ryan încercând s-o împiedice să-şi umple cana cu apă de la robinetul insalubru.

- Ai încredere în discernământul meu, spuse Mattie.

După ce umplu cana cu apă, aruncă înăuntru două tablete efervescente care se topiră în câteva secunde. Sora ei o sfătuise să aştepte un sfert de oră. Dar setea ei creştea după fiecare minut de aşteptare.

- Ai înnebunit? o întrebă Ryan privind-o pe Mattie bând din cană.

- Probabil, spuse ea având grijă să nu

tulbure sedimentele depuse la fundul cănii.

- Eşti nebună, spuse Ryan. Pot să-ncep de-acum să-i scriu tatălui tău.

- Te rog.

- Ce-ai pus în cană? întrebă Harry.

- Am o soră - de fapt trei surori şi un frate. Dar una dintre surorile mele este medic şi a lucrat cu trupele Crucii Roşii în Africa. Soţul ei este doctor militar. Mi-au dat nişte pastile magice. Nu ştiu ce conţin, dar dacă pun două tablete într-un pahar cu apă murdară, acestea omoară orice vietate mişcătoare.

- Naiba să te ia! înjură Ryan şi plecă de lângă ea.

- Cred că ai înţeles că prietenul meu e cam irascibil, spuse Harry. Ce spui de un sandviş? S-ar putea să fie expirat. Mai ai vreo pastilă magică?

- Nu, râse Mattie, dar am un stomac de fier. Dacă mănânci tu, mănânc şi eu.

începură să mănânce sprijiniţi de bara de protecţie, privind peisajele din jurul lor. Aşa cum se întâmpla în apropierea Ecuatorului, apusul dură puţin şi noaptea îi înconjură dintr-o dată. Nilul părea şi mai negru. Călătoreau prin câmpiile africane. Nu mai plouase de mult şi fermierii îşi conduceau cirezile de vite la adăpat, aşteptând ploile.

- Ce aproape par stelele, murmură Mattie terminându-şi sandvişul. Luna când apare?

- O să apară. Dar sunt prea bătrân pentru aşa ceva.

- Nu-i adevărat. Tinerii nu ştiu să fie

romantici. Apropo, ce are prietenul tău?

- Greu de spus. E un om grăbit. Nu-l ştiu de prea multă vreme. Am înţeles că trăieşte în Africa de şapte ani. A lucrat la diverse companii de construcţii. E divorţat. Singurele scrisori pe care le-a primit de acasă sunt actele de partaj de la avocaţi.

- Oricum, mă enervează. Nu ştiu cu ce l-am deranjat de se poartă în halul ăsta cu mine.

- Ciudat, dar ştii? Mi se pare că vă potriviţi.

- Mi s-a mai spus că sunt nesuferită. Dar niciodată nu mă supăr pe om fără motiv.

- Te-ai săturat? Mai vrei un sandviş?

- Nu, mulţumesc. Dar aş da orice să fac o baie. Văd că vaporul înaintează destul de încet. Aş putea să mă arunc în apă.

- Nu-ţi recomand să faci o asemenea imprudenţă. Decât dacă ai o pastilă care să cureţe tot râul.

- De ce? Sunt crocodili?

- Aici, în sud, pot fi doi, trei. Dar nu crocodilii sunt problema, ci gălbeaza.

- Poftim?

- Da. E o chestie mică, dar feroce. Poate provoca orbirea. Asta e problema majoră cu care se confruntă populaţia din Sudan, Egipt şi Uganda. Te sfătuiesc să aştepţi până ajungem la Kosti. Avem acolo duşuri destul de civilizate. Doamne, ce obosit sunt! A fost o zi grea.

- A, voiam să te întreb. Avem unde să dormim pe vapor?

- Nu. Chiar aşa! De ce n-ai luat trenul sau autocarul?

Ryan Quinn se întoarse îmbufnat şi se aşeză la câţiva
metri de ei privindu-i din când în când.

- Am înţeles că trenul urma traseul Nilului Albastru, spuse Mattie. Iar Nilul Alb ajunge direct la Kosti. Dacă luam trenul sau autocarul era mai complicat.

- Stai aşa, o întrerupse Ryan. De la cine ai înţeles asta?

- De la angajaţii companiei de transporturi.

- Vorbesc engleza?

- Nu prea. Ne-am înţeles, eu - vorbind araba mea îngrozitoare, ei - engleza lor oribilă.

- Si ţi-au spus că poţi ajunge pe Nilul Alb direct la Kosti? insistă Ryan.

- Da. Sau mai bine zis i-am întrebat dacă pot ajunge pe râu direct la Kosti şi ei mi-au răspuns că da.

Ryan şi Harry izbucniră în râs.

- Ce e? întrebă Mattie enervată. M-au minţit?

- Nu chiar, se hlizi Ryan. Fii liniştită. Ai să vezi.

- Ce să văd? întrebă ea privindu-l furioasă cum se îndepărta de ea. Hei! M-am săturat de spatele lui! îl cunosc de câteva ore şi simt cum mă enervează din ce în ce mai tare.

- Nu-l băga în seamă. Vrei o pătură? Nopţile sunt foarte reci lângă Ecuator.

- Nu, mulţumesc. Deja te-am privat de un sandviş. Uite că vine şi domnul nostru cel drăguţ. O să ne înconjoare el cu căldură sufletească.

Harry se înveli cu o pătură şi se întinse pe bancheta metalică. Ryan se aşează lângă ea şi-şi desfăcu sacul de dormit. Mattie simţi frigul pătrunzându-i în oase. îşi strânse genunchii la piept clănţănind din dinţi incontrolabil.

Ryan se mişca lângă ea prin întuneric cu graţie. Si leii erau masivi şi graţioşi, dar aveau o respiraţie groaznică.

Liniştea din jurul lor era mormântală. Se auzeau doar pedalele roţii vaporului, care plesneau apa ritmic, hipnotizant.

- Aşa ai de gând să-ţi petreci toată noaptea? o întrebă Ryan într-un târziu.

- N-am altă variantă, şopti Mattie.

- Corect, râse sadic Ryan. Si nu trebuie să vorbeşti în şoaptă. Harry doarme buştean. Poţi să tai lemne pe el. Sau cum se spune pe-aici, poate să treacă o turmă de elefanţi pe lângă el, că nu se trezeşte.

- Ah, asta îmi aminteşte o întâmplare hazlie. Eram cu tata pe Amazon, într-o canoe. Asta se întâmpla acum doi ani. Eram mult mai tânără atunci...

- Sigur, o întrerupse el cu un aer amuzat, dar solemn.

Ce fel de om era Ryan Quinn? Pe întuneric părea mult
mai prietenos.

- Hei, uite ce-ţi propun, spuse Ryan. Sacul meu de dormit e dublu. Nu trebuie să te jenezi. Vino lângă mine să ne încălzim reciporc.

- Nu, mulţumesc, spuse Mattie rece. Nu-s

chiar aşa de proastă.

- Eşti sigură?

- Foarte sigură.

- Să nu spui că n-am vrut să te ajut. Dacă te răzgândeşti, să-ţi scoţi bocancii înainte să te bagi lângă mine. Nu-mi place să mă culc cu femei încălţate.

- N-ai tu norocul ăsta, spuse ea întorcându-se cu spatele la el.

Luna răsări printre munţii Etiopiei, ca o tipsie mare de aur.

- Doamne, ce frumos! şopti Mattie mai mult pentru ea. Câţi faraoni or fi admirat priveliştea asta de pe Nil, leagănul civilizaţiei?

Frigul era din ce în ce mai pătrunzător, iar Mattie începuse să tremure incontrolabil. Se ghemui şi mai tare, îşi frecă braţele îngheţate, dar degeaba. Vaporaşul înainta greu. Parcă stăteau pe loc. Dar priveliştea din jur, luminată de lună, era de vis.

- Dumnezeule, se foi Ryan ridicându-se într-un cot. Iţi clănţăne dinţii într-un hal! Nu pot să dorm. Hai că vin lângă tine.

- Nu! se apără speriată Mattie simţind cum îi vine să plângă. Stai la locul tău şi dormi!

Mattie îşi trase nasul cu zgomot încercând să-şi înghită lacrimile. Ce naiba avea? O enerva chiar aşa de tare Ryan Quinn? Las’ că ajungea ea acasă şi primul lucru pe care avea să-l facă era să-l concedieze pe nesimţitul ăsta.

îi era dor de casă? Dar fusese plecată departe de părinţi de sute de ori. Totuşi fi fost

mai bine dacă ar fi avut-o pe Mary-Kate lângă ea. Ciudat. în mod normal, fetele se simţeau mai bine lângă taţi. Dar Mary-Kate era o persoană specială. Cu ea se putea vorbi orice. Ce ar fi făcut MaryKate într-o situaţie ca asta?

Tremura din cap până-n picioare şi o voce subţire îi spunea să se bage în sacul de dormit, lângă Ryan. Ce putea să-i facă? Erau pe un vapor, înconjuraţi de zeci de oameni. Da. Mary-Kate, mama ei vitregă, ar fi sfătuit-o să se bage la căldură, lângă Ryan Quinn.

Se ridică în picioare şi se aşeză lângă Ryan. Studie cu atenţie sacul de dormit, căutând un loc prin care să intre. Trase cu vârful degetelor de marginea sacului şi descoperi că avea destul loc cât să intre şi ea lângă Ryan. îşi băgă un picior înăuntru, cu mişcări lente. Ryan se mişcă. Mattie îşi scoase repede piciorul. De ce se temea? Doar el o invitase să intre. Nu mai putea de frig. îşi aminti că Ryan o rugase să se descalţe. îşi scoase ghetele şi se strecură în sacul de dormit. Deodată, se simţi învăluită de căldură. Oasele şi muşchii i se dezmorţeau plăcut.

Toată agitaţia drumului o obosise îngrozitor şi abia acum, când se simţea bine, trupul ei se relaxă şi adormi pe nesimţite. Nici nu-l simţi pe Ryan mişcându-se lângă ea şi luând-o în braţe.

Capitolul 2

O trezi muzica. Mattie deschise un ochi cu precauţie, studiind împrejurimile. Undeva, pe punte, câteva persoane bateau la tobe. Cineva chiar dansa. Mattie auzea sunetul ritmic a unei perechi de picioare goale plesnind pe podeaua metalică a vaporului. Din când în când spectatorii râdeau şi aplaudau.

Mattie se ridică într-un cot şi privi în jur. Gâtul, spatele şi picioarele îi amorţiseră. Locul de lângă ea din sacul de dormit era gol. O clipă intră în panică şi-şi duse mâna la nasturii cămăşii safari. De obicei nu se încheia până sus. Acum, cămaşa era încheiată până la ultimul nasture. Apoi uită acest amănunt, simţind în nări miros de cafea fierbinte.

Se întoarse pe o parte şi privi în spate. Ryan se apropia de ea cu două ceşti cu cafea în mâini.

- Poftim, spuse el întinzându-i o ceaşcă din care ieşeau aburi fierbinţi.

- Mulţumesc, spuse Mattie luând ceaşca în mână. Unde suntem? întrebă ea sesizând că pedalele roţii vaporului se opriseră.

- La El Geteina.

Mattie nu-l întrebă ce însemna asta. înghiţi o gură de cafea şi aproape se înecă.

- Ai grijă, spuse Ryan surâzând pe sub mustaţă.

- De ce ne-am oprit?

- Mai departe de aici nu putem să înaintăm, spuse vesel Ryan.

- Si ce te amuză?

- Totul. Bea, domnişoară. Trebuie să plecăm de pe vapor.

- Dar am cumpărat bilet pentru Kosti!

- Am ajuns la stăvilar.

- Dar cei de la agenţia de turism mi-au spus că...

- Nu! Tu le-ai spus. E posibil să ajungi pe Nil până la Kosti. Asta i-ai întrebat, nu-i aşa?

- Da. Si ei mi-au spus că da. M-au minţit!

- Ba nu, zâmbi Ryan. E posibil! Dar trebuie să coborâm de pe vaporul ăsta. Vom lua un autobuz care ne va lăsa la câteva mile mai încolo, după stăvilar. Pe partea opusă ne aşteaptă alt vapor care ne va duce la Kosti.

Mattie îşi extrase picioarele amorţite din sacul de dormit şi-şi apucă bagajele în grabă. Cu ce greşise? Doamne! Ce aventură de pomină! Si în compania cui?!

- Nu te grăbi, spuse Ryan strângând sacul de dormit. Vezi să nu cazi.

- Mulţumesc, spuse ea, aruncându-i o privire ucigătoare şi grăbindu-se spre autobuzul care-i aştepta.

Harry se apropie de ei în grabă.

- Am staţionat suficient cât să mai cumpăr nişte provizii, spuse el.

Autobuzul ajunse repede la al doilea vapor care-i aştepta ancorat lângă doc. Pasagerii se îmbulziră grăbiţi la intrare şi Mattie se amestecă printre ei. Ryan şi Harry o urmară zâmbind şi dându-şi coate. Găsiră nişte locuri

libere la pupa, la fel ca pe vaporul pe care-l lăsaseră în urmă.

Abia acum soarele începea să se ridice, prevestind o zi călduroasă.

- Mai vrei o cafea? o întrebă Ryan întinzându-i a doua ceaşcă din ziua aceea.

- Da, mulţumesc.

- Iartă-mă că...

- Că ce? întrebă Mattie privindu-l inocent.

- Când te-ai culcat lângă mine...

- De ce? îl întrerupse ea, dându-şi seama că voia să-i explice de ce nasturii cămăşii ei erau încheiaţi până sus. Mi-ai spus că tot ce-mi ceri e să-mi dau jos ghetele. Si aşa am făcut. Sper că nu te-am deranjat.

- Nu, nu. Deloc.

Mattie privi peisajul sorbind cu precauţie din cafeaua fierbinte. Un vânticel bătea uşor făcând valuri mici la suprafaţa râului, care se spărgeau de vapor. Un cârd de pescăruşi zbura în urma lor, făcând vaporul să pară un fel de zmeu idilic.

Mattie îşi îndreptă privirile spre Ryan. Nici acum faţa lui fioroasă nu se relaxase. Părea la fel de prietenos ca faraonul Ramses.

- Unde suntem acum? întrebă Mattie.

- La Kordofan. Suntem la jumătatea drumului spre Kosti. Dacă mergem constant, la zece seara ajungem la destinaţie.

- Kordofan? Nu aici a fost acum vreo doi ani foametea aceea teribilă?

- Ba da. Una din ele. Seceta a secerat

populaţia băştinaşă.

- Si acum?

- Anul ăsta a fost mai bun. Sudanul are o recoltă bogată, dar cu toate astea, o mulţime de oameni mai mor de foame. Guvernul nu are un program de distribuţie prea bine pus la punct.

- De asta trebuie să reparăm calea ferată?

- Calea ferată a fost reparată de mult. Se pune problema extinderii ei. Tu te pricepi la căi ferate? Eşti ingineră?

- Nu chiar.

Ryan o privi oftând şi dădu din mână a lehamite.

- Nu-ţi prea place de mine, constată Mattie.

- Ar trebui? întrebă Ryan. Nu-mi amintesc să fi semnat un asemenea contract.

- Te deranjează dacă-mi explici şi mie de ce nu-ţi plac?

- Da.

- Da, ce?

- Da, mă deranjează să-ţi explic, spuse el ridicându-se de pe bancă şi îndepărtându-se de ea.

Mattie se descălţase, aşa că nu mai făcu efortul să se încalţe ca să se ducă după el, să-l întrebe de ce. Nu merita. îşi termină de băut cafeaua şi se băgă în sacul de dormit desfăcut. Curând adormi.

Când se trezi era după-amiază târziu şi Harry stătea lângă ea.

- Te păzeam, spuse el.

- De ce?

- Te afli într-o zonă a lumii în care salariul mediu e de trei sute patruzeci de dolari pe an. Infracţionalitatea este foarte mare aici.

- Mai ales că are şi cine s-o provoace, interveni Ryan.

- Ryan, te rog, nu începe, spuse Harry împăciuitor. Mattie n-are nici o vină.

- Ba are. Cine o pune să poarte haine şi bijuterii la care populaţia săracă a Africii nici măcar nu visează? Se dă în bărci...

- Vai, ce expresii, domnule Quinn! exclamă Mattie. Glumeşti, nu-i aşa? Anunţă-ne şi pe noi când o mai faci, ca să râdem. Nu ştiu, fă un semn, clipeşte din ochi sau mişcă-ţi urechile.

- Doamne! murmură Ryan. De ce mi se întâmplă mie toate astea? Mai întâi mi s-a trimis un şef de lucrări de care n-aveam nevoie, acum constat că e femeie, şi mai e şi ironică! Doamne, cu ce ţi-am greşit?

- Ai făcut tu ceva reprobabil în viaţa anterioară! Cred că într-o viaţă anterioară ai fost marchizul de Sade, sau Dracula, cine ştie? Dar nu-mi pari un misogin.

- Nu urăsc femeile adevărate, domnişoară Latimore, spuse el cu miere în glas. Femeile adevărate au un loc al lor bine stabilit în viaţa mea.

- Hmmm, interesant. Lasă-mă să ghicesc. In pat, nu-i aşa?

- Acolo şi-n alte locuri. Dar tu nu-mi pari a fi o femeie adevărată, Mattie dragă.

Felul în care Ryan îi spusese: „Mattie dragă“, sunase ca o insultă. Era ca şi cum ar fi trimis-o la plimbare. Si din cauza asta, Mattie se simţea ca un vas de fiert sub presiune, în stare să mărească viteza vaporului cu care abia înaintau, de zece ori.

- Deci nu mă încadrez? întrebă ea încercând să se stăpânească. De ce?

- Din două motive. Unul, îmi plac femeile... robuste, spuse el privindu-i fizicul firav. Si în al doilea rând, îmi place ca femeia mea să nu vorbească neîntrebată.

- Femeia ta! pufni Mattie dezgustată.

Se gândi ce sfat i-ar fi dat Mary-Kate într-o asemenea situaţie. I-ar fi spus să-şi păstreze calmul. Da, trebuia să fie calmă ca să stăpânească situaţia. *Argumentum ad hominem.*

- Vom petrece câteva săptămâni foarte interesante, domnule Quinn. Dar va trebui să-ţi aminteşti că sunt vicepreşedintele companiei pentru care lucrezi. Deci, eşti angajatul meu.

- Femeile! murmură Ryan, apoi adăugă calm: Contractul meu se încheie peste câteva săptămâni, domnişoară, aşa că va fi bine pentru amândoi.

Mattie voia să-i spună o mie de lucruri nepoliticoase, dar îl lăsă să se îndepărteze de ea.

- Voi doi sunteţi ca apa cu uleiul, spuse Harry Crampton apropiindu-se de ea. Nu vă înţelegeţi deloc.

- Aşa e. Nu ne suportăm nici simpla prezenţă.

- Vrei să mănânci? Ia asta.

- Ce e?

- Se numeşte „pâine de drum“. Precum îi spune şi numele, e pâine coaptă special pentru drum. O tai în două şi pui înăuntru carne sau legume. Eu pun ulei de măsline. E un obicei local.

- Mmm, are gust bun. La naiba! Orice ar fi bun. Chiar şi o bucată prăjită de Quinn.

Privirea uluită a lui Harry o aduse cu picioarele pe pământ. Indiferent de sentimentele ei, Harry îi ea loial lui Ryan Quinn.

- Nu practic canibalismul, râse Mattie. Oricum, carnea lui ar fi prea tare pentru dinţii mei.

- Mă bucur că recunoşti asta, spuse Harry serios. Glumele cu canibali nu sunt prea gustate prin locurile astea.

- Familia Latimore glumeşte mult şi eu nu fac excepţie. De când îl ştii pe Ryan Quinn?

- Nu-mi amintesc. Suntem la al treilea contract la care lucrăm împreună în Africa. Este un şef bun, dar nu suportă să i se dea ordine. E cunoscut în Africa. Cred că o duzină de ţări din Africa îl cunosc. Si, pe deasupra, arată şi bine.

- Dacă îţi place genul lui, murmură Mattie muşcând din pâine.

După-amiaza trecu repede. In zona pe care

navigau, râul era puţin adânc.

- La sfârşitul lunii viitoare, după ce vor veni ploile, cota râului va creşte cu câţiva metri, îi explică Harry. Atunci ţăranii nu vor mai fi nevoiţi să care apa cu găleţile şi s-o economisească.

Aici vegetaţia era cu totul alta. La fel şi oamenii. Păreau mai negri şi nu mai purtau turbane, ca în nord.

- Cu cât ne apropiem mai mult de Kosti, cu atât ne apropiem mai mult de război.

- Război! exclamă îngrozită Mattie.

Nu luase în calcul posibilitatea de a se întâlni cu asemenea conflicte în Africa. Ea venise aici cu gândul de a-şi exercita profesia de inginer.

- Dar cine se luptă?

- Triburile negre sudaneze.

- Pentru ce?

- Pentru libertate. Putere. Religie. Independenţă. Sudanul n-a fost niciodată un stat unit, în ciuda eforturilor coloniştilor. Sudanul este un stat format din triburi rivale. După căderea preşedintelui Nimeiri, noul guvern nu şi-a ţinut promisiunea de a păstra autonomia sudului ţării şi a adus trupe de libanezi aliaţi. Triburile pastorale, mai ales Dinka, s-au revoltat. Guvernul controlează oraşele, dar rebelii au pus stăpânire pe drumuri şi ape. Am auzit că ieri au doborât un avion al guvernului, desupra oraşului Malakal. Mă întrebi cum? Au evoluat de la lănci, la

rachete antiaeriene. Si asta mă sperie îngrozitor. Hei, am ajuns!

în timp ce discutau, soarele apusese şi se lăsase întunericul. Zeci de luminiţe se aprinseseră de-a lungul râului, anunţându-i că se aflau în apropierea unui oraş.

- Kosti, spuse Harry ajutând-o pe Mattie să se ridice de pe bancă. Nu e chiar aşa de mare precum pare. Si te asigur că arată mai bine noaptea, atunci când nu vezi toată mizeria de pe străzi.

- Nu-mi pasă cât de mic sau de murdar e, atâta timp cât am unde să fac un duş fierbinte şi să-mi întind oasele.

- Nu te îngrijora. Avem o casă de oaspeţi foarte îmbietoare. O să te simţi bine.

Ryan se apropie de ei la fel de morocănos şi-şi luă bagajele.

- înainte să coborâm, spuse Mattie cât de dulce putea, vreau să-ţi mulţumesc, domnule Quinn, pentru că m-ai lăsat să-ţi folosesc sacul de dormit.

- Pentru nimic, Mattie, rânji Ryan. Chiar te rog să-mi foloseşti culcuşul ori de câte ori vei avea plăcerea.

Mattie se înroşi şi-i întoarse spatele. Dacă în momentul acela ar fi putut să dispară, ar fi făcut-o. Dar mai avea de străbătut câţiva metri de punte îngustă, cu Ryan Quinn răsuflându-i în ceafă. Si puntea de lemn părea foarte şubredă. Când Mattie puse piciorul pe ea, i se păru instabilă şi scoase un ţipăt uşor,

sugrumat. Din spate, Ryan o sprijini apucând-o de coate. Dar asta o sperie şi mai tare pe Mattie, care aproape alunecă de pe puntea îngustă. Noroc cu Harry, care, luându-i bagajele din mâini, se strecură în faţa ei dându-i un sentiment de siguranţă.

Un jeep vechi şi prăfuit îi aştepta la marginea drumului. Harry o privi cerându-şi iertare din ochi pentru felul jalnic în care arăta maşina.

- Nu-i nimic, zise Mattie ghicind ce voia să-i spună, punându-şi mâna pe umărul lui. Arată foarte bine. Si tot ce vreau e să mă ducă repede la un duş şi un pat.

Ryan se aşează pe locul şoferului şi Harry deschise cea de-a doua uşă, invitând-o pe Mattie înăuntru. Ryan glisă scaunul pasagerului din dreapta lui în faţă şi-i făcu loc să intre pe locurile din spate. Dacă n-ar fi fost Harry la mijloc, Mattie ar fi refuzat să călătorească pe bancheta lipsită de confort din spate. Dar Harry era mai bătrân şi fusese drăguţ cu ea, aşa că, aruncându-i o privire ucigătoare lui Ryan, se trânti pe bancheta din spate.

- Mulţumesc, Mattie, spuse Harry. Nu mai sunt la vârsta la care să-mi placă senzaţiile tari trăite pe locurile din spate ale unui jeep.

Ryan demară în trombă, stârnind în urma maşinii un nor de praf şi făcând-o pe Mattie să se cufunde în bancheta ei. Se opriră la marginea unui pod, după ce lăsară în urmă

oraşul. Mattie văzu în lumina slabă a câtorva felinare că docul era plin de ambarcaţiuni.

- Vapoarele astea n-au mai plecat din port de câteva luni bune, îi explică Harry văzându-i privirea în oglinda retrovizoare. înainte puteai călători pe apă de la Kosti până la Juba. Dar acum, rebelii controlează traseul de navigaţie. Nimic nu mai trece de ei.

în timp ce Harry îi explica situaţia, nişte soldaţi le verificau actele de călătorie. Vorbeau ceva în arabă cu Ryan şi el le răspundea cu nişte cuvinte pe care Mattie nu le învăţase la şcoală. în cele din urmă, soldaţii le dădură voie să treacă.

- Podul ăsta este făcut de compania Latimore şi a fost reconstruit de trei ori în zece ani, explică Harry.

- Dar ce s-a întâmplat cu el? întrebă Mattie. N-a rezistat? Mă mir!

- N-a rezistat bombardamentului. A fost aruncat în aer. De asta este acum păzit de soldaţi.

Bărbaţii aceia nu prea arătau a soldaţi, în ciuda uniformelor verzi de camuflaj pe care le purtau. Nu mişcară nici măcar în momentul în care jeepul goni pe lângă ei trecând podul.

După ce trecură podul ajunseră într-un loc plin de şine de tren depozitate alandala.

- Aici e centrul de triaj? întrebă Mattie.

-Am fost nevoiţi să-l construim aici, îi spuse Harry. Nu mai putem înainta.

- O să mai vedem, murmură Mattie.

Se părea că Ryan avea nişte urechi bune, pentru că auzind-o, izbucni în râs.

*
* *

Tabăra Latimore era la un kilometru de pod, pe un teren mai înalt, construită conform standardelor companiei. Siruri de barăci confortabile formau un fel de fortăreaţă, iar centrul era lăsat liber. Tabăra era înconjurată de un gard înalt de sârmă ghimpată şi era bine iluminată de becuri puternice. Paznicul de la poartă nu era soldat. Era un luptător negru, înalt, cu pieptul gol şi o lance înfiorătoare în mână.

Ryan discută cu el ceva într-un dialect din care Mattie nu înţelese nimic. Apoi negrul le deschise porţile şi-i lăsă să intre.

Mattie era prea obosită ca să mai privească în jur. Cele opt zile agitate prin care trecuse îşi spuneau cuvântul. Se lăsă condusă spre o construcţie impunătoare de lemn, care părea a fi clădirea administraţiei. Doi bărbaţi coborâră în goană scările întâmpinându-i. Un arab sudanez îmbrăcat în haine tradiţionale îi întinse mâna şi se prezentă zâmbind larg:

- Ahmed bin Rashid.

- Mathilda Latimore, zâmbi ea slab, de complezenţă. *Sala'am aleikum.*

- Oh, se învioră si mai tare bărbatul cu faţa măslinie. Vorbiţi araba!

- Puţin.

- Ahmed este un reprezentant al guvernului,

îi explică Ryan binevoitor lui Mattie.

Dar Mattie stia ce înseamnă un reprezentant al guvernului. Spionaj, secrete politice si alte complicaţii.

Urcară treptele clădirii si se instalară comod pe veranda spaţioasă, conversând pe jumătate în arabă, pe jumătate în engleză. Mattie era prea obosită ca să mai fie atentă la discuţie. Tresări în momentul în care-l auzi pe Ryan strigând surprins:

- Virginia! Ce naiba cauţi aici?

Mattie, care picotea, deschise brusc ochii privind în direcţia în care se întorseseră toate capetele. O femeie frumoasă, cu forme voluptuoase, îmbrăcată elegant, într-o rochie de mătase albastră, cu părul negru prins într-un coc extravagant, stătea în faţa lor. Părea îngrijorată, dar hotărâtă. Zâmbea, dar, dacă Mattie nu se însela, avea lacrimi în ochi.

Ryan o prinse brutal pe femeie de braţ, forţând-o să-l urmeze. Mattie îl urmă, flancată de Ahmed si de Harry. Ryan se duse direct la bar, îsi turnă un pahar de rom si-l dădu peste cap. Apoi se întoarse spre ei si spuse, săgetând-o pe femeia necunoscută din priviri:

- Harry, domnişoară Latimore, Ahmed, am deosebita plăcere să v-o prezint pe Virginia, soţia mea. Pardon! Fosta soţie!

- Doamne! murmură Harry turnându-şi la rândul lui un pahar de rom pe care-l dădu peste cap.

Virginia Quinn ezită un moment, apoi se

repezi spre Ryan aruncându-şi braţele în jurul gâtului lui.

- Vai, Ryan, suspină ea.

- Harry, şopti Mattie, iartă-mă, dar mor de somn şi trebuie neapărat să fac o baie. Pe lângă asta, cred că suntem în plus.

Harry şi Ahmed se ridicară amândoi în picioare şi îşi oferiră braţele lui Mattie. Mattie făcu un efort supraomenesc să nu privească în urmă la Ryan şi Virginia, ieşind din încăpere cu capul sus.

- Baia este în spatele uşii albastre, spuse Harry. Sunt suficiente băi aici, poţi să stai cât vrei. Intre timp eu o să-ţi pregătesc nişte sandvişuri. Bucătarul a plecat de vreo oră.

- Chiar aşa de rău arăt?

- Nu! spuse Ahmed zâmbitor. Eşti puţin epuizată, dar adevărata ta faţă îţi străluceşte în priviri.

- Sper că nu, spuse Mattie rânjind. Adevărata mea faţă seamănă mai mult cu Prinţesa Războinică decât cu Frumoasa Adormită.

Ca toate încăperile din tabără, baia era curată ca o sală de operaţii şi foarte dotată. Standardele companiei lui Bruce Latimore erau ridicate şi el voia să le asigure angajaţilor tot confortul, pentru ca aceştia să fie cât mai productivi.

Mattie se privi îgrijorată în oglindă şi coşmarurile ei se adeveriră. Arăta îngrozitor. Părul ei blond era ciufulit şi plin de nisip, praf

şi cenuşă. Arăta ca un cuib de ciori. Se dezbrăcă repede şi-şi umplu cada cu apă fierbinte.

Un sfert de oră mai târziu, imaginea ei se îmbunătăţi. Părul strălucera de curăţenie şi se cârlionţa uşor, umed, căzând în cascadă pe umeri. Faţa îi era puţin roşie, dar curată, iar ochii i se limpeziseră. Din păcate nu avea haine de schimb la ea, aşa că se îmbrăcă în acelaşi costum safari prăfuit şi transpirat.

După ce ieşi din baie, îi găsi pe cei doi bărbaţi aşteptând-o. Ahmed se ridică în picioare şi Harry se mulţumi să-i facă cu ochiul. Pe o masă erau aşezate câteva platouri pline cu sandvişuri.

- Vrei o bere? o întrebă Harry.

- Te rog. Cu ce sunt sandvişurile?

- Cu diverse tipuri de carne. Curaj. Sunt comestibile şi foarte proaspete, spuse Harry luând un sandviş şi muşcând cu poftă.

Ahmed nici nu se atinse de mâncare. în schimb, Mattie mâncă pe nerăsuflate trei sandvişuri, udate cu bere din belşug.

- N-aveţi pahare pentru doamne? întrebă Mattie în glumă bând berea direct din sticlă.

- Adevărul este că până acum n-am fost onoraţi cu prezenţe feminine. Acum suntem. Cu două!

- Din partea mea, nu-i nici o problemă. Am trăit mult printre bărbaţi. Cum vom dormi la noapte?

- Avem un bungalou de oaspeţi, special

pentru femei. Dar n-a fost folosit niciodată. Am trimis pe cineva să-l verifice şi am aflat că arată foarte bine.

- Perfect! Mmm, ce bun e sandvişul ăsta. Ce conţine? Carne de miel?

- Sunteţi pe-aproape, râse Ahmed cu poftă.

Mattie se întoarse cu spatele la el. Nu! Nu-i plăcea deloc de Ahmed! Deloc!

- Ce e, Harry?

- Nu te speria. E carne de cămilă tânără. E o specialitate locală. Majoritatea cămilelor sunt aduse din Egipt şi sunt vândute prin zonele astea la preţuri exorbitante.

- Nu există vite în Sudan?

- Nu vorbiţi de vite prin locurile astea, o sfătui Ahmed încruntat. Guvernul are mari probleme cu vitele.

- Ce naiba? Trebuie să am grijă la tot ce spun şi ce fac? M-am cam săturat. De când am ajuns în Africa se pare că mereu dau cu bâta-n baltă!

- Nu te simţi prost, spuse Harry dând din mână indiferent. Există foarte multe vite în Sudan. Dar triburile la sacrifică abia când sunt prea bătrâne ca să mai poată fi mâncate. Carnea lor e folosită în diverse ritualuri.

- Vacile sunt sacre, ca-n India?

- Nu chiar. Vacile sunt banii lor. Averea. Contul din bancă. Ce, tu mănânci dolari? Nici triburile locale nu-şi mănâncă vitele. Decât dacă sunt la ananghie.

- Doamne! Credeam că am studiat suficient

obiceiurile locale. Dar mi s-a spus că Africa îmi va rezerva multe surprize. Cred că mi-a ajuns pe ziua de azi. Cine mă conduce şi pe mine la căsuţa din poveste? O să-mi iau cu mine câteva sandvişuri şi o sticlă de bere.

Ahmed o conduse spre bungalou, ducându-i politicos sandvşurile şi sticla cu bere. Ieşiră din clădirea administrativă. Era noapte şi luna era sus pe cer. Bungaloul se afla la câţiva metri de clădirea administrativă. Uşa era deschisă. Ahmed o invită pe Mattie să intre.

- O cameră de zi, o bucătărie, o baie şi un dormitor cu două paturi, îi prezentă Ahmed bungaloul.

- Mulţumesc, spuse ea politicos conducându-l spre uşă.

Dar Ahmed nu părea dornic să plece. O privea provocator şi zâmbea.

- Ce doreşti? întrebă ea exasperată.

- Ce doresc? O femeie frumoasă într-o noapte cu lună. îţi doresc *makhadda*, porumbiţă întunecată, zâmbi el apropiindu-se de Mattie.

Ea se prefăcu că-l lasă să se apropie şi, zâmbindu-i la fel de fermecător, îi aplică o lovitură scurtă, dar puternică şi bine plasată, drept în plex. Privirea lui Ahmed se înnegură de durere şi zâmbetul îi pieri instantaneu de pe buze.

- Ascultă-mă bine, şeicule, spuse Mattie printre dinţi, eu nu împart perna şi nimic altceva cu nimeni. *Imish*!Ieşi afară!

Mattie deschise uşa larg, îl apucă pe Ahmed de un braţ şi-i făcu vânt pe scări. N-apucă să închidă uşa, că, din întuneric, se auzi un râs gros.

- Ai probleme? spuse Ryan apărând în uşă.

- Mă descurc. Ce vrei? Mi-e somn.

- Nu eşti prea primitoare.

- Hei, tu!... se sufocă ea de indignare.

- Gata, linişteşte-te. Stiu că eşti temperamentală. E o caracteristică a familiei Latimore. Eram la un dineu cu tatăl şi mama ta...

- Da? Si ce spuneau?

- N-am crezut că eşti femeie. Când vorbeau despre tine, îţi spuneau Mattie. Mi-am închipuit că eşti bărbat.

- Bine, şi? Ce vrei de la mine?

- Nimic special. Voiam doar să te anunţ că ăsta e singurul bungalou rezervat femeilor, aşa că Virginia va dormi cu tine.

Inainte ca Mattie să protesteze, de după uşă apăru şi Virginia.

- Ah, făcu Mattie. Pofteşte, te rog.

Ryan îşi sărută fosta soţie pe gură. Dar nu cu pasiune, ci cu un gest obişnuit, formal. Ce fel de relaţie aveau? De fapt, pe Mattie n-o interesa. Nu voia să se amestece în viaţa altora. Ii privi o clipă cu coada ochiului şi Ryan o observă. Râse pe înfundate, o mângâie uşor pe sub bărbie, şi spuse:

- Noapte bună, şefa!

Capitolul 3

Sedinţa se ţinu în sala mare de conferinţe, la două zile după sosirea lor în tabăra Latimore. Mattie îşi petrecuse aproape tot timpul dormind. Ceasul ei biologic încă nu se obişnuise cu timpul sudanez şi faptul că împărţea dormitorul cu Virginia n-o ajuta prea mult.

- Mereu se plânge, îi spuse Mattie lui Harry. De ce naiba a venit aici?

- A venit după bani. Ani de zile l-a uscat pe Ryan şi acum mai vrea.

- Are de întreţinut vreun copil?

- N-au copii. Nu ştiu de ce se plânge Virginia.

Mattie ridică din umeri. Stia ea ceva. Cu o zi înainte,
stătea în camera de zi a bungaloului, răsfoind un *Newsweek* vechi de şase luni, când Virginia năvălise în încăpere c-o falcă-n cer şi una-n pământ.

- Eşti şefa lui! o acuzase Virginia.

- într-un fel, da, zâmbise Mattie uimită de ieşirea femeii. Dar aici, în Africa, Ryan este propriul lui şef.

- Ryan, da? Vă tutuiţi? Ce aveţi de împărţit? îmi vrei bărbatul! bătuse ea isteric în masă.

- în primul rând, explicase Mattie calm, am înţeles că sunteţi divorţaţi. în al doilea rând, nu ţi-aş lua gorila nici dacă m-ai plăti!

- Nu mă prosteşti tu pe mine. Stiu cum vi se

aprind călcâiele, vouă, femeilor, după Ryan al meu! N-are rost să-ţi faci speranţe! E al meu! Suntem căsătoriţi în iad şi lanţurile care ne leagă nu se rup aşa uşor!

- îmi pare rău s-aud asta. Cred că ţi-e greu...

- Normal! E un nenorocit fără inimă, dar e al meu!

- Nu pot să cred aşa ceva despre domnul Quinn, protestă Mattie. Sunt sigură că a avut o viaţă grea.

- Ce ştii tu? Ai crescut hrănită cu linguri de argint! Ce ştii tu despre săracii care scormonesc prin gunoaie?

- Pot să te ajut cu ceva?

- Să-ţi ţii mâinile acasă. Si încă ceva! Măreşte-i salariul. Merită. Si eu am nevoie de bani.

- Asta nu depinde de mine. Dar pot să-i spun tatălui meu, să vedem ce poate rezolva.

- Hei, voi care faceţi pe mărinimoşii, îmi întorceţi stomacul pe dos!

După această scenă, Virginia îi întorsese spatele lui Mattie şi plecase din cameră lăsând în urmă plutind un miros pătrunzător de alcool.

Sala de conferinţe se umplu de bărbaţi. Mattie nu cunoştea pe nimeni. Toţi o priveau suspicioşi, întrebân- du-se ce căuta ea acolo. Mai târziu apăru şi Ryan care se aşează pe scaunul liber de lângă ea, din capul mesei.

- Ai grijă, îi şopti el. Te-ai pus în pericol noaptea trecută. Fii mai atentă pe viitor.

- Nu înţeleg. Ce vrei să spui?

- Mă refer la tânărul Ahmed. Povestea a circulat prin toată tabăra. Si el şi-a pierdut din prestigiu. Nu uita că este un reprezentant oficial al guvernului.

- Si ce? Ce trebuia să fac? Să-l las să mă violeze?

- Nu pot să-ţi dau un răspuns, şopti Ryan. Dar nu uita că tânărul Ahmed are o armată în spate, gata să acţioneze la un ordin de-al lui. E periculos ca un şarpe călcat pe coadă. Si astă-noapte tu ai reuşit să-l calci pe coadă. Militarii sudanezi sunt plini de bărbăţia lor.

- Si ce-mi propui? Să fug acasă la tata?

- Ai tupeu, domnişoară Latimore, se încruntă Ryan. Nu-i o idee rea să te întorci acasă. Pot să-ţi obţin un bilet pentru trenul din noaptea asta. Te interesează?

- Deloc. Nici un membu al familiei Latimore nu se eschivează. Am de gând să-mi fac meseria, domnule Quinn. Si, pe lângă asta, n-aş renunţa pentru nimic în lume la plăcerea de a împărţi camera cu fosta ta soţie. Mi-a povestit nişte lucruri foarte interesante despre relaţia voastră.

- Naiba să vă ia pe amândouă!

In acel moment în sala de conferinţe se făcu tăcere. Mattie se înroşi uşor şi încercă să-şi stăpânească tremurul.

- George, spuse calm Ryan, te rog să începi să ne prezinţi situaţia.

Tânărul care răspundea la numele de

George se ridică în picioare şi deschise o mapă plină de notiţe. întinse o hartă pe un stativ, tuşi scurt şi începu:

- După cum vedeţi, şinele de tren urmează drumul de la Kosti la El Obeid. De aici, calea ferată se extinde spre Chad. Astfel se face legătura între triburile Masakin, din sud, şi Kababish, din nord.

George desfăcu altă hartă, mai detaliată, şi intră în amănunte care o făcură pe Mattie să picotească. După un sfert de oră, începu să caşte. După o altă jumătate de oră nu se mai abţinu şi-l întrerupse:

- Domnule...

-Jensen, spuse Ryan.

- Aşa, Jensen. Mă tem că vă pierdeţi în amănunte care nu mă interesează. Treceţi la subiect, vă rog.

George Jensen tuşi scurt şi-i aruncă o privire rugătoare lui Ryan. Acesta se făcu că nu-l vede, aşa că George Jensen mai tuşi încă o dată, se înecă şi spuse:

- Prima problemă a fost aceea de a înlocui şaptesprezece canale de scurgere care n-au rezistat inundaţiei de anul trecut. Am reuşit să le înlocuim pe toate, în afară de trei.

- Domnule Jensen, sunt sigură că trei canale nu sunt o problemă pentru echipa noastră de muncitori. Dacă vă depăşeşte problema, angajaţi două, trei echipe, dar terminaţi odată treaba asta.

Jensen îl privi îngrijorat pe Ryan. Ryan ridică

din umeri.

- Dar am făcut-o de trei ori, spuse Jensen grav. Degeaba.

- Poftim? Asta înseamnă... sabotaj.

- Mda, făcu Ryan. Frank?

Un alt bărbat se ridică în picioare şi preluă relatarea.

- Toţi inginerii noştri de locomotive au refuzat să se deplaseze mai departe de Er Rahad. De fapt, jumătate dintre ei s-au îmbolnăvit şi au plecat acasă. N-am mai deplasat nici o locomotivă de douăsprezece zile.

- Dar soldaţii...

Toată asistenţa râse pe înfundate.

- Nu înţelegi, spuse Ryan serios. Soldaţii nu stau aici ca să ne protejeze pe noi. Ei conduc oraşul Kosti, colectează taxe şi controlează drumurile. Alte întrebări, domnişoară Latimore?

- Da, oftă Mattie. Mai întâi, cine ne face toate astea?

- Asta e uşor de spus, interveni Frank. Luptătorii Masakin. Altceva?

- Da. De ce?

- Hei, o întrerupse Ryan. Nu are rost să-i ţinem pe aceşti oameni în loc. Mai bine hai să facem o plimbare ca să-ţi explic eu cum stau treburile.

- Nu! Putem să vorbim şi aici, spuse Mattie în timp ce toată lumea se ridica cu zgomot de la masa de conferinţe.

- Taci, şopti Ryan. O să-ţi explic pe drum despre ce e vorba.

*

* *

Ryan opri jeepul pe vârful unui deal. în faţa lor se întindeau câmpiile vaste ale Nilului Alb şi oraşul Kosti. Aici iarba nu era prea deasă, dar totuşi, nu se aflau în deşert. Un baobab solitar cu ramuri întortocheate făcea un strop de umbră în acele locuri. Aerul era dens şi fierbinte, iar temperatura nu scădea sub treizeci şi cinci de grade.

- Doamne, ce zăpuşeală, se plânse Mattie coborând din maşină.

De sub cascheta safari, grea, îi curgeau pe frunte şiroaie de transpiraţie. Era îmbrăcată într-o pereche de pantaloni albi şi o cămaşă tot albă. Ryan o sfătuise să se îmbrace în alb. Albul reflecta razele nemiloase de soare. Iar în acea parte a lumii era bine să fii cât mai acoperit, ca să te fereşti de insecte şi deshidratare.

Puţin mai devreme se plimbaseră printr-un bazar din Kosti. Mattie insistase să cumpere suveniruri pentru cei de acasă.

- De ce ai cumpărat atâtea haine tradiţionale? o întrebase Ryan.

- Am trei surori şi o mamă.

- în familia asta sunteţi doar fete?

- Nu. Am şi un frate, Michael, de doisprezece ani. îţi închipui că e răsfăţatul familiei.

- Cred că mama ta a fost o femeie foarte ocupată.

- E mai complicat. Unde mergem acum?

- Ar fi cazul să discutăm, spuse el şi conduse spre locul acela izolat din afara oraşului.

- Ţi-e sete? o întrebă Ryan.

- Da, spuse ea apucând cu nesaţ termosul pe care i-l întinse el.

Inainte de a bea, îşi aminti sfatul surorii ei, Becky. In deşert era bine să bei cu înghiţituri mici.

- Stii, spuse Ryan privind-o zâmbitor, nu numai că ai foarte mult tupeu, dar eşti şi deşteaptă.

- Mulţumesc, spuse uimită Mattie.

- Hei, n-am vrut să-ţi fac un compliment. Adevărul este că nu mai ştiu cum să mă port în societate.

- De când eşti în Africa?

- De vreo şase ani, spuse el făcând câţiva paşi.

Mattie îl urmă.

- Unde locuieşti?

- Ce-i ăsta, un interogatoriu? râse Ryan. Iartă-mă. In Vernon, Texas. Dar nici măcar vacanţele nu mi le mai petrec acasă. Prefer să mă duc la Cairo, Dakar, Istanbul, în locuri de-astea.

- N-ai de ce să te justifici. Iţi înţeleg ieşirile. Orice om normal se sălbăticeşte dacă stă atâta timp departe de casă, de civilizaţie.

- Să înţeleg că mă ierţi?

- Dacă mă rogi. Dar nu e nevoie să-ţi ceri iertare. Suntem parteneri de afaceri, nu prieteni. Parcă voiai să-mi spui ceva important, confidenţial. De ce n-ai vrut să stăm de vorbă în tabără?

- Pereţii taberei au urechi. Cam în zece minute, orice decizie pe care-o luăm ajunge la guvern. Si probabil că-n douăzeci de minute, orice vânzător din Kosti o află. E greu să conduci astfel o afacere.

- Nu poţi scăpa de spioni?

- Nici o şansă, scutură Ryan din cap dezgustat. Toţi angajaţii din tabără ne sunt recomandaţi de guvern, dacă mă înţelegi. Nu putem să-i concediem. Si dacă o facem, suntem obligaţi să angajăm tot personal recomandat de ei. Doar paza taberei avem voie să ne-o asigurăm. Avem două contingente de luptători din triburile Nuba şi Nuer.

- Am înţeles. Atunci, dacă vulturii de deasupra capetelor noastre nu sunt echipaţi cu camere de luat vederi, putem să discutăm? Ce voiai să-mi spui?

- Despre toată nebunia asta, drumul de fier, operaţiunea, guvernul...

- Hai să stăm jos, spuse Mattie intrând în jeep. Spune-mi.

- în primul rând tribul Masakin ne sabotează. Nu ne lasă să terminăm calea ferată. Asta-i adevărat. Ceea ce am evitat să-ţi menţionăm este că drumul de fier străbate

pământurile lor străvechi. Guvernul sudanez este musulman şi nu are prea multe triburi reprezentative în zonă. Calea ferată ajută triburile musulmane şi Kababish să ajungă în nord, pe teritoriile Masakin. înţelegi?

- Până acum, da.

- Lucrurile se complică, continuă Ryan aprinzându-şi o ţigară. Aşa cum Ahmed controlează Kosti, există câteva contingente de musulmani care încearcă să controleze triburile negre, ca Masakin. Acum. La sud de teritoriile Nuba există o mică porţiune care aparţine tribului Nuer. Uite, spuse el făcându-i o schiţă pe nisip cu vârful unui băţ. O companie mare americană a descoperit un zăcământ de petrol pe pământurile tribului Nuer. Tribul Nuer pune preţ pe vite. Dar petrolul îi ajută să-şi cumpere mai multe. Insă nu au suficiente pământuri ca să le crească. Aşa că încearcă să ajungă în nord, spre tribul Masakin. Astea sunt problemele majore în Sudan: religia, pământurile, noii îmbogăţiţi, vechile tradiţii, şi noii guvernatori musulmani care vor să ţină sub control ţara.

- Si noi construim calea ferată! Doamne! Cum am ajuns să ne băgăm în aşa ceva?

- Fii liniştită. Noi suntem absolviţi de păcat. Noi nu construim calea ferată. Doar o reparăm. Ce spui de asta?

- Nu crezi c-ar fi mai bine să construim plute şi vapoare ca să scoatem toată echipa Latimore din zonă?

Ryan o privi ca pe o ciudăţenie.

- Glumeam, zâmbi Mattie punându-şi o mână mică în mâna lui.

Ryan îi strânse uşor mâna, acceptând acea atingere umană tandră, aşa cum n-o mai făcuse de ani de zile.

- De fapt voiam să-ţi sugerez altceva, spuse Mattie. Aş vrea să iau legătura cu liderul tribului Masakin.

- Poftim??? Crezi că poţi rezolva ceva? Ha! Eşti naivă! Află că oamenii aceştia sunt primitivi, dar nu-s proşti. Planul ăsta ar putea fi foarte bine pus la punct de Artafi.

- Artafi?

- Da. Tribul Masakin îl consideră regele lor. în ciuda împotrivirii populaţiei din Khartoum, care nu-l acceptă ca rege.

- îl cunoşti?

- Ne-am întâlnit.

- Perfect! Atunci să stabilim o întrevedere cu el şi să vedem dacă putem să ajungem la o înţelegere.

- Domnişoară, începu Ryan serios, faci totul să pară prea simplu, dar nu-i chiar aşa. Unde crezi că am stat în ultimele treizeci de zile? Am aşteptat în aticamera consiliului tribului Masakin, încercând să obţin o audienţă. N-avem nici o şansă. Nu vor să ne asculte.

- Poate că au un protocol special. Sunt vicepreşedintele companiei Latimore. Ar trebui să mă asculte măcar pe mine. Trebuie să-i contactăm. Programează-mi o întrevedere cu

consiliul.

- Ha! Cred că ai înnebunit. în veci nu vei pătrunde în camera consiliului!

- Nu cred în cuvântul niciodată. Trebuie să încerci o nouă abordare.

- Sigur! Nici n-ai idee ce-mi ceri, domnişoară. O spui de parcă m-ai ruga să-ţi obţin un bilet la operă!

- Posibil, spuse Mattie rece. Dacă eşti mai informat decât mine, atunci explică-mi şi mie, care-s mai naivă, despre ce e vorba.

- Ţi-aş explica eu ceva...

Mattie îl privi uşor speriată pe Ryan, care-şi încleştase maxilarul şi pumnii, părând gată să-i sară la gât. Bărbatul ăsta era un animal sălbatic periculos şi trebuia tratat ca atare.

- Explică-mi, zise ea mai blând. Chiar vreau să înţeleg.

- Pe naiba! Stai jos şi o să-ţi explic cele vreo mie de lucruri pe care nu le cunoşti!

- Ce e? întrebă ea tremurând speriată de atitudinea din ce în ce mai ostilă a lui Ryan.

- Hei, spuse el îmblânzit văzându-i figura îngrozită. N-am vrut să... Cred că nu-s obişnuit să tratez cu femeile.

- Ar trebui să începi s-o faci, spuse ea amar. Nici nu şti cât de greu mi-a fost să vin aici, să mă obişnuiesc cu Africa... Mă rog. Spune.

- Serios, iartă-mă. S-ar părea că-mi voi cere foarte des scuze de la tine. In general nu sunt un om rău, dar...

- Te cred. Chiar voiam să-ţi fac vreo două,

trei complimente, dar aşteptam să fim singuri. Nu vreau să afle toată tabăra ce cred eu despre tine.

- Corect. Trebuie să-mi apăr reputaţia, râse Ryan.

- Spune-mi ce voiai să-mi spui.

- Chiar vrei să te întâlneşti cu căpetenia tribului Masakin?

- N-am încotro. Dacă tribul Masakin ne distruge munca, trebuie să aflu de ce şi să-i conving să n-o mai facă. Cu cât o fac mai repede, cu atât mai bine. Abia aştept să ajung teafără în Boston.

- Perfect. Dacă-i pe-aşa, atunci trebuie să-ncep prin a-ţi spune că obiceiurile tribului Masakin se deosebesc esenţial de obiceiurile locuitorilor din Boston.

- Pun pariu că aşa e!

- Nu fi sarcastică. Cultura lor este un amestec între cea agricolă şi păstorit. Un membru al tribului Masakin porneşte la păstorit de la vârsta de zece ani. înainte de vârsta asta începe să muncească pământurile pentru comunitate. Si aşa îşi petrece viaţa până la treizeci şi cinci de ani, când, printr-o ceremonie specială, este introdus în consiliul celor bătrâni. Atunci se poate căsători şi are voie să se aşeze la casa lui, în sat. De la treizeci şi cinci de ani nu mai luptă pentru tribul lui.

- Mai pe scurt.

- Mai pe scurt, căsătorie, consiliu.

- Am prins versurile, dar n-am înţeles muzica.

- Bine, spuse Ryan aprinzându-şi altă ţigară. Mai pe-nţelesul tău. Am treizeci şi cinci de ani, pot intra în consiliul celor bătrâni. Dar mai e o problemă. Nu sunt căsătorit.

- Cum? Dar eşti căsătorit. Soţia ta tocmai a sosit la Kosti! Asta nu mi se pare o problemă. De ce nu...

- Tot n-ai înţeles. Nu mai sunt căsătorit de şase ani de zile. Toată lumea cunoaşte acest lucru pe aici. Telefonul fără fir este mai eficient decât orice satelit.

- Nu poţi să te prefaci? Am discutat foarte mult cu soţia ta. Pardon. Am ascultat monologul soţiei tale. Sunt sigură că ar fi fericită s-o faci să simtă că ar fi în continuare soţia ta.

- Doamne! De ce eu, Doamne?

Mattie se încruntă. In cei douăzeci şi cinci de ani ai ei studiase destul de bine bărbaţii. Dar exemplarul din faţa ei nu semăna deloc cu tatăl Latimore sau cu soţul lui Becky, Jake.

- Nu te bucura de răul altuia, spuse Ryan ameninţând-o cu degetul arătător.

- Dar nu mă bucur! se apără ea. Sunt foarte îngrijorată. Nu e vorba numai de mine, ci de soarta întregii corporaţii Latimore al cărei reprezentant sunt!

- Mă bucur că gândeşti în felul ăsta. Ascultă-mă bine. Nu pot să mă prefac că sunt căsătorit cu Virginia. Dacă aş face asta, fosta

mea soţie ar lua-o în serios şi ar începe să ţipe că vrea la Cairo. Nu ştiu dacă ai observat, dar Virginia nu-i în toate minţile.

- Ei, n-aş merge chiar aşa de departe cu afirmaţiile. E mai... temperamentală.

- Crede-mă pe cuvânt. E nebună! O cunosc mai bine! Iartă-mă. Am promis că n-o să mai ţip la tine. Dar mă scoţi din minţi. Crede-mă că la un moment dat, în drum spre Kosti, eram în stare să te arunc peste bord. Câteodată îmi vine să te împuşc. Câteodată îmi vine să te...

Mattie îi sesiză gestul, dar, înainte să apuce să se apere, Ryan o prinse în braţele lui puternice lipind-o de pieptul lui de fier. Ca toate membrele de sex feminin ale clanului Latimore, Mattie luase lecţii de karate, dar acest bărbat nu-i dădu timp să-şi expună talentele.

- Să nu îndrăzneşti, murmură printre dinţi Mattie privindu-l drept în ochi.

- Serios? făcu Ryan şi se aplecă deasupra ei, sărutând-o.

In ultimă instanţă, Mattie închise ochii aşteptându-se la un sărut violent. In schimb, se trezi plăcut impresionată de atingerea unor buze moi şi tandre.

Dar înainte să se bucure de sărut, Ryan o eliberă. Cu ce greşise? Ceva era în neregulă. Mattie fusese sărutată şi sărutase de zeci de ori. Atunci de ce se simţea frustrată?

- Acum, spuse ea încercând să pară detaşată, dacă lupta corp la corp a luat sfârşit,

poate că ar fi bine să revenim la afaceri.

- Te-ai înroşit, şopti Ryan incredibil de tandru.

Işi bătea joc de ea?

- Bineînţeles că m-am înroşit! N-ai avut decenţa să te bărbiereşti în dimineaţa asta.

- Iartă-mă, spuse Ryan întorcându-se cu spatele.

- Stai aşa. Vreau să văd dacă am înţeles bine. Imi spui că ai vrut să obţii o audienţă în consiliul tribului Masakin, dar n-ai reuşit pentru că nu eşti însurat?

- Exact, murmură Ryan.

- Si pe mine cine mă opreşte să obţin o audienţă? Nu sunt bărbat.

- Doamne! Dacă nu mă asculţi! Femeile, căsătorite sau nu, n-au voie în consiliu. Pot fi şi regine.

- Hmmm. Nu mă miră. Doar trăim într-o lume a bărbaţilor, nu?

- Cam aşa ceva.

- Deci, domnule Quinn, dacă ai fi însurat şi ai reuşi să obţii o audienţă, soţia ta ce drepturi ar avea?

- Si-n acest caz există un protocol. Soţia mea ar trebui să-mi stea alături peste tot. Apoi ar fi introdusă în consiliul femeilor. Nu ştiu ce se întâmplă mai departe. Nimeni nu mi-a putut da această informaţie. Si, sincer, nu m-a interesat. Probabil mănâncă prăjiturele şi beau ceai.

- Vor să verifice certificatul de căsătorie?

- Nu. Nici n-au nevoie. Ţi-am spus cum funcţionează telefonul fără fir.

- Si doar în felul acesta vei putea obţine audienţa?

- Da. Dar ţi-am mai spus. Membrii tribului nu sunt proşti.

- Da, da, spuse Mattie gânditoare. Deci compania este foarte importantă. Bun! Trebuie să-ţi facem rost de o soţie! Unde funcţionează acest consiliu?

- In Topari. Ce coci?

- Nimic otrăvitor. Avem nevoie de o femeie caucaziană, relativ tânără, care să joace rolul de soţie.

- Si unde o găsim? Rosteşti o vorbă magică? Pică din cer?

- Nu fi prost! Iată-mă!

- Poftim? Tu? Tu, soţia mea? Mai bine mă bat cu-n crocodil!

- Asta-i şi părerea mea, spuse demnă Mattie. Dar o fac pentru companie. Sunt capabilă de... aproape orice!

Ryan îşi lăsă capul pe spate şi izbucni într-un râs nestăvilit şi contagios. De fapt, Mattie îl vedea pentru prima oară râzând cu poftă.

- Am spus aproape, repetă Mattie. Dacă va fi nevoie, voi juca rolul de soţie. Dar va fi numai un rol. în preajma oamenilor voi fi...

- Iubitoare?

- Să spunem...

- Drăgăstoasă?

- Doar în public.

- Vom fi nevoiţi să ne sărutăm din când în când, ştii? spuse el privind-o cu coada ochiului.

- Probabil. Doar în public. Crezi că eşti în stare să joci puţin teatru?

- Nu prea cred că va înghiţi cineva gogoaşa asta.

- De ce?

- Mai e o problemă. Vom fi obligaţi să dormim împreună.

- Hei! Nu ţi se pare că mergi cam departe?

- Este singura soluţie, spuse Ryan din vârful buzelor.

- Dacă n-aş face asta pentru binele companiei, nici nu m-aş gândi. Dar mă sacrific!

- înţeleg.

- Atunci de ce mi se apre că sunt manipulată?

- A fost ideea ta, domnişoară dragă. Dar e imposibil să-i facem pe ceilalţi să ne creadă dacă nu credem şi noi un pic ce facem.

- Naiba să te ia! Bine. Du-te şi obţine o audienţă pentru domnul şi doamna Quinn. Dar ai grijă! Dacă faci vreun pas greşit, o să te lovesc acolo unde te doare mai tare şi-o să cânţi la vocea întâi toată viaţa.

- Când te muţi la mine? zâmbi Ryan.

- Din seara asta, spuse Mattie scârbită. Dar am şi eu o întrebare, domnule Quinn. Cum ţi-a revenit aşa de repede entuziasmul? Fii sincer!

- Degeaba îţi spun. Se vede clar că nu mă placi. Să ştii că nici eu nu vreau să mă mai

pricopsesc cu o soţie atârnată de gât. După ce se termină toată povestea mă voi dedica vieţii mele liniştite de burlac. Sincer să fiu, prefer să mă prefac că sunt căsătorit cu tine decât să mă însor pe bune cu o fufă proastă şi plină de fiţe.

- Ai dreptate. Nici o femeie cu capul pe umeri nu te-ar dori de bărbat.

- Si, oricum, tu nu faci parte din categoria asta.

Mattie respiră adânc încercând să se calmeze. Ryan
Quinn era singura şansă pe care o mai avea. Doar prin el va reuşi să-şi ducă la bun-sfârşit misiunea pentru care venise în Africa. Si nu voia să-şi dezamăgească familia.

- Bine. Deci aşa rămâne. Dar ar mai fi de rezolvat o mică problemă.

- Si anume?

- Te-aş ruga insistent să ai grijă ca Virginia să nu mă măcelărească după ce aude că vrem să ne... „căsătorim“.

Capitolul 4

Una era să glumească cu Ryan pe un deal în deşert şi alta era să facă faţă realităţii, în tabăra Latimore. Se întorseseră din mica lor expediţie într-o atmosferă prietenească. Deja flirtau unul cu celălalt. Nu se mai urau. Se înţepau, dar în acelaşi timp îşi zâmbeau.

Când intrară pe poarta înaltă a taberei, războinicul negru le ură bun-venit, dar când intrară în clădirea administrativă, totul se schimbă.

Ahmed îi aştepta în uşă, iar Virginia îi privea urât.

- Te sfătuiesc să te duci la tine în bungalou şi să începi să-ţi împachetezi bagajele, şopti Ryan.

- Mi se pare că leii ăştia abia aşteaptă să ne muşte. Crezi c-ar fi mai bine dacă m-aş sinucide?

- Hai, curaj, spuse Ryan împingând-o spre bungaloul ei.

- Stai aşa, interveni Ahmed apucând-o pe Mattie de braţ. Unde te grăbeşti, domnişoară? Vreau să-ţi verific actele. Hai cu mine.

Ryan se băgă imediat între ei.

- Dacă vrei să-i verifici actele, fă-o aici, spuse el în arabă. Domnişoara Latimore este vicepreşedintele companiei şi trebuie să te porţi cu ea cu mănuşi, tinere prieten. Nu uita că oricând pot lua legătura cu şeful poliţiei din Khartoum şi cu media internaţională.

Ahmed se înverzi.

- Nu uita că sunt reprezentantul guvernului

din Kosti, spuse el cu voce sugrumată.

- Nu uita că te afli în mijlocul taberei Latimore, şuieră Ryan. Paznicii noştri nu sunt prea prietenoşi cu reprezentanţii guvernului! Si s-ar putea să păţeşti un mic accident, Ahmed. Si nu vrem să se întâmple aşa ceva, am dreptate?

- De ce te bagi?

- Pentru că domnişoara se află sub lancea mea, spuse Ryan punându-şi un braţ peste umerii lui Mattie.

Mattie tremură. „Sub lancea mea" era o expresie foarte grăitoare.

- Bine. Altă dată, spuse Ahmed fierbând.

- Dacă nu te potoleşti, Ahmed, tatăl tău va jeli.

Ahmed păli.

- *Inshallah,* spuse Ryan privindu-l pe Ahmed cum se îndepărta. Cum o vrea Dumnezeu.

- Ce e toată porcăria asta? întrebă Virginia apropiindu-se de ei.

Virginia avea o fire temperamentală şi asta se reflecta în tonul şi atitudinea ei.

- Nimic interesant pentru tine, spuse Ryan indiferent încercând s-o ignore.

Mattie intră în casă şi începu să împacheteze la repezeală. Virginia o urmă. Se aşeză pe marginea patului pufăind din ţigară.

- Să înţeleg că pleci? întrebă Virginia dând nervoasă din picior.

- Nu chiar, spuse Mattie uitându-se o clipă la privirea ei satisfăcută.

Nu. Virginia nu era dezechilibrată, ci

nebună. Femeia aceea nu avea ce să caute în mijlocul Africii, ci mai degrabă undeva, într-un sanatoriu pentru bolnavi psihic.

- Virginia, spuse Mattie oprindu-se din împachetat. Eu mai am nişte bani. Dacă vrei, îţi dau să-ţi cumperi un bilet de avion, ca să te întorci acasă. Africa nu-ţi prieşte.

- Să mă întorc acasă? Cred că ai înnebunit! Dacă mă întorc în State fără şaptesprezece mii de dolari sunt moartă.

Mattie crescuse într-o familie bogată. Dar ea împreună cu toţi fraţii ei primeau o sumă lunară pentru care munceau. Si fiecare bănuţ era cheltuit cu atenţie. Aşa că şaptesprezece mii de dolari i se păreau o sumă importantă.

- Şaptesprezece mii? şopti ea trântindu-se în fotoliu.

- Exact! spuse Virginia trăgând cu nesaţ din ţigară.

- Si cine vrei să-ţi dea suma asta mare?

- Ryan are o fermă în Texas. Valorează de zece ori mai mult decât suma de care am eu nevoie. Sunt sigură că vrea s-o vândă. Si n-am de gând să te las să-mi stai tu în cale. Deci, te întorci în State?

- Nu chiar, spuse Mattie sărind în picioare şi strângân- du-şi bagajele.

- Atunci? Fii mai precisă.

- Mă mut în altă parte. Aici n-am loc de tine.

- Sigur. Eşti vicepreşedinte, spuse Virginia veninos. Cum ai primit funcţia asta? Te-ai culcat cu directorul?

- Nu, râse Mattie. Niciodată, Doamne

fereşte. Mama mea s-a culcat cu el.

- Ei, atunci... spuse Virginia, dar n-apucă să termine, că Ryan intră în cameră.

- Eşti gata? întrebă el.

- Absolut, spuse Mattie săgetând-o pe Virginia din priviri.

- Hai, treci, ordonă Ryan observând animozitatea dintre cele două femei. Asta e tot? întrebă el luându-i bagajele.

- Totul în afară de mine.

- Atunci hai să mergem. Cred că te poţi transpora şi singură.

- Ne mai vedem, Virginia, spuse Mattie aruncându-i o ultimă privire. în caz că nu te răzgândeşti.

- O să plec imediat ce-mi ating scopul. Unde te muţi?

- Nu ştiu. Unde spune Ryan, zise Mattie observând-o pe Virginia care luase o perie de pe noptieră.

Din experienţă, Mattie ştia că Virginia nu avea nevoie să se pieptene. Aşa că ieşi repede, şi bine făcu, pentru că în urma ei, peria se izbi puternic de uşă.

*

* *

Bungaloul lui Ryan era aproape de clădirea administrativă şi părea de două ori mai mare decât al ei. Mattie coborî graţios din jeep, îşi aranjă hainele şi-l aşteptă pe Ryan să termine de cărat bagajele în casă.

- Cred că ar fi perfect s-o facem, spuse Ryan.

- Ce să facem?

- Să ne sărutăm. Avem o asistenţă serioasă la câţiva metri de noi. N-ai observat?

- Doamne! Cum o să-i explic asta mamei?

- Mamei? râse Ryan. Doamna aceea mărunţică din Boston? Mai degrabă m-aş teme de tatăl tău.

- Nu te lăsa furat de aparenţe. Mama e şefa! Aşa că gândeşte-te şi tu la o explicaţie bună, ca să nu-ţi zboare capul de pe umeri.

- Sunt obişnuit să bag capul la cutie. Si n-am de gând să trec prin Boston prea curând. Hai, fetiţo, cooperează.

Mattie nu avu vreme să se gândească de două ori la ce făcea, că Ryan se aplecă şi o sărută, tăindu-i respiraţia.

Apoi totul se petrecu ca prin vis. Ryan o eliberă, o luă de mână şi o conduse în casă. Abia acolo Mattie îşi mai reveni.

Hmmm. Covoare pe podea, draperii goase la ferestre, mobilă scumpă, aer condiţionat, o baie confortabilă şi trei uşi închise. Cine era Ryan?

- Vrei să porneşti aerul condiţionat? spuse Ryan. Nu ştiu de ce, dar parcă s-a făcut foarte cald.

- Aşa e, râse Mattie.

- Nu văd ce e de râs, spuse Ryan serios. Uite, acolo e camera ta. Uşa din mijloc dă în bucătărie.

- N-am mai întâlnit un bărbat atât de lipsit de simţul umorului, spuse Mattie clătinând din cap.

- Aşa e, spuse Ryan trântindu-i bagajele în braţe. Si mi se pare tare ciudat. Oamenii care m-au cunoscut când eram mic, îmi spun că eram cel mai haios copil din lume. Vrei să bei ceva?

Mattie îşi duse bagajele în camera ei şi apoi îl urmă pe Ryan în camera de zi, unde se aşeză pe canapeaua mare din centru. Ryan turnă băutură în două pahare, îşi trase un scaun aproape de ea şi-i oferi un pahar.

- Hai să toastăm, propuse el.

- Noroc! îi ură Mattie şi apoi dădu paharul peste cap.

Nu apucă să înghită bine, că se înroşi la faţă şi scuipă
băutura înapoi în pahar cu un gest nu tocmai feminin.

- Hei, ce-ai păţit? întrebă Ryan bătând-o pe spate.

- Dacă n-ai reuşit să mă otrăveşti, ai de gând să mă omori din bătaie? reuşi Mattie să spună printre sughiţuri.

- N-am vrut să... spuse Ryan şi dispăru în bucătărie.

Reveni cu un pahar mare cu apă.

- Ce-a fost asta? întrebă Mattie după ce-şi reveni.

- *Rakki.* Vin de palmier dublu rafinat. O băutură locală.

- Acum înţeleg de ce eşti ferit de boli. Nici un virus nu s-ar atinge de tine.

- Te simţi mai bine?

- Da. înţelege. Sunt o simplă băutoare de

bere. Nimic mai mult.

- Există şi o bere locală. *Kaffir* se numeşte. Dar are alcool treizeci la sută şi am crezut că e prea tare pentrut ine.

- îţi mulţumesc. Eşti foarte atent. Limonadă ai?

- Nu. Ceai. Vrei?

- Accept, ce să fac?

- Ai uitat că apa de aici trebuie fiartă?

- Bine. înţeleg.

Mattie îl privi pe Ryan ieşind din cameră, admirându-i mişcările de felină. Trupul masculin începea s-o pasioneze. îşi petrecuse oare prea mult timp din viaţă învăţând? Ce se petrecea cu ea? începeau să-i iasă la lumină instinctele sexuale?

N-avu timp să se gândească prea mult la problemă, că Ryan se întoarse cu o ceaşcă cu ceai aburind.

- îmi place locuinţa asta, spuse Mattie după câteva secunde de tăcere. Cochetă.

- Beneficiez de anumite privilegii.

- Si soţia ta?

- Fosta soţie, o corectă el.

- Pare bolnavă, spuse Mattie cu compătimire.

- Si? Ce vrei acum? Să-ţi ofer un tablou complet?

- Nu chiar, spuse ea.

Nu voia să-i lase impresia că o interesa prea mult viaţa lui.

- Bine. îţi povestesc despre fosta mea soţie. M-am căsătorit cu Virginia acum opt ani. A fost

o căsătorie pe care ea şi-a dorit-o, pe care familia mea şi-a dorit-o, numai eu nu. Nu ne potriveam. Ceea ce s-a şi dovedit. Acum şase ani, am divorţat.

- Sase ani? repetă Mattie gânditor. Mult. Si de atunci n-ai mai întâlnit nici o femeie cu care să vrei să te căsătoreşti?

- Una sau două. Dar n-am simţit nevoia să mă leg din nou. Oricum, Virginia îmi va sta atârnată de gât toată viaţa.

- Te simţi responsabil pentru ea?

- Sigur că da. Acum opt ani eram un trio. Eu, Joe Sullivan şi ea. Virginia m-a ales pe mine. Si într-un an de zile şi-a dat seama că nu ne potriveam. Virginia m-a părăsit şi s-a mutat cu Joe. După doi ani, Joe a dat faliment şi s-a sinucis. Joe provenea dintr-o familie foarte bogată. Poate cea mai bogată din Texas. Dar a dat faliment. îţi poţi imagina aşa ceva?

- Mmm... da. Texasul şi petrolul merg mână-n mână. Si asta a distrus-o pe Virginia?

- Da. Stai aşa. Să nu înţelegi greşit. Nu moartea lui Joe, ci falimentul lui. Si la asta ea a avut o contribuţie esenţială. în caz că n-ai aflat până acum, fosta mea soţie este o mare amatoare de jocuri de noroc.

- Am auzit ceva. Dar credeam că-i o glumă.

- Nu-i o glumă prea bună.

- Mi-a spus că... are nevoie de o sumă mare de bani.

- Sunt convins. S-a împrumutat cu mai mult decât îşi putea permite. Dar o las să mai fiarbă.

- Sunt sigură că banca o va mai amâna.

- Deşi eşti vicepreşedinte, te văd cam naivă. Crezi că mai are credit la bancă? Nu. S-a împrumutat de la o persoană fizică. Un cămătar. De ce crezi că a venit până-n Sudan? O fugăresc cămătarii...

- Si, continuă Mattie înghiţind în sec înfricoşată de perspectivă, ai de gând s-o ajuţi?

- Desigur. Eu sunt cauza tuturor problemelor ei, aşa că mă simt responsabil. Aşa că o voi ajuta, în cele din urmă. O să-şi revină. Si în doi ani o să se întoarcă la mine s-o ajut. Si tot aşa. Până când unul din noi va muri. Acum înţelegi?

- Da. Lăsând asta la o parte, când vom porni prin ţară?

Ryan îi aruncă o privire dezgustată.

- Am făcut aranjamentele acum o oră. Tot ce te rog e să nu părăseşti tabăra neînsoţită. Ahmed e neiertător.

- Hei, nu poate fi aşa de rău! Ahmed e un băieţel căruia i s-a urcat la cap poziţia importantă pe care o ocupă.

- Nu poate fi aşa de rău! o îngână el pufnind. Tot n-ai înţeles care-i situaţia politică în ţara asta? Guvernul se luptă deschis cu triburile rebele. Iar Ahmed? Ahmed e o broască mare într-o baltă. Nu te lăsa păcălită de vârsta lui. Are putere şi nu mă refer la cea fizică. Si e foarte răzbunător. Bine. Acum mă duc puţin pe-afară să văd cum mai stau treburile. O să-ţi comand cina la cantină.

Ryan ieşi lăsând-o pe Mattie cu gândurile ei. Ahmed răzbunător? Nu. Era doar un copil mare. Ca toţi bărbaţii, de altfel.

*

* *

Doi negri de statură medie sosiră într-o jumătate de oră purtând pe braţe tăvi cu mâncare. Negri de statură medie, adică de talie europeană, pentru că, în tribul din care făceau parte, majoritatea bărbaţilor aveau doi metri înălţime.

Aranjară masa din camera de zi ignorând prezenţa lui Mattie şi îl aşteptară pe Ryan disciplinaţi. Ryan sosi peste cinci minute, inspectă masa şi le făcu semn negrilor să părăsească încăperea. Aceştia plecară la fel de tăcuţi cum sosiseră.

Mattie îl privi uimită pe Ryan. Apariţia lui era total nouă. Purta costum şi cravată, era bărbierit şi părea gata de recepţie. Bine, nici ea nu arăta rău. în jumătate de oră avusese timp să facă o baie. Dar alesese să se îmbrace cu o rochie simplă, de mătase cafenie.

- Nu credeam că mai vii la masă, spuse Mattie.

- Nici eu nu credeam. Dar am avut timp să termin toată treaba. în plus, acum e timpul să ne dăm în spectacol.

- Sigur. Ryan bin Quinn îşi vizitează haremul. Când mă voi întoarce acasă, în State, o să pot scrie un întreg roman despre asta.

- Dacă o faci, îţi rup gâtul. N-am nevoie de publicitate.

- Ha! Si de unde o să afli ce fac eu acolo?

- N-ai de unde să ştii. Am sursele mele. Auzi? De ce trebuie să ne certăm tot timpul? Hai să încercăm să ne simţim bine. Vrei să te servesc?

- Sigur. Nu mi-l pot închipui pe Ryan Quinn politicos, dar... Iartă-mă, spuse ea privindu-l în ochi. Te rog.

Mâncară încet, savurând fiecare înghiţitură stropită cu vin bun, marocan, discutând lejer. După ce terminară, Mattie strânse farfuriile şi turnă cafea în două ceşti.

- Ai aflat ceva în legătură cu călătoria? întrebă Mattie.

- Da. Plecăm poimâine, la miezul nopţii.

- Aşa de curând? Speram să mă bucur de patul moale din camera mea mai multe nopţi. De ce ne grăbim?

- în primul rând, *Sanda,* festivalul, începe curând şi triburile se vor aduna la Topari. Ar fi un moment ideal ca să ne facem apariţia.

- înţeleg. Dar de ce nu plecăm peste trei sau patru zile? Am nevoie de opt ore de somn. Altfel nu funcţionez prea bine. Bun. Si-n al doilea rând?

- Ahmed şi-a pus gardă la poartă. Am aflat că sunt instruiţi să aibă grijă de blonda *ferenqi.*

- Doamne! Mai există vreo blondă pe aici?

- Nu, râse Ryan.

- Si asta ţi se pare amuzant? Sudanezul ăla mic abia aşteaptă să mă facă bucăţele şi ţie-ţi vine să râzi. Frumos, n-am ce zice!

- Hei, nu te isteriza! Cred că Ahmed nu vrea

decât să te seducă. N-are ce face cu tine bucăţele.

Ryan se apropie de ea, o ridică în picioare şi încercă s-o îmbrăţişeze. Dar cu fetele Latimore nu era de glumit. Mattie îl îmbrânci cu putere şi-l trânti pe canapea.

- Ar trebui să iau lecţii de umor, mormăi Ryan.

- îţi dau eu, câte vrei! spuse Mattie ameninţător. Cum naiba ai de gând să mă scoţi din tabără, dacă Ahmed mă ţine sub observaţie?

- Noroc cu tehnologia modernă! Vom folosi un elicopter!

- Atunci de ce naiba am călătorit două zile şi două nopţi cu vaporul ăla primitiv?

- Vrei să te linişteşti? Lasă-mă să-ţi explic, spuse Ryan scuturând-o bine de umeri. Adevărul era că-i venea s-o sărute pe gură şi s-o bage în pat, dar îşi alungă repede gândurile necurate şi continuă: Compania are două elicoptere. Dar evităm să le folosim, ca rebelii să nu ne confunde cu inamicii. Ţi-am mai spus că armamentul lor e foarte evoluat.

- Si ce, ai de gând să mă transformi într-o ţintă zburătoare?

- Doamne! Când o să ajungem să fim pe aceeaşi lungime de undă? De fiecare dată când spun ceva, interpretezi aiurea. Nu vei deveni o ţintă zburătoare! Rebelii nu atacă noaptea! O să zburăm cât mai departe de teritoriile lui Ahmed, după care aterizăm şi ne continuăm călătoria pe pământ!

- Nu ţipa la mine! N-am trei ani!

- Ţip la tine cât vreau, ai înţeles? Ah! La naiba! Am promis! Bine. Nu mai ţip la tine, dar fii şi tu mai înţelegătoare. Mai vrei nişte cafea?

Cinci minute reuşiră să discute calm. Despre vreme, despre trecut, anecdote. Dar nu se bucurară prea mult timp de atmosfera plăcută, că Virginia intră peste ei trântind uşa de perete.

- Deci asta plănuiaţi! Stiam eu că e ceva între voi! Luaţi o cină intimă înainte de a vă băga în pat? Te-am avertizat, blondo, să nu te bagi între noi!

- Hei, hei! Potoleşte-te! strigă Mattie la ea exasperată. Si dacă ar fi aşa cum ai spus, ce te interesează?

- O să-ţi arăt eu!

- Cred că ai băut cam mult, Virginia, interveni Ryan. Calmează-te. Discutam nişte strategii ale companiei.

- Sigur! Aşa credeam şi eu! pufni Virginia. De asta te-ai îmbrăcat ca o târfă?

Mattie se sufocă de indignare. îşi pusese cea mai decentă rochie pe care o avea. Virginia era oarbă? La ea nu se uita? Rochia ei decoltată cu sclipici ce mai era?

- Virginia, pleacă, te rog, spuse abia stăpânindu-se Ryan.

- N-am de gând să stau cu mâinile-n sân! ameninţă Virginia. O să vedeţi voi!

în acel moment, Virginia se repezi cu unghiile ei lungi şi roşii direct spre faţa lui Mattie, peste masa plină cu ceşti de cafea şi

băutură, pe care o dărâmă.

Din fericire, reacţiile lui Mattie erau la fel de ascuţite ca şi limba. Se ridică rapid de pe scaun şi se apără cu mâinile.

Nici Ryan nu stătu degeaba. O apucă pe Virginia pe la spate de talie şi o ridică în aer. Virginia se prăbuşi în braţele lui şi începu să plângă. Ryan îi şopti ceva la ureche şi Virginia păru să se mai potolaească. Apoi îşi luă geanta căzută pe jos şi ieşi, cu umerii lăsaţi.

Ryan închise uşor uşa în urma ei şi oftă exasperat.

Mattie privi în jur. Pe jos erau împrăştiate ceşti şi pahare pe jumătate sparte.

- Lasă-le, spuse Ryan. O să le cureţe cineva dimineaţa.

- Ce i-ai spus?

- Că dacă nu pleacă nu mai vede nici un ban.

- Ar fi trebuit să-mi închipui. Bine. Cred c-ar trebui să încep să-mi fac bagajele. Cât timp vom lipsi?

- Zece, cincisprezece zile. Te sfătuiesc să-ţi iei cu tine şi hainele alea *dishdashes* pe care le-ai cumpărat din Kosti.

- Ai dreptate. Mă voi întâlni cu regina. Crezi că va fi un anume ceremonial?

- Desigur. Eu voi vorbi cu consiliul, iar tu, cu regina.

- Atunci, voi fi nevoită să mă îmbrac la fel ca ele. Ce crezi că vor purta?

Ryan rânji satisfăcut.

- De ce râzi?

- Mă întrebai ce vor purta femeile?

- Da.

- Nimic. Tribul Masakin crede în goliciunea trupului în timpul ceremoniilor.

Capitolul 5

- Hei, asta-i prea mult! Arogantule ce eşti! Să nu-ţi închipui că o să ai privilegiul de a mă vedea goală! Unde naiba-i elicopterul ăla?

- O să apară. Când i-am spus pilotului ce pasageri are, a înlemnit.

Noaptea era îngheţată. Nimic nu mişca în jur. Nici măcar aerul. Luna era acoperită de nori şi tabăra era scufundată în întuneric. Porţile principale erau închise şi păzite de şase sudanezi, soldaţi de-ai lui Ahmed.

- Bun, şi acum ce facem? întrebă Mattie în şoaptă.

- Aşteptăm, spuse Ryan inhalând cu nesaţ fumul de ţigară.

- Te crezi tare deştept, nu-i aşa?

- Dargă Mattie, ştiu că nu mă placi. Dar, fii bună şi scuteşte-mă. Măcar până apare elicopterul.

- Nu e vorba că nu te plac. Dar... mi s-a făcut frig.

- Lasă asta.

- Să ştii că-mi place de tine. îţi admir calităţile de administrator, de conducător, dar...

- Dar personal?

- N-ai nici un defect major, dar... Nu ştiu. Uite elicopterul!

- Da, uite-l. N-a întârziat decât trei minute.

Deasupra lor se aprinseră luminile puternice de

aterizare ale elicopterului. Zgomotul maşinăriei se auzea pe o rază de câteva sute de metri. Cu cât se apropia mai mult de ei, cu atât praful din jur se ridica mai des, înecându-i şi intrându-le în gură, în păr şi-n haine.

- I-ar prinde bine o spoială proaspătă, remarcă Mattie privind cu îndoială elicopterul.

- Vezi cum eşti? La asta mă refeream. Există ceva ce să nu critici? Da. Elicopterul ar trebui vopsit. I-ar trebui şi un motor nou, iar pilotului i-ar prinde bine un somn bun. Ce mai ai de spus?

Uşa elicopterului glisă într-o parte şi o scară metalică ieşi în afară.

- Dacă pilotul e prea obosit, ţipă Mattie încercând să acopere zgomotul produs de elice, pot să trec eu la comandă!

- Să nu-mi spui că te pricepi la pilotaj? întrebă el ajutând-o să urce.

- Ba da. De la şaptesprezece ani!

- A! De săptămâna trecută?

Mattie se pregăti să-i dea o replică, dar se abţinu. De ce să-i spună lui Ryan că avea douăzeci şi cinci de ani? Nu era problema lui.

După ce se aşezară pe scaunele lor, luminile se stinseră şi maşinăria decolă.

Le era aproape imposibil să comunice. Zgomotul din interior era mai mare decât cel de afară. Dar mai bine aşa. Mai bine? Ce minciună! Lui Mattie Latimore îi plăcea să vorbească. Cu oricine. Si din când în când îi plăcea să mai şi asculte. Dar ura tăcerea.

îl privi pe Ryan. Era scufundat în studierea unor acte pe care le analiza la lumina unei lanterne minuscule. Semăna cu un spion. Doamne! Ce fel de om era Ryan? Se aflau în mijlocul unei aventuri în Africa şi el studia nişte acte plictisitoare!

Nu-i strica o tunsoare. Părul negru începuse să i se cârlionţeze în jurul gâtului. Nu-i stătea rău, dar lucra la compania Latimore, ce naiba! Putea să pună pariu că un milion de femei ar fi dat o avere ca să-şi treacă degetele prin părul lui. Si Mattie era femeie.

Probabil că Ryan îi simţise privirile pentru că-şi ridică ochii din hârtii şi se uită la ea întrebător.

Mattie închise repede ochii şi se prefăcu că doarme. Pe cine prostea?

Tatăl ei avea dreptate. Domeniul în care lucra aparţinea bărbaţilor. Si ca să reuşească, trebuia să muncească de două ori mai mult decât un bărbat. Ce conta că era fiica patronului? Ba chiar, acest fapt constituia un dezavantaj. Si tatăl ei n-avea de gând să coboare standardele ca s-o ridice pe ea. Si nici Mattie nu-şi dorea aşa ceva. Voia să le dovedească tuturor că poziţia ei în companie era câştigată pe merit. Numai dacă n-ar fi întâlnit oameni ca Ryan Quinn! Cu astfel de bărbaţi era greu să te lupţi.

*
* *

O trezi impactul aterizării. Mattie deschise

ochii în momentul în care zgomotul elicei se stinse. Privi în jur. Pilotul aterizase într-un întuneric desăvârşit. Ignoră mâna întinsă a lui Ryan şi sări la întâmplare pe pământ.

După ce ochii i se obişnuiră cu întunericul, văzu o maşină oprită la câţiva metri în faţa lor. Un bărbat se apropie de ei şi spuse:

- Hujambo.

Ryan repetă salutul. Bărbatul necunoscut trecu pe lângă ei şi urcă în elicopter fără să mai spună nimic.

- Unde ne aflăm? întrebă Mattie şoptind conspirativ.

- Poţi să vorbeşti cu voce tare, râse Ryan. Suntem singuri pe o rază de douăzeci de kilometri. Sper.

- Credeam că zburăm la Topari. Nu văd nici un sat, nici o luminiţă prin zonă.

- Hai, taci şi urcă în maşină, spuse el împingând-o destul de puternic de la spate.

Nu apucă să se instaleze bine pe scaun, că elicopterul decolă. Mattie, care tocmai voia să-i dea lui Ryan o replică usturătoare, nemulţumită de felul în care o trata, începu să tremure. Acum erau complet singuri în mijlocul necunoscutului.

- Hei! Elicopterul! spuse ea speriată. A plecat!

- Da. Ce credeai? Că ne urmează?

- Ar fi cazul să-mi explici ce se întâmplă. Toată povestea a devenit cam serioasă.

- Si, ce? Ţi s-a făcut frică?

- N-ar trebui? Sunt şi eu om. Cred că oricui i-ar fi frică.

- Corect. Ei, ca să te mai liniştesc, îţi mărturisesc că şi eu am momentele mele de panică. Dar acum nu e cazul.

- Spune-mi care-i planul.

- Elicopterul se îndreaptă în partea opusă a ţării. îl vom păcăli pe micul Ahmed. Mâine dimineaţă o să ne caute prin Sennar, pe Nilul Albastru. Si aşa vom scăpa de el.

- Parcă am fi într-o poveste cu Sherlock Holmes, râse Mattie uşurată. Vezi? Dacă-mi explici, totul devine mult mai simplu. Dar chiar crezi că Ahmed e periculos?

- Nu trebuie să ne asumăm riscuri inutile. Suntem într-o parte a lumii în care legile nu sunt întotdeauna aplicate.

Ryan porni motorul, aprinse farurile şi maşina începu să sară peste tot felul de hârtoape.

- De ce are volanul pe dreapta? întrebă Mattie. Când am urcat, am crezut că vrei s-o conduc eu.

- Este o maşină de teren englezească. Una dintre cele mai bune modele din lume, la ora actuală. Dar unde naiba o fi drumul?

- Poftim? Nu ştii unde e drumul???

- Linişteşte-te, râse Ryan, ai noroc. Tocmai l-am găsit. Acum mergem în direcţia sud-vest. Munţii Koalib sunt la o sută şaizeci de kilometri în faţa noastră.

Informaţia o mai linişti pe Mattie. Nu ştia

care erau munţii Koalib, dar măcar exista un punct de reper. După ce trecură de primul sat care le ieşi în cale, Ryan mai conduse câteva minute şi opri maşina.

- O să înnoptăm aici, spuse el. N-am dormit astă- noapte şi drumurile astea sunt periculoase.

- Să nu-mi spui că avem probleme cu traficul. N-am întâlnit nici o maşină pe drum. Si ce rost are să dormim în pustietate? Hai mai bine să închiriem o cameră, undeva. Nu se poate să nu găsim un han în satul prin care am trecut.

- Satul prin care tocmai am trecut n-are mai mult de patru sute de locuitori. Drumul pe care mergem este un drum de caravane. Si în satul prin care am trecut, există, ca în orice sat din Africa, cât de mic ar fi el, un caravanserai. Problema e că acolo unde sunt cămile, sunt şi tot felul de insecte. Aşa că prefer să-mi amenajez un loc de înnoptat curat.

Mattie cântări situaţia. Ce era mai rău? Un roi de insecte sau prezenţa lui Ryan Quinn? Lăsă soarta să decidă. Aruncă o monedă de metal în aer şi o prinse. Cap.

- Bine, spuse Mattie scurt.

- Cum? Nu protestezi? întrebă Ryan uimit.

- Nu. Doar sugerez c-ar fi mai bine să ne ascundem sub copacii aceia, spuse ea arătând un pâlc de copaci crescuţi pe un deal în faţa lor.

- Vorbeşti serios?

- Da. Ce, vrei să ne bată soarele-n cap când ne trezim?

- Tot uit că tu eşti şefa! spuse el mustăcind. Ar trebui să-mi reaminteşti asta din când în când.

Ryan porni motorul şi parcă sub copacii scunzi cu ramuri întortochieate, aşa cum propusese Mattie.

- Mă duc să scot cortul din portbagaj, spuse el coborând din maşină.

- Hai că te ajut şi eu.

Da. Cortul. Ryan aducea cortul şi totul avea să fie în regulă. Ce? Nu puteau dormi împreună sub acelaşi cort? Dar dacă n-avea decât sacul dublu de dormit? Mai risca să se înghesuie cu el în acelaşi culcuş? Braţele, picioarele, spatele şi gâtul o dureau din cauza drumului lung şi anevoios pe care-l străbătuseră. Nu putea să doarmă în maşină.

în douăzeci de minute montară cortul. Apoi, Ryan se pregăti să aprindă un foc de tabără. Mattie se sprijini de trunchiul unui copac. Dar în acelaşi moment sări ca arsă şi începu să ţipe:

- A! Am fost înjunghiată!

Ryan izbucni în râs.

- Hei, vorbesc serios! Ia vezi, ce am în spate?

Ryan se apropie de ea abia stăpânindu-se.

- Nu văd ce-i de râs! bătu ea din picior enervată.

- întoarce-te, spuse Ryan mustăcind.

- De ce naiba râzi?

- Nu mai râd, promit! E un spin mare. Gata. Stai că ţi-l scot imediat. Nu doare.

- De unde naiba a apărut? M-am sprijinit de copacul ăsta şi am simţit cum îmi intră ceva în spate. De ce nu m-ai avertizat că locul ăsta e plin de capcane?

- Credeam că ştii. Ai vrut să ne instalăm sub copacii ăştia. Nu-i o idee rea, dar trebuie să ai grijă. Stii ce sunt? Accacia. Majoritatea plantelor din Africa au spini.

Lui Mattie îi luă o jumătate de oră ca să se calmeze. în tot acest timp, Ryan încercă s-o ignore şi se chinui să aprindă focul. După ce reuşi, Mattie îl privi cu admiraţie din cap până-n picioare. Deşi arăta ca o felină periculoasă, se putea baza pe el.

- Stii, mă întrebam de ce e aşa tăcut pe aici, spuse ea. Toată noaptea n-am văzut picior de animal sau de vietate. Parcă am fi în mijlocul deşertului.

- înţeleaptă remarcă, o tachină Ryan. Seceta asta durează de zece ani. Toată zona vestică a Sudanului, Etiopia, Republica Africa Centrală sunt uscate. Am auzit că atunci când întâlneşti lei, elefanţi, struţi, leoparzi şi girafe, se termină sezonul uscat. Vrei ouă fierte?

- Aş mânca aproape orice.

- Se aude că se întorc *kiljos,* spuse Ryan turnând apă dintr-un bidon într-o cană de metal. Astea sunt berzele africane care vestesc ploile. De fapt, şi acum, pe seceta

asta, mai poţi vedea din când în când câte un vultur. Chiar şi câte un leu bătrân. Si ăştia sunt cei mai periculoşi. îţi dai seama cât de înfometaţi sunt? Ar ataca orice. Chiar şi un om. De-a lungul Nilului nu sunt probleme. A, şi bineînţeles, trebuie să fii atentă la şerpi.

- Poţi să-i deosebeşti pe cei veninoşi de ceilalţi?

- Nu există ceilalţi, domnişoară. Ia şi mănâncă asta, spuse el întinzându-i o lipie umplută cu ouă fierte, curăţate de coajă. Imediat e gata şi cafeaua.

După ce terminară de mâncat şi de băut, Ryan aduse... doi saci de dormit! Asta era bine. Ryan îşi scoase ghetele şi le aruncă în cort.

- Te sfătuiesc să-ţi pui pantofii într-un loc mai ferit. Dacă-i laşi pe afară s-ar putea să-şi facă culcuş în ei vreun şarpe sau vreun scorpion.

Ryan îşi mai scoase cureaua de la pantaloni, cămaşa şi se ghemui confortabil în sacul de dormit, cu un zâmbet maliţios pe chip.

Mattie îl privi câteva secunde, apoi se băgă încălţată şi îmbrăcată în sacul ei de dormit. Nu ştia dacă reuşea să pună geană pe geană. Era prea agitată. Ce-i venise să intre în încurcătura asta şi să se dea drept soţia lui Ryan Quinn? Nu că ar fi fost o idee rea. O făcea pentru binele companiei. Dar era periculos. Dacă începea să se creadă soţia lui? Chiar dacă

Ryan o enerva îngrozitor, îi plăcea de el. Era un bărbat adevărat şi nu părea s-o ia prea în serios. Si asta o enerva şi o încânta în acelaşi timp. Ce voia de fapt de la el?

Se mai chinui o perioadă şi, în momentul în care soarele apăru pe cer, adormi.

Ryan se foi puţin, deschise ochii şi o privi pe furiş. Ce dulce era Mattie Latimore. Chiar dacă îşi lua prea în serios rolul de vicepreşedinte al companiei. O mai privi o vreme şi adormi, în timp ce soarele dogorea din ce în ce mai tare deasupra capetelor lor, printre ramurile de accacia.

Mattie visa. Se făcea că alerga prin deşert, sub un soare nemilos. Nu ştia de ce aleargă. Voia să prindă ceva care era în faţa ei. Sau fugea de ceva. Apoi auzi un tunet înfiorător. în faţa ei, dintr-un nor negru apăru din senin, înconjurat de fulgere, Thor, zeul războiului. „Cum vrei să conduci, dacă tu nu ştii să asculţi?” urlă el printre tunete. Mattie se zbătu neputincioasă, apoi se trezi lac de transpiraţie.

- Ce e? întrebă Ryan luând-o în braţe printre zgomotele tunetelor.

Ploua. Picături mari şi rare cădeau pe cortul lor. Priviră câteva minute îmbrăţişaţi minunea de afară. Seceta trecuse.

- Nu înţeleg, murmură Mattie.

- Eşti obosită. Te-a luat prin surprindere. A început sezonul ploilor. Adevărul e că nu mă aşteptam să plouă atât de curând.

- Mi s-a povestit despre asta în Boston.

Chiar o să plouă trei luni?

- Da. Dar nu chiar aşa de rău. S-ar putea să plouă vreo treizeci de zile din trei luni. Problema e cantitatea. Uită-te la mărimea picăturilor de ploaie!

O vreme, frunzele copacilor de deasupra lor îi protejară. Dar după câteva minute, nici cortul nu părea să mai facă faţă.

- Trebuie să plecăm de aici, murmură Ryan în urechea ei.

- Ai înnebunit? Să ieşim în potopul de afară?

- Credeam că eşti inginer, că ai făcut o facultate. Nu vezi că fulgeră? Si noi stăm sub copaci!

Deodată, Mattie îşi aminti o scenă. Un antrenor pe un teren de fotbal plin de copii. Furtună cu fulgere şi trăsnete. La un moment dat un trăsnet loveşte. Doi copii şi antrenorul cad seceraţi.

- Unde să fugim? întrebă înfrigurată Mattie.

- în dreapta e un *wadi,* un şanţ. Aleargă cât te ţin picioarele. Nu te uita în urmă.

Mattie ieşi din cort şi alergă în direcţia indicată de Ryan. Bine că nu se descălţase! Dar unde era şanţul? Ryan veni din spate, o luă în braţe şi alergă cu ea câţiva metri până în dreptul unor stânci. Mattie se trezi aterizând pe burtă, în noroi, cu Ryan deasupra ei într-un fel de adăpost natural. Adăpost era mult spus.

Mattie îşi trase răsuflarea şi privi în jur. Stâncile îi fereau de ploaie, dar dat fiind că se aflau într-o zonă mai joasă, toată apa curgea

în pârâiaşe exact în adăpostul lor, umplându-l.

- Bagă capul la cutie! strigă Rayn acoperind-o cu trupul lui. Nu durează mult.

Mattie se ghemui protejată de Ryan şi de stânci, simţind cum apa începe să crească în jurul ei.

- Lasă apa! spuse Ryan sesizând tendinţa lui Mattie de a se feri.Trebuie să fim atenţi la fulgere.

în acel moment vocea lui fu acoperită de un fulger care căzu cu un tunet asurzitor foarte aproape de ei. Mattie ridică uşor capul şi privi. Copacii sub care se adăpostiseră mai devreme fuseseră seceraţi.

- Hai, că trece, o linişti Ryan mângâind-o pe spate. O să fie bine.

Mattie se simţea în siguranţă, ca într-un cuib. Fulgerele îşi mai făcură de cap câteva minute, după care se îndepărtară, o dată cu furtuna şi cu ploaia.

Se ridicară din adăpost privind spre pâlcul lor de copaci.

- Doamne, nu! gemu Ryan. De ce mi se întâmplă mie toate astea?

Cortul luase foc şi doi copaci căzuseră peste maşina lor, care acum era un morman de fiare contorsionate.

- Nu eşti tu de vină! strigă Mattie izbucnind în plâns. Eu sunt de vină! Din cauza mea se întâmplă toate astea! Dacă nu veneam eu...

Si, în clipa următoare, flăcările copacilor căzuţi pe maşină ajunseră la rezervorul plin cu

benzină. în câteva secunde, maşina explodă sub privirile lor înmărmurite.

Apoi se lăsă tăcerea. O tăcere mormântală.

- Doamne, Doamne... repetă Ryan în neştire clătinând neputincios din cap.

- Există un lucru bun în toată povestea, spuse Mattie incredibil de calm.

- Nu înţeleg.

- Primul sat e la doi kilometri de aici.

- Nu ţi-e frică?

- Nu, spuse Mattie sincer. La urma urmei, am scăpat cu viaţă. Trebuie să ne considerăm norocoşi.

- Cred că ai dreptate, spuse Ryan privind-o cu admiraţie.

- Trebuie să recunosc că acum cinci minute am crezut că mor de frică. Noroc cu tine. Cum îmi stă părul?

- Foarte bine. E coafat cu mult noroi. Ah! Stiai că apa de ploaie e cel mai bun tratament pentru păr?

- Voi, bărbaţii! Sunteţi toţi la fel.

- Voi, femeile! Nu înţelegeţi nimic!

- Acum de ce mai eşti supărat?

- Toate ţigările mele şi pipa cea mai bună erau în maşină!

Capitolul 6

- Nimic nu se compară cu asta, oftă Mattie întinzându-se pe spate în fân, cu un pai în gură.

Carul vechi cu roţi de lemn scârţâia si se legăna purtân- du-i pe drumul prăfuit dintre munţi.

- Si ce idee bună! Să închiriezi asa ceva! adăugă ea.

De fapt nu aveau prea multe posibilităţi. Ori închiriau,
ori furau - altă soluţie nu era. îl privi pe Ryan care se asezase pe burtă lângă ea si se părea că adormise, doborât de oboseală.

- De fapt, nu stiu de ce te tot tachinez, murmură Mattie privindu-l cu drag. Ai făcut tot ce ţi-a stat în putere ca să mă protejezi.

Ryan se foi si alungă o muscă enervantă care i se asezase pe nas. Mattie îsi scoase pălăria si începu să-i facă vânt lui Ryan. Mustele *serut*nu erau periculoase, dar erau sâcâitoare.

Boii înhămaţi la car nu păreau grăbiţi. Si din cauza asta impresia era că stăteau pe loc. Băiatul care conducea carul mergea pe jos, pe lângă boi, şi părea că-l interesează mai mult fetele de pe drum decât pasagerii care-l anga- jaseră.

Mattie privi în jur şi respiră adânc. Aerul părea mai proaspăt şi mai răcorit. De ieri, de când începuse sezonul ploios, parcă toată

natura începuse să se trezească la viaţă. Iarba din savană, care se uscase sub spoarele arzător, începuse să înverzească. Mici grupuri de Masakin porniseră la munca pământului.

După dezastrul care-i lovise cu o zi înainte, Ryan pornise în căutarea câtorva lucruri care mai puteau fi salvate din incendiu. Găsise un sac de dormit, arma de vânătoare, o periuţă de dinţ, o trusă de prim ajutor, cascheta ei safari şi un bidon cu apă. Acum, apa nu mai era o problemă, dar cascheta o salva de la moarte sigură. Capul ei blond nu suporta soarele ecuatorial.

- Bine că n-avem prea multe de cărat, spusese Mattie când văzuse lucrurile cu care se întorsese Ryan.

- Domnişoară, mă uimeşti pe zi ce trece. Credeam că o să începi să plângi de supărare şi disperare, iar tu glumeşti!

- De ce să plâng? Stim pe ce continent suntem şi n-am păţit nimic, slavă Domnului! Amândoi suntem teferi şi nevătămaţi! Si mă bucur că am lângă mine un angajat devotat.

Mattie îl privise pe Ryan cu drag. Nu arăta ca-n zilele lui cele mai bune. Era plin de noroi si de funingine, dar asta nu era o problemă. îl spăla ploaia.

- Mulţumesc pentru compliment! spusese Ryan.

- Nu vreau să te linguşesc. Ăsta-i adevărul. Apleacă-te puţin.

Mattie se ridicase în picioare si Ryan se

aplecase spre ea. îi stersese o porţiune mică de pe obraz si îl sărutase.

- Asta pentru ce a fost? întrebase el atingând locul sărutat.

- îţi trebuie un motiv?

- Oh, cred că... nu. Dar, oricum, îţi mulţumesc. Cred că ar fi bine să plecăm. Vreau să ajungem în sat înainte să se întunece.

- Arăţi de parcă tocmai ai câstigat la loterie, spusese Mattie cuprinsă de un entuziasm ciudat.

- Si tu arăţi ca o prinţesă în desert, replicase el.

Fusese rândul lui Mattie să se mire. Ryan Quinn îi
făcuse un compliment! Mintea ei flexibilă refuzase să înţeleagă.

- As putea să te ajut si eu să cari câte ceva, propusese ea privindu-l cum aduna cele câteva bunuri care le mai rămăseseră.

- Cum să nu! i-o tăiase Ryan. Hei, nu te supăra, dar am fost crescut în altă lume. Sunt obisnuit să plătesc masa atunci când ies la un restaurant cu o doamnă, să ţin usile deschise, să...

- Aici?! îl întrerupsese Mattie râzând.

- Hai, mustăcise Ryan, trebuie să găsim o uşă pe-aici pe care să ţi-o deschid.

Mattie se străduise să ţină pasul cu el. Ghetele ei erau impermeabile, dar cantitatea de apă pe care o suportaseră depăşise orice

limită. Acum musteau şi la fiecare pas scoteau un sunet îngrozitor.

- Hei! strigase ea la un moment dat.

- Ce e? făcuse Ryan care se îndepărtase simţitor de ea, oprindu-se.

- Stai o clipă. Nu pot să ţin pasul cu tine.

- Bine. Am uitat că nu ne grăbim, nu-i aşa?

- Nu, spusese ea storcându-şi cămaşa de apa care se îmbibase în ea.

Nu se grăbeau. Nu! Mary-Kate mereu încercase să-i amintească acest lucru. Pentru că, de când se ştia, fusese într-o luptă continuă cu timpul. „De ce te grăbeşti, Mattie? obişnuia s-o atenţioneze mama ei. Ai toată viaţa în faţă. Chiar vrei să-ţi trăieşti toată viaţa în douăzeci de ani?”

Când porniseră din nou la drum, Ryan se străduise să meargă în ritmul ei, şi chiar o luase de mână.

- Priveşte, spusese la un moment dat Mattie oprindu-se în loc. Uite ce frumos apus de soare!

Culorile apusului erau ameţitoare: auriu, portocaliu, roşu, violet se amestecaseră pentru câteva momente unice, dispărând apoi definitiv în întunericul care se lăsase cu repeziciune.

- Lucrez în Africa de luni de zile şi niciodată n-am avut timp să privesc minunăţia asta, spusese impresionat Ryan.

Mattie îi strânsese mâna uşor, prea înfiorată de acea frumuseţe a naturii ca să mai

spună ceva. După alte zece minute de mers, ajunseseră în sat.

Si dacă Ryan o avertizase că era vorba de un sat mic, ea nu se aşteptase la aşa ceva. Patru sute de locuitori? Prea optimist! Satul acela părea părăsit. în jur de cincizeci de oameni îi întâmpinaseră râzând şi ţipând fericiţi.

- Stii să vorbeşti dialectul lor? întrebase Mattie îngrijorată.

- Câteva cuvinte, „bună ziua", „ce mai faceţi", chestii de genul ăsta.

- Bun. încearcă să comunici cu namila care ne blochează drumul.

Ryan se descurcase. în câteva minute se împrietenise cu bărbatul înalt, pe nume Amepa, care avea trei neveste, o cireadă mare de vite şi era şeful micului sat. Se părea că se aşteptaseră să primească o vizită din partea reprezentanţilor companiei Latimore.

- De unde ştiau că venim? întrebase în şoaptă Mattie. Doar am plecat în taină, cu jeepul. Dacă nu cădea pe capul nostru necazul, puteau ei să ne aştepte mult şi bine.

- Amepa a aflat prin telefonul fără fir că le sosesc oaspeţi şi atât. Pentru ei nu contează timpul. Puteam să venim şi la anul! Sunt oameni foarte primitori.

Toate colibele din sat erau identice - rotunde, cu acoperişuri conice de stuf. Si fiecare aveau o destinaţie anume: una era locuinţa de dormit, alta era locuinţa copiilor,

alta era depozitul de alimente şi aşa mai departe. Toate colibele formau un fel de fort, în mijlocul căruia să găsea bucătăria în aer liber.

- Amepa o duce foarte greu. E obligat să le asigure celor trei soţii aceleaşi condiţii de locuit. De asta majoritatea şefilor de trib au o singură soţie. Vrei să faci un duş?

- Da! Te rog!

O tânără membră a tribului o condusese pe Mattie într-un loc mai retras din spatele colibelor, unde, într-un spaţiu pavat cu pietre, se găsea un ulcior mare, plin cu apă încălzită la soare. Tânăra îi dăduse lui Mattie o bucată de săpun şi-i explicase prin semne cum să folosească instalaţia rudimentară. Apoi trăsese o bucată de rogojină pentru a-i asigura intimitatea şi o păzise până când Mattie terminase.

Când să se îmbrace, Mattie descoperise că hainele ei pline de noroi fuseseră înlocuite cu un *gallabiya* alb, care o acoperea de la gât pâna la glezne. Tânăra, care era îmbrăcată mult mai sumar decât ea, o ajutase râzând să-şi lege *gallabiya* şi apoi o condusese ţinând-o de mână într-o colibă în care o aştepta Ryan, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni scurţi europeni.

- Hai să luăm cina, spusese el privind-o din cap până-n picioare. Arăţi foarte bine.

- Si tu. Ia să te văd mai bine.

Ryan făcuse o piruetă şi se înclinase în faţa ei râzând.

- Eşti mulţumită?

Da. Ryan era un bărbat arătos. Solid, dar fără pic de grăsime. Genul de manechin care pozează pe coperţile revistelor de modă în costum de baie. Sora lui Mattie, Faith, ar fi salivat dacă l-ar fi văzut.

- Nu putem să mâncăm cu şeful tribului, o informase Ryan. Suntem invitaţii şefului cel mare, iar Amepa e doar un şef local.

Mâncaseră o cină obişnuită, servită în castroane de lemn cioplit, care constase în orez cu legume, dintre care Mattie nu reuşise să identifice decât ceapa şi mazărea.

- Fără carne? întrebase ea.

- Nu intră în meniul lor obişnuit. Cel mult peşte, dacă locuiesc pe malul unui râu. Si asta la ocazii speciale. îţi place?

- Da. Dar unde sunt furculiţele, lingurile?

- Astea-s fiţe. Foloseşte trei degete, o instruise el. Fă un cocoloş mic şi bagă-l în gură.

- Nu-i de mirare că mănâncă goi. Cred că o să murdăresc rochia cuiva, dacă mănânc aşa.

- învaţă, învaţă.

- Da... râsese ea.

După ce terminaseră de mâncat se spălaseră pe mâini şi se şterseseră de haine.

- Eşti obosită? o întrebase Ryan.

- Da.

- N-ai vrea să ne plimbăm puţin pe sub clar de lună, înainte de culcare?

Mattie îşi privise hainele. *Gallabiya* părea o

cămaşă de noapte, iar în picioare avea ghetele care i se uscaseră. Dacă ar fi văzut-o mama! Cum să se plimbe pe sub clar de lună în halul acela?

- Mai bine nu, spusese ea. Prefer să mă odihnesc. Unde mi-e culcuşul?

- Asta e coliba noastră. Problema e că nu avem decât un singur sac de dormit.

în lumina flăcărilor torţelor, Ryan păruse un mic diavol.

- Altă soluţie nu avem? întrebase Mattie

- Mi-e teamă că nu. Si oamenii aceştia cred că suntem...

- înţeleg. Soţ şi soţie.

- Da, aşa li s-a spus. Si într-o familie, soţul e şeful. Aşa că nu mai protesta.

- Cine protestează? întrebase ea strecurându-se în sacul de dormit.

O oră mai târziu, Ryan veni lângă ea.

- Ai loc? o întrebase el în şoaptă, dar Mattie nu-i răspunsese, deşi era încă trează.

Apoi aşteptase până când îl auzise pe Ryan respirând regulat. Adormise. Fără să-i facă vreun avans. Femeile astea! Bărbaţii aveau dreptate. Cine le mai înţelegea? Dacă cineva le făcea avansuri, se supărau. Dacă nu le făceau avansuri, iarăşi se supărau!

*

* *

Mattie se trezise a doua zi de dimneaţă în braţele lui Ryan. Stătea pe dreapta si Ryan era lipit de spatele ei, iar braţul lui greu o strângea

cu putere. Nu încercase să se mişte, de teamă să nu-l trezească. Nu voia să-l trezească, pentru că Ryan era încă foarte obosit. Si nu numai din cauza asta. Ii plăcea să stea ghemuită în braţele lui.

- Taci! îşi spuse ea în şoaptă.

In acel moment, Ryan se trezise. Apoi vreo douăzeci de voci începuseră să râdă şi să vorbească afară, şi un cap negru se iţise pe uşă spunând ceva.

- Micul dejun, tradusese Ryan. Ţi-e foame?

- Da, spusese Mattie ridicându-se într-un cot.

Ryan desfăcuse sacul de dormit şi se ridicase în picioare. Văzându-l în pantalonii aceia scurţi care păreau ridicoli pe trupul lui mare, Mattie izbucnise în râs.

- De ce râzi? Nu te uiţi la tine? o întrebase Ryan rănit în orgoliu.

Da. *Gallabiya* lui Mattie se mototolise şi i se ridicase desupra genunchilor, dezvelind mai mult decât era dispusă Mattie să arate. Ryan ieşise din colibă şi Mattie îl urmase.

Micul dejun constase într-o bucată de pâine umplută cu aceeaşi mâncare pe care-o mâncaseră aseară simplă, şi ceai fierbinte.

- Acum ce facem? întrebase Mattie cu gura plină.

- Ce ne-am propus de la început. Mergem la Topari.

- Dar cred că e la zeci de kilometri de aici.

- Cam o sută şaizeci.

- Si vrei să merg pe jos atâta?

- Am închiriat un car cu boi, spusese Ryan arătându-i un car vechi cu roţi de lemn, la care erau înhămaţi doi boi costelivi ţinuţi în frâu de un puşti zâmbitor.

- Mergem tocmai până la Topari cu aşa ceva?

- Da. E plin cu fân proaspăt, doar pentru noi.

- Dar o să dureze o veşnicie până acolo.

- Am fost asigurat că aceşti boi puternici străbat douăzeci de kilometri pe zi. Si doamnele tribului ţi-au pregătit o surpriză. Aşa că, zâmbeşte.

Tinerele tribului o ajutaseră cântând să urce în car şi le făcuseră semne cu mâna, până când dispăruseră din raza lor vizuală. Mattie se trântise între paie şi începuse să râdă.

*
* *

în prima zi abia străbătură cei douăzeci de kilometri promişi. O roată se desprinsese în timpul călătoriei şi lui Ryan îi luase vreo jumătate de oră ca s-o monteze la loc. Dar de fiecare dată când Mattie protesta, Ryan îi amintea că nu se grăbeau.

- Nu ştiam că te pricepi la gătit, îi spuse Ryan în timp ce-şi luau masa. Pâinea asta e coaptă perfect.

- Toate femeile Latimore se pricep la gătit.

- Serios?

- Nu te mira. Si află că e pentru prima oară când fac pâinea asta.

- Serios? Când ai învăţat?

- Le-am privit pe membrele tribului. Dar, sincer, aş prefera nişe carne.

- Nu, nu. Vom fi vegetarieni. E mai sănătos aşa.

- Sunt convinsă, oftă Mattie. Ce plictiseală! N-am ajuns prea departe astăzi.

- O să înaintăm mai mult mâine. îţi promit. Unde e băiatul?

- Acolo, cu boii. Eşti sigur că animalele astea o să trăiască până la sfârşitul călătoriei?

- Aşa mi s-a spus. N-avem altceva de făcut decât să credem şi să sperăm.

- Mda. Stii ceva? Parcă aş mai face un duş.

- Nu dispunem de o instalaţie ca cea din sat, dar uite, acolo, ai un hârdău plin cu apă. L-am văzut de când ne-am oprit. Ce spui?

- Nici nu mă gândesc. Dacă e contaminat?

- N-are cum. Sezonul ploios a început de două zile. Ce ţi-ai putea dori mai mult decât o baie într-o groapă plină cu apă de ploaie?

- Sigur. Si săpun?

- Ni s-a dăruit din belşug la plecare.

- Mi-aş fi dorit şi o *gallabiya* curată. Nu pot să-mi fac apariţia la Topari murdară de praf.

- Ei, află că asta era surpriza pe care ţi-au făcut-o tinerele tribului, despre care îţi spuneam la plecare. în geanta aia ai trei sau patru rochii, vreo două prosoape şi un pieptene. Ce ţi-ai putea dori mai mult?

- Nu ştiu. Mi-e frică să... Pot să dau peste nişte animale sălbatice...

- Ce mai doreşi?

- Un paznic.

- Sunt disponibil.

- N-am nevoie să stai şi să te uiţi la mine în timp ce mă...

- Cred că ţi-am lăsat o impresie greşită. Ai cumva impresia că mă voi da la şefa mea?

- Ei, nu. Voiam să-ţi fie clar.

- Desigur. Altceva?

Se îndreptară spre *wadi* împreună, trecură de boii pe care-i păştea băiatul, şi părăsiră mica lor tabără.

- Stai aici, îl instrui Mattie. Eu mă duc să...

- Du-te.

- Mă duc, mă duc...

Ryan dispăru în întuneric. Mattie scrută împrejurimile şi se dezbrăcă în câteva secunde. Apoi intră cu grijă în micul hârdău. Apa era incredibil de caldă. Oare câtă lume se spălase acolo înaintea ei? Câte vite băuseră apă de acolo?

Nu era timpul să se gândească la aşa ceva. Alte pericole o puteau pândi. Dacă o privea Ryan? Ha! în ultimele două zile văzuse o mulţime de femei golale. De ce s-o privească pe ea?

Dar dacă din întuneric apărea un leu înfometat? Nu! Oricum, Ryan o păzea cu arma de vânătoare pe umăr.

Se scufundă fericită, săpunindu-se abundent. Acum se simţea mai bine. Se băgă cu capul la fund, alunecă de câteva ori şi râse

de una singură. Ce viaţă minunată! Aproape că uitase că avea de îndeplinit o misiune. Ieşi cu ochii închişi din apă şi căută prosopul pe care-l lăsase pe undeva, pe jos. Din spate auzi o şoaptă:

- Hei, Afrodita, aici sunt.

Si apoi se simţi îmbrăţişată de două braţe care o înveliră într-un prosop moale şi curat.

- Ryan?

- Cine altul?

Mattie încercă să se smulgă din braţele lui, dar îşi dădu seama că el îi ţinea prosopul. Iar luna lumina atât de puternic, încât se putea vedea şi un ac căzut în iarbă. Aşa că rămase nemişcată. Ryan începu s-o frece uşor pe spate.

- Ce faci? şopti ea cu voce sugrumată.

- Te şterg. Ce credeai?

Niciodată Mattie nu se simţise atât de bine. Mama ei o ştersese de multe ori pe spate, dar acum era vorba de altceva. O undă de excitaţie îi străbătea venele şi senzaţia aceea trebuia oprită. Se smulse din îmbrăţişarea aceea periculoasă şi prosopul îi căzu de pe umeri. Rămase goală în faţa lui Ryan şi-şi acoperi pudic sânii, cu un gest demodat.

- Mi-ai promis că o să ai grijă de mine.

- Asta făceam. Ţi-a căzut prosopul, o atenţionă el, ca şi cum Mattie n-ar fi observat.

- Ai spus că nu te apropii.

- Am minţit.

Mattie ar fi putut să fugă. Dar n-o făcu. Ar fi

putut să ţipe. Dar tăcu. Stătea nemişcată, tremurând mângâiată de vânticelul călduţ al nopţii.

- Te simţi bine? întrebă el punându-i prosopul în cap şi ştergându-i părul ud.

Mattie tăcu lăsându-l pe Ryan s-o şteargă.

- Minunată. Eşti minunată, spuse el luând-o în braţe şi sărutând-o uşor pe funte.

Un moment rămaseră nemişcaţi privindu-se în lumina lunii.

- Să-ţi pui ghetele când vii, o sfătui Ryan îndepărtân- du-se de ea. S-ar putea să fie tot felul de insecte sau şerpi pe jos.

Mattie rămase nemişcată câteva secunde, privindu-l pe Ryan ca hipnotizată.

- Ghetele, şopti ea. Da, ghetele.

Tremură, deşi nu-i era frig. Se scutură ca trezită dintr-un vis şi-şi puse repede *gallabiya*.

- Naiba să te ia, Ryan Quinn! spuse ea cu voce tare punându-şi ghetele în picioare.

Capitolul 1

în dimineaţa următoare soarele răsări triumfător, dar în atmosferă se simţea ameninţarea furtunii. Imediat cum se trezi, Ryan se apucă de treabă. Propti nişte crengi de copac în car şi aşeză deasupra un cearşaf pe care-l legă cu nişte frângii, improvizând un fel de coviltir. Băiatul care-i condusese până atunci dispăruse.

- Unde naiba s-a dus? Ce ne facem acum? întrebă Mattie după ce constată dispariţia.

- Satul lui e la câţiva kilometri de aici. Cred că s-a săturat şi s-a dus acasă. O să găsim o altă călăuză.

- Bine, domnule Quinn.

- Domnule Quinn? După ce s-a întâmplat astă-noapte?

- Tocmai de aceea, i-o tăie scurt Mattie.

Ploaia se porni şi dură aproape două ore. Mattie se retrăsese sub coviltir şi nu mai scoase o vorbă.

- Uite ce e, spuse Ryan în cele din urmă, îmi cer iertare dacă te-am jignit.

- Nu-i nici o problemă. M-ai luat doar prin surprindere şi eu am reacţionat ca orice fiinţă normală. Nu pot să spun că nu mi-a fost puţin jenă.

- Te credeam mai îndrăzneaţă. Nu vrei să vii aici, lângă mine, în faţă?

- Ba da. Nu-mi place să mă joc de-a v-aţi ascunse- lea.

- Când erai mică nu te jucai?

- Ba da. Dar acum nu mai sunt mică.

- Ah, iartă-mă. Tot timpul uit, o tachină el zâmbind.

Doamne, ce frumos era Ryan când zâmbea! Mattie se
trânti în fân visătoare şi închise ochii mulţumită. Curând adormi.

Se trezi la prânz. Ryan stătea lângă ea, cu picioarele încrucişate, şi privea boii. încă mai ploua şi animalele refuzau să mai înainteze.

- Nu ţi-e foame? întrebă Mattie. Cred că e ora prânzului.

Ryan îşi privi ceasul.

- E şase, spuse el.

- Cum? întrebă Mattie privindu-şi uimită ceasul de la mână, primit în dar de la tatăl său.

- Nu l-ai potrivit conform orei locale, spuse el aplecân- du-se ca să-i privească ceasul.

Atingerea lui o înfioră pe Mattie. Mirosea a mascul, sălbatic, sexual.

- L-am fixat când am ajuns la Kosti.

- Da, dar aici suntem mai aproape de Ecuator şi timpul se măsoară după soare. Triburile Masakin nu se prea sinchisesc de timp. Si erorile nu sunt prea importante. Acum, că tu eşti şefa şi cum în imperiul Latimore şeful face treburile murdare...

- Stai aşa! Imperiul Latimore este departe de noi. Aici suntem parteneri egali în drepturi şi responsabilităţi.

- în cazul ăsta, partenere, o să dăm cu banul să vedem care dintre noi doi va convinge boii să înainteze.

- Doar n-o să laşi o doamnă să iasă pe ploaia asta afară, spuse Mattie privind ploaia care cădea abundent.

- Ah! Deci nu suntem chiar aşa de egali! râse Ryan. Să nu-mi spui că eşti feministă!

- Sunt şi nu sunt. Sunt adepta teoriilor mamei. Ea nu e de acord cu egalitatea dintre bărbaţi şi femei. Spune că nu va recunoaşte niciodată că un bărbat poate fi mai deştept decât ea.

- Oh! Eşti ultra-feministă!

- Nu chiar. îmi place să cred că femeile şi bărbaţii sunt complementari. Ca mama şi cu tata.

- în cazul ăsta, uite cum vom face. O să mă sacrific. O să ies în ploaie, o să mă ud tot, şi-o să mă murdăresc de noroi, şi-o să-i fac pe boii ăia să se mişte, dar trebuie să-mi promiţi că mă vei plăti pentru asta.

- Perfect! acceptă ea fără ezitare.

Ryan sări din car. Mattie se aşeză mai bine în fân şi privi specatcolul. Boii nu erau uşor de convins. Mattie abia se abţinea să nu râdă.

- Să nu-i loveşti! îl atenţionă Mattie văzându-l pe Ryan nervos cum striga la bietele dobitoace.

în cele din urmă Ryan reuşi să-i convingă pe boi că cea mai înţeleaptă decizie era să înainteze. Apoi urcă şi el în car, ud din cap până-n picioare.

- Hei, uită-te la mine! strigă Ryan enervat de figura ei amuzată.

- Ce e? mustăci Mattie.

Ryan o luă în braţe.

- Eşti ud! Ce naiba faci?

- îmi iau plata.

- N-am bani la mine. Credeam că glumeşti, dar dacă vrei bani, îţi promit că...

- Nu vreau bani. Prefer să mă plăteşti în natură.

Mattie îşi băgă capul între umeri încercând să se
ferească, dar nu reuşi să scape de sărutările lui insistente. Aşa că se lăsă în voia lui, cu pieptul strivit de trupul lui vibrând fierbinte sub cămaşa udă.

Era aşa de apropae de ea încât Mattie nici nu putea să-l vadă bine. închise ochii. De ce să mai lupte? Oricum îl dorea. De ce să se mai mintă? Si cea mai bună apărare era atacul.

Aşa că acţionă. îl cuprinse cu ambele mâini şi-şi apropie buzele de ale lui. Prima atingere fu dulce şi catifelată. A două fu ca un atac al hunului Attila, care-i răvăşi fiinţa. Senzaţiile se învălmăşiră în ea dându-i fiori pe şira spinării. Apoi Ryan se opri şi se îndepărtă de ea.

Lui Mattie îi luă ceva timp să-şi revină şi să se întrebe ce se întâmplase. Analitica ingineră Mattie se trezi greu, dar sigur, la realitate.

- De ce te-ai oprit? întrebă ea. Nu ţi-a plăcut?

- Ba da, ţie?

- Si mie.

- Mai vrei?

- Nu cred. Nu e bine să abuzez. Tot ce e bun trebuie luat în cantităţi mici. Ca să nu mi

se facă rău.

- Am priceput. Să înţeleg că ţi-a făcut plăcere, dar să nu se mai repete, nu?

- Cam aşa ceva. Dar asta nu înseamnă că nu putem fi prieteni. Prieteni buni.

- E cea mai bună ofertă a săptămânii, doamnă!

Si probabil că ultima, se gândi Mattie. Ar fi trebuit să se înfurie pe el. Dar de ce nu putea? Se rostogoli pe burtă şi-şi sprijini bărbia în palme, privind cozile boilor care se legănau ritmic în faţa ei.

*
* *

Zilele următoare se scurseră din ce în ce mai plăcut, în ritmul lent în care înainta carul lor cu boi. Găsiră o călăuză, un războinic tânăr al cărui nume nu reuşiră să-l reţină.

Ryan făcea focul în fiecare noapte, întorcea fânul ca să-l mai împrospăteze şi se purta cu Mattie mai mult decât prietenos. Accidental, bineînţeles, o atingea prin locuri nepermise şi nici măcar nu se scuza, pentru că Mattie abia observa. Cel puţin aşa părea la suprafaţă.

într-o seară se hotărâră să meargă înaintea carului, pe jos. Se luară de mână ca doi adolescenţi şi începură să râdă când îşi dădură seama că, într-un ritm lent de plimbare, reuşeau să se îndepărteze destul de mult de car.

- Dacă mergeam pe jos, ajungeam mai repede la destinaţie, spuse Mattie.

- Da, dar aşa e mai romantic. Ah! Uite!

Margarete! exclamă Ryan.

Se aplecă şi culese o floare care semăna cu o margaretă, dar care cu siguranţă era altceva.

- Mă iubeşte, nu mă iubeşte, spuse Ryan amintindu-şi de un joc de adolescenţi, smulgând petalele bietei flori. Mă iubeşte!

- Ai trişat, te-am văzut!

- Ce am făcut? întrebă Ryan cu o privire nevinovată.

- Le-ai numărat dinainte. Nu-i cinstit.

- Orice e cinsit în dragoste sau în război.

Mattie îl privi pe sub sprâncene. în cazul lor nu era vorba de război. Atunci despre ce era vorba? Despre dragoste?

- Cred că boii noştri iar refuză să înainteze, spuse Mattie privind în urmă.

Lungul drum îi apropie. Deveniră unul confidentul celuilalt. Mattie îi povesti fiecare detaliu al vieţii familiei Latimore, iar Ryan îi povesti despre viaţa lui la ferma din Texas.

- Mereu mi-am dorit să călătoresc, îi spuse el într-o seară. Dar acum, nu ştiu. Parcă simt că mi-a sosit timpul să mă aşez.

- Vrei să te întorci în Texas? întreb Mattie privind cerul plin de stele.

- Nu ştiu. Ţie ţi-ar plăcea să trăieşti la fermă?

- Cea mai frumoasă perioadă a vieţii mele a fost atunci când am trăit la fermă, când tatăl meu s-a căsătorit cu mama mea vitregă.

- E pentru prima oară când te aud că spui asta. Mă refer la mama ta. Nu este mama ta

bună?

- Nu.

- E rea?

- Nu, râse Mattie. E o dulceaţă. Tata s-a căsătorit cu ea pentru că nu ştia cum să se poarte cu o fetiţă de şapte ani. Dar se potrivesc şi se iubesc foarte mult. Se respectă. Becky este fiica ei.

- Si acum eşti ingineră.

- Forţată de împrejurări. De fapt sunt arhitectă. Dar tata avea nevoie de ajutor din partea mea. Fratele meu, Michael, va prelua într-o zi afacerea. Dar acum are abia doisprezece ani! Doamne, cum trece timpul! Parcă ieri îl învârteam prin casă.

- Aş avea nevoie de un arhitect care să-mi proiecteze o casă solidă la ferma mea.

- Si Virginia?

- Da, Virginia... murmură el.

După câteva clipe de tăcere, Mattie se ridică şi se duse să pregătească cina.

Ryan deshămă boii şi-i lăsă să pască, iar apoi, ajutat de călăuză şi de Mattie, făcu focul.

- Te descurci binişor, spuse Ryan. Trebuia să-mi dau seama că sub pielea asta albă şi fină zace o fată de fermier veritabil.

- Fugi de-aici! încă două zile şi pielea mea o să se ardă într-un asemenea hal încât o să-mi crape. Doamne, cum arăt!

- Arăţi formidabil, spuse Ryan strângându-i uşor braţul.

Era ultima noapte a călătoriei lor prin Africa. în timpul zilei trecuseră pe lângă

grupuri mari de pelerini Masakini, care se îndreptau în aceeaşi direcţie. Luptători, tineri, tinere, femei, copii, toţi se îndreptau cântând şi dansând spre Toapri.

- Cred c-ar fi bine să înnoptăm aici, propuse Ryan. Avem tot ce ne trebuie şi mai ales spaţiu. Dacă mergem mai mult, mă tem că nu vom mai putea înainta.

- Si mâine cât crezi că vom mai avea de mers?

- Nu prea mult. Sase sau şapte kilometri.

- Deci e ultima noapte a călătoriei noastre, nu? Ţi-e teamă de ce va urma?

- Puţin, recunoscu Ryan.

Seara se scurse după rutina obişnuită. Deshămară boii, făcură focul, pregătiră masa şi mâncară.

După masă, se plimbară până pe vârful unui deal şi priviră răsăritul lunii îmbrăţişaţi.

- Am ajuns departe, oftă Mattie.

- O sută şaizeci de kilometri...

- Nu mă referam la distanţă. Mă referam la... ştii tu.

- Da, ştiu. Te-ai schimbat mult.

- Si tu, slavă Domnului!

- Acum văd că tu eşti aceea care înţeapă, zâmbi Ryan.

- Sunt puţin... speriată. Mi-e teamă de necunoscut, de ceea ce va urma.

- Cu noi?

- Nu, cu ei. Ai vreun plan de bătaie?

- Am câteva. Dar vom vedea la faţa locului. Vom improviza. Tu ce părere ai?

- Nu ştiu cum vom face ca să legăm viitorul tribului Masakin de calea ferată.

- Eşti fată deşteaptă, o să te descurci.

- Sper că o să mă ajuţi.

- Ca-ntotdeauna, draga mea, o tachină el.

- Stii ce? Aş face o baie. Crezi că se poate?

- Sigur, râse Ryan. Puţin mai încolo există un *ghor.*

- Asta ce naiba mai e?

- E o albie de râu secat, care se umple doar în sezonul ploios. în tot restul anului, albia e plină de argilă pe care localnicii o folosesc la construcţia colibelor. Acum trebuie să fie plină. Hai să vedem.

- Dar n-am costum de baie.

- N-ai făcut niciodată baie goală?

- Odată, demult. Cred că n-ai idee cât de pudică sunt.

- Atunci uite cum facem. Te duci tu prima, te dezbraci şi te bagi în apă. Eu mă duc să leg boii la car, iau nişte prosoape şi mă întorc, bine?

Mattie ezită câteva secunde şi apoi dispăru în întuneric. De ce se temea? în fond, Ryan o mai văzuse goală. Se îndreptă curajoasă spre râu, mai aruncă o privire în urmă asigurându-se că nu e privită şi se dezbrăcă în lumina lunii care-i făcea pielea să pară ca alabastrul.

Ryan o privea din spatele unui copac. Ce corp frumos avea Mattie! Era ca o zeiţă. Ca Afrodita! Scutură din cap şi se îndreptă spre mica lor tabără. Ce naiba se petrecea cu el? Ajunsese să privească pe furiş o femeie care

se dezbracă?
*
* *

Dormiră până târziu, trezindu-se abia când auziră zgomotele ritmice ale tobelor pelerinilor care treceau pe lângă ei. Mattie deschise ochii cu grijă. Ryan o ţinea în braţe. Nu se petrecuse nimic imoral noaptea trecută. Se scăldaseră împreună, se hârjoniseră, se sărutaseră şi atât. Apoi Ryan o dusese în braţe până la car şi se mai sărutaseră până adormiseră.

încercă să se ridice din culcuş fără să-l trezească, dar nu reuşi. La prima mişcare, Ryan deschise ochii, vigilent ca un tigru.

- Ce avem noi aici? O fetiţă?

- E timpul să te trezeşti, Ryan. Călătoria noastră a luat sfârşit.

- Am înţeles. Cenuşăreasa s-a trezit prea târziu şi caleaşca s-a transformat într-un bostan.

- Nu. într-un car cu boi, îl corectă ea râzând.

Apoi Mattie se îmbrăcă sub privirile lui Ryan şi pregăti micul dejun. Toată ziua se desfăşură în mod obişnuit, dar parcă lipsea ceva. Parcă pierduseră ceva ce nu mai putea fi recuperat. Amândoi erau trişti şi tăcuţi. Ceva în ei murise.

*
* *

Ryan mergea înaintea carului grăbind boii. Mattie stătea în car, în faţă, şi-l privea cu atenţie pe Ryan care părea inabordabil. Nu-i venea să creadă că zilele tecute ajunseseră atât de intim. îşi creaseră o lume a lor în care erau fericiţi şi acum, această lume dispăruse.

Se hotărî să-l uite câteva clipe pe Ryan şi se duse să se îmbrace în hainele ei europene. îşi puse costumul de călătorie alb, pe care femeile din satul care-i întâmpinase îl spălaseră făcându-l imaculat, şi în cap îşi puse cascheta safari.

- închipuieşte-ţi că eşti la Boston, îşi spuse ea cu voce tare.

- Poftim? întrebă Ryan care se apropiase de ea pe la spate.

- Nimic. Visam cu ochii deschişi. Priveşte câtă lume!

- Până şi pe mine mă surprinde. Credeam că vom vedea câteva sute de oameni, dar aici sunt câteva mii. Cred că sărbătoarea asta e mai importantă decât mi s-a spus.

- Si uite câţi mai vin!

Deşi oraşul era plin de oameni, aceştia încetaseră să mai cânte şi să mai bată tobele. Senzaţia era stranie. Nu se auzeau decât scârţâitul roţilor carelor şi cotcodăcitul găinilor. Parcă se aflau într-un oraş al muţilor.

în centrul oraşului, care arăta mai degrabă ca un sat, pe o suprafaţă echivalentă unui teren de fotbal, stăteau sub două umbrele imense doi oameni care păreau importanţi.

- N-am mai văzut aşa ceva în viaţa mea, şopti Mattie înfrigurată. Mi s-a făcut frică.

- Nu te îngrijora. După întâmplările prin care am trecut, ce ne mai poate speria?

- Crezi că-s canibali?

- Aici, nu. Aceşti oameni erau odată unii dintre cei mai temuţi războinici din Africa. Dar

acum, sunt doar nişte pisicuţe blânde.

- Pun pariu! Dar fiecare pisicuţă are câte o lance imensă în lăbuţă.

- Aşa e. Ar trebui să-ţi faci probleme. Cred că-n ochii lor eşti un desert foarte gustos.

- Si tu eşti un bărbat dulce, Ryan, îi întoarse Mattie complimentul, privindu-l pe sub sprâncene.

- Mulţumesc, Mattie. Hei, priveşte! Văd o femeie îmbrăcată.

Mattie se întoarse în direcţia indicată de Ryan şi observă strecurându-se prin mulţime o tânără îmbrăcată într-o fustă şi o bluză. Nu purta pantofi, dar la gât avea o cruce atârnată de un lanţ.

- Crezi că e creştină? întrebă Mattie emoţionată.

- Da, şi mai mult decât atât. Cred că ne caută pe noi.

- Latiiimo? întrebă tânăra cu un puternic accent englezesc.

- Da, La-ti-more, repetă Ryan răspicat pronunţia corectă.

- Mă numesc Meriam, spuse tânăra apropiindu-se de ei. Marea Căpetenie m-a delegat pe mine să fiu translatorul dumneavoastră.

- Am înţeles, spuse Ryan. Mulţumim. Ea este...

- Femeia dumneavostră? Stiu. Hai, veniţi. Lăsaţi boii aici. Vom avea grijă de ei. Sunteţi aşteptaţi. Totul este pregătit.

- Păi... da, se bâlbâi Ryan. Mattie este

femeia mea şi... da, femeia mea.

- Nu trebuia să fii chiar atât de convingător, îi şopti Mattie în ureche.

- Dar eşti aşa de tânără, spuse Meriam. Ce păcat!

- Nu înţeleg, spuse Mattie cerând explicaţii din priviri.

Meriam era înaltă, bine proporţionată, avea un ten
negru care contrasta cu dinţii incredibil de albi şi era vopsită pe faţă ca toate femeile tribului din care făcea parte.

- Eu nu sunt căsătorită, spse Meriam.

- Si, ce?

- E vorba de tradiţie. Ai grijă pe unde calci. O tânără crescută în casa tatălui ei, are un nume de fată, ca mine, Meriam. Când îmi voi alege un bărbat, nu mă voi mai numi Meriam, ci Femeia lui... Cutare. Abia atunci când voi naşte primul copil, care trebuie să fie băiat, voi avea voie să-mi aleg un nume. Atunci voi fi Mama lui Cheda. Cheda este numele pe care l-am ales pentru primul meu născut. Deci tu eşti Mattie. După tradiţia noastră ar fi trebuit să fii Femeia lui Latimore.

- Cum rămâne cu eliberarea femeii? îi şopti Ryan lui Mattie din spate.

- Explică-i că eu sunt Latimore, nu tu! şopti agitat Mattie.

- Poftim? Si să stârnesc un incident? Adu-ţi aminte, Femeia lui Latimore, că a fost ideea ta proprie şi personală să vii aici. Eu doar am executat un ordin!

- Hei! strigă Mattie speriată în momentul în care se pregătea să-l pună la punct pe Ryan, când două perechi de braţe puternice şi negre de războinici pe jumătate dezbrăcaţi, o apucară de subsuori.

- Nu te speria, îi spuse Meriam observându-i frica din priviri. Marea Căpetenie primeşte acum ambasadori ai altor triburi. Voi sunteţi reprezentanţii clanului Latimore şi veţi fi primiţi, dar abia la sfârşit. Sper că nu vă supăraţi, dar nu vă cunoaştem. Astea sunt formalităţile. Primii sunt primiţi cei mai cunoscuţi, mai bogaţi şi mai loiali aliaţi. Gărzile nu vă vor face nici un rău. Dar nimeni nu are voie să se apropie de Căpetenie cu mâinile goale. E un obicei.

- Ryan, mi-e frică! strigă înăbuşit Mattie.

- Nu te îngrijora. Am eu grijă de tine.

- Sigur. Nu vezi că tu eşti unul, iar ei sunt cu miile?

- Exagerezi. Nu sunt mai mult de opt mii. Putea să fie şi mai rău.

- Ar fi trebuit să iei arma de vânătoare. Măcar aşa am mai fi avut o şansă.

- Greu de crezut. Dacă aveam armuri de oţel pe noi era altceva. Hai, Mattie, fruntea sus.

- Da, ţi-e uşor să spui. Mai bine spune-mi ceva care să mă liniştească, sau taci naibii din gură!

- Mattie Latimore, te iubesc, spuse Ryan zâmbind dulce.

Mintea lui Mattie intră în vrie. Dacă nu erau

gărzile care s-o ţină, cădea pe jos leşinată de emoţie.

- Vai, dragă, nu credeam că vorbele mele vor avea un efect atât de negativ asupra ta! Iartă-mă.

- Stii ceva, Ryan Quinn? Mi-e frică de mor, dar asta nu înseamnă că trebuie să mă minţi!

- Să te mint? Dar nu te mint, Mattie, spuse el blând. Meriam, spune-le gorilelor ăstora să mă lase în pace ca să-i dovedesc femeii mele c-o iubesc.

- Nu se poate aşa ceva, râse Meriam. Ceremonia a început deja. Acum nimic n-o mai poate opri. Dar dacă îmi cereţi părerea, voi doi arătaţi ca... Ah! Bagajul meu de cuvinte nu-i atât de vast încât să vă pot spune ceea ce simt. Am studiat engleza la Colegiul Creştin din Juba, dar...

- Engleza ta e ireproşabilă, spuse Mattie. Dar mă enervează el, că mă minte.

- Ce nu fac bărbaţii ca să le facă pe plac femeilor! filozofă Meriam clătinând cu înţelepciune din cap. Gata. A venit şi rândul vostru. Lăsaţi-vă conduşi de războinici. Nu vă împotriviţi. înclinaţi-vă în faţa Marii Căpetenii. Ce vreţi să-i comunic?

- Să-i comunici? repetă Ryan scormonindu-şi mintea după clişee verbale. Spune-i Marii Căpetenii că marele clan Latimore vine cu gânduri curate de pace şi prietenie de peste Marele Ocean.

- Vai! Adică din Statele Unite? De unde anume? Am studiat geografia. Mi s-a părut o

materie foarte interesantă.

- Din Texas.

- Hmmm, Texas? repetă Meriam gânditoare şi impresionată. E un teritoriu vast, cu vite multe.

Apoi nu mai avură timp să discute. Gărzile îi conduseră pe cărarea îngustă care ducea spre Marea Căpetenie. Mattie privi cu atenţie figura Căpeteniei, care făcea parte din ramura Tiwal a tribului Masakin, caracterizată prin populaţie cu înălţime peste medie. Stătea pe un tron înalt de lemn, care-i adăuga un plus de grandoare, şi-l făcea să pară intangibil. Lui Mattie îi era imposibil să-şi dea seama ce vârstă avea Marea Căpetenie. Avea o figură imobilă, era vopsit pe faţă şi avea în cap o coroană impresionantă de pene colorate. La picioarele lui stătea o femeie grasă, care era probabil soţia lui.

- Dar pe tine de ce nu te ţin de mâini, Meriam? o întrebă în şoaptă Ryan.

- Pe mine? Pentru că sunt fiica Marii Căpetenii! Si acum nu mai vorbiţi.

- Dar eu ştiu să vorbesc dialectul Masakin.

- Taci, Ryan! şopti Mattie. Fă ce-ţi spune Meriam.

- Tot timpul trebuie să comanzi?

- Sşş! îi întrerupse Meriam. Acum e rândul nostru.

Tânăra păşi în faţa lor şi începu să vorbească cu voce tare în dialectul Masakin. Marea Căpetenie, care până în acel moment părea pe punctul de a aţipi, deveni brusc

atent. Femeia de la picioarele lui zâmbi cu subînţeles.

- Ce spune? întrebă în şoaptă Mattie.

- Ne laudă. Spune de clanul Latimore care vine din Teritoriile Vaste şi bogate în vite ale Texasului. Spune că noi suntem reprezentanţii clanului şi am străbătut un drum lung pentru a o cunoaşte pe Marea Căpetenie a tribului Masakin.

Marea Căpetenie părea mulţumită, pentru că zâmbi. Apoi făcu semn din mână şi gărzile îşi încrucişară lăncile în faţa lor şi-i escortară până în mijlocul mulţimii, unde-i lăsară în pace.

Un bătrân se apropie de Meriam şi-i şopti ceva la ureche. Meriam izbucni fericită şi emoţionată în râs.

- Ce e? întrebă Ryan.

- Prezentarea a avut succes. Trebuia să vă conduc într-o tabără în afara oraşului. Acum, mama mi-a spus să vă ofer un cort lângă tabăra Marii Căpetenii. Si, diseară, mama vrea s-o prezint pe Mattie femeilor din consiliu.

- Oh, Doamne! oftă Ryan. Te-am prevenit, Cenuşăreaso. Acum vei fi primită în audienţă la regină.

- Doamne! Si ce trebuie să spun?

- Nu te îngrijora. Fii naturală, o sfătui Ryan.

- Să fiu naturală? Naiba să te ia, Ryan Quinn! Ţie ţi-e uşor să vorbeşti!

Capitolul 8

- Cum arăt? întrebă Mattie făcând o piruetă în faţa lui Ryan.

Hainele ei europene de călătorie fuseseră spălate şi
bine călcate.

- Tocmai bună de mâncat, spuse Ryan stând turceşte pe un covoraş în faţa ei. O să-i dai gata. Eşti emoţionată?

- Emoţionată? Speriată de moarte. Ce am voie să spun şi ce nu?

- Nu ştiu. Singurul mod prin care ne-ar putea ajuta ar fi dacă ar deţine calea ferată.

- Dacă ar deţine calea ferată??? Dar calea ferată aparţine guvernului!

- Mda. Guvernul spune că deţine şi teritoriile tribului Masakin, nu-i aşa? Ia mai fă o piruetă. începe să-mi placă.

- Aşa? întrebă Mattie făcând o piruetă perfectă, aşa cum învăţase la lecţiile de balet pe care le luase la insistenţele mamei sale.

La a treia piruetă, alunecă şi căzu drept în braţele lui Ryan. Fusta ei flutură prin aer şi-i dezveli picioarele lungi şi frumoase.

- Hei, mi-a pus Dumnezeu mâna-n cap! râse Ryan.

- Nu fi prost! strigă supărată Mattie încercând să se ridice demn în picioare.

Ryan o opri apucând-o de mâini. O privi o clipă în ochi, căutând parcă ceva. Mattie nu mai luptă să scape.

- Nu te înţeleg, şopti Ryan. Te privesc în ochi, înţeleg mesajul, dar niciodată nu ştiu la ce să mă aştept din partea ta.

- Nici eu nu mă înţeleg. De la treisprezece ani mi-a plăcut să-mi planific viaţa. Niciodată n-am avut timp de un bărabt ca tine. Ce naiba mi-ai făcut, nu ştiu.

- Asta mă întreb şi eu. Ce naiba mi-ai făcut?

- Să înţeleg că nu m-ai minţit când mi-ai spus că...

- Că ce?

- Că...

Mattie era prea jenată ca să mai repete vorbele lui Ryan. Nu ştia dacă să-l creadă sau nu. Ar fi vrut ca el să n-o fi minţit.

- Când ţi-am spus că te iubesc? o ajută Ryan.

- Da, spuse Mattie cu privirile în pământ.

- Am spus adevărul, Mattie.

- Si acum? Ai mai repeta acele cuvinte?

- E timpul să plecăm, spuse Meriam intrând peste ei. Oh! Mă scuzaţi, am crezut că...

- Nu-i nimic, spuse Mattie ridicându-se în picioare. Stăteam de vorbă. Se pare că Ryan are o boală la gură.

- Vai, îmi pare rău! De la vite?

- Nu. E o boală specifică bărbaţilor.

Mattie plecă însoţită de Meriam şi-l auzi pe Ryan în spate izbucnind în râs.

Centrul oraşului era luminat de torţe. Meriam o conduse spre o construcţie de dimensiuni mici.

- Construcţia aceea mare este casa marelui consiliu, îi explică Meriam. Ai grijă la cap. Apleacă-te. Vezi? Uşa casei consiliului femeilor este mai mică, pentru ca atunci când intri să te simţi umil.

- Interesant. Si în casa marelui consiliu când vom intra?

- Niciodată. Femeile n-au voie acolo. Vino.

Intrară într-o încăpere mică păzită de două femei grase şi goale, care fumau pipe. Meriam se dezbrăcă de bluză şi înainta.

în următoarea încăpere era cald şi în aer plutea un nor gros de fum. Camera era plină de femei care fumau fel de fel de pipe ciudate. în mijlocul încăperii, pe un pat de perne, stătea graţios femeia pe care Mattie o văzuse mai devreme stând la picioarele Marii Căpetenii.

- Vino, spuse Meriam. Fă ce fac şi eu.

Trecură printre femile acelea dezbrăcate şi Mattie se simţi jenată, aşa îmbrăcată cum era. Un murmur de dezaprobare străbătu încăperea.

Meriam se aşeză în genunchi în faţa femeii care stătea pe perne şi-şi puse capul în pământ. Mattie o imită. De fapt nu mai voia să vadă feţele dezaprobatoare ale femeilor din jur.

După un moment de tăcere Meriam începu un discurs în dialectul Masakin. Femeia Marii Căpetenii îi răpunse scurt şi tăios.

- E numai vina mea, spuse Meriam întorcîndu-se spre Mattie. Ar fi trebuit să

observ. E o insultă să stai îmbrăcată în faţa Femeii Marii Căpetenii.

- Adică trebuie să mă...

- Uită-te în jur.

- Adică să mă dezbrac de tot?

- Nu de tot. Să-ţi scoţi doar cămaşa. Important e să-ţi arăţi inima.

- Ei, la urma-urmei, toate sunt femei, nu?

- Da.

- Spune-i doamnei... Femeii Marii Căpetenii că n-am făcut-o intenţionat, ci din ignoranţă, spuse Mattie desfăcându-şi repede nasturii cămăşii.

Femeia Marii Căpetenii o privi aprobator în ochi şi lui Mattie i se păru chiar că zâmbeşte.

- Femeia Marii Căpetenii spune că îi pare rău că nu şi-a dat seama că eşti albă peste tot, îi spuse Meriam privindu-i amuzată pieptul alb. Dacă ar fi ştiut, nu ţi-ar fi cerut să-ţi arăţi urâţenia. Dacă vrei, poţi să te îmbraci.

- Nu. Trebuie să ne arătăm inimile ca să ne dăm seama că nu ne minţim.

- Eşti inteligentă, şopti Meriam. Cunoşti ritualul?

- Nu.

Meriam se întoarse ca să traducă. Apoi toată asistenţa izbucni în râsete şi aplauze. Clanul Latimore câştigase simpatia membrelor reprezentante ale consiliului. Femeia Marii Căpetenii îi spuse ceva lui Meriam şi aceasta îi traduse:

- Mama mi-a spus că de acum putem vorbi

liber. Ea a vizitat tabăra clanului Latimore de la Kosti şi a văzut că aveţi mulţi bărbaţi puternici şi maşini mari. M-a rugat să scrii numele tribului vostru în engleză, ca toată lumea să-l poată vedea.

Mattie se umflă în pene de mândrie, luă băţul pe care i-l întinse Meriam şi scrise pe podeaua presărată cu nisip numele Latimore cu litere de tipar.

- Mama ta ştie că tabăra noastră de la Kosti este foarte mare?

- Da. Dar am înţeles că tabăra de la Kosti este una dintre nenumăratele tabere din întreaga lume. Pentru noi numărătoarea se opreşte la o sută. Câte tabere are clanul Latimore?

- Optzeci şi nouă şi sunt împrăştiate în întreaga lume. Si tabăra din Kosti este una dintre cele mai mici.

- Serios?

- Jur că-i adevărat.

Meriam se întoarse spre Femeia Marii Căpetenii şi traduse vorbele lui Mattie. Toate femeile din încăpere tăcură impresionate. Mama lui Meriam întrebă ceva şi Meriam traduse:

- Mama te întreabă câte maşini aveţi.

- Cu miile.

- Nu pot spune aşa ceva. Nu va înţelege nimeni. Pot spune câte stele sunt pe cer?

- Da. Caracterizează perfect numărul maşinilor clanului nostru.

Mattie ascultă cu atenţie discuţia dintre cele două femei şi când se opriră, Meriam se întoarse iarăşi spre ea şi spuse:

- Mama mi-a spus să te informez că odată, demult, tribul nostru era mare şi puternic. Marea Căpetenie stătea pe tronul Faraonului. Dar am fost alungaţi de pe pământurile noastre şi în cele din urmă ne-am stabilit aici. Consiliul se va întâlni ca să decidă ce avem de făcut. Dacă luptăm şi luăm maşinile, ne câştigăm drepturile. Dacă rămânem pasivi, suntem distruşi de cei puternici. Si într-un caz şi în celălalt mulţi bărbaţi tineri vor muri. Dar dacă nu acţionăm, vom dispărea de pe faţa pământului cu siguranţă.

Toate femeile din încăpere tăcură. La un moment dat, mama lui Meriam vorbi şi Meriam traduse:

- Mama m-a pus să te rog să ne spui care este poziţia ta şi a bărbatului tău în clan.

Care era poziţia ei? Simplu. Dar care era poziţia lui Ryan? Trebuia să mintă. Dar ce putea să spună?

- Spune-i mamei tale că sunt fiica familiei.

- Nu înţeleg. Cum adică fiica familiei?

- Adică tatăl meu este şeful clanului şi al tribului. Si eu sunt fiica lui.

- Fiica familiei? Aşa cum sunt eu fiica Marii Căpetenii?

- Da.

Meriam se întoarse spre mama ei şi traduse cu entuziasm. Vorbele ei avură un efect

puternic asupra audienţei.

- Mama spune că te poţi aşeza alături de ea, ca o recunoaştere a demnităţii tale.

Demnitate? Era la mii de kilometri de casă, dezbrăcată, în mijlocului unui trib înapoiat de luptători şi trebuia să-şi câştige demnitatea? Bine, nu hainele făceau pe om!

Oricum, stând alături de Femeia Marii Căpetenii era mult mai plăcut decât să stea în picioare, în mijlocul mulţimii de femei negre şi goale care o priveau ca pe o insectă ciudată.

- Deci, începu femeia conversaţia directă cu Mattie în dialectul Masakin, vorbind rar şi răspicat pentru ca ea să înţeleagă, vreau să-ţi explic. Ascultă. Străbunul meu era faraon în Egipt. El nu avea decât un singur moştenitor. O fiică. Si ea trebuia să se căsătorească cu un bărbat pentru ca acesta să devină faraon. Tradiţia s-a păstrat şi-n tribul nostru. Tatăl meu era Marea Căpetenie a tribului Masakin. Artafi este acum Marea Căpetenie pentru că eu l-am ales de bărbat. Fiii mei nu vor fi căpetenii. Ci soţul pe care-l va alege Meriam. Acum înţelegi?

Să se însoare cu fiica şefului? Asta urmărea Ryan? I se făcu rău. Fără să se mai gândească, bău conţinutul tare al ceştii pe care i-o întinse Meriam.

- Ce păcat că eşti atât de urâtă. Culoarea ta cred că te jenează...

- Da. De asta o ascund, zâmbi Mattie.

- E prea târziu ca să mai facem ceva în

privinţa asta, dar putem să te însemnăm.

- Asta ce mai e?

- Uite, ce am eu pe umăr, îi arătă Meriam.

Pe umărul stâng, Meriam avea o cicatrice rotundă.

- Ăsta e semnul tribului nostru, îi explică ea. înseamnă loialitatea faţă de trib.

- Hei, nu vreau să mă înfierez! spuse Mattie luând încă o duşcă din băutura tare.

- Nu te vom înfiera. Fii liniştită. Eşti prea bătrână pentru aşa ceva. Te vom tatua.

- Ei, un mic tatuaj nu mă deranjează. Dar mă ajută la ceva?

- O să te facă membru de onoare al casei noastre. Ce spui? Vrei?

- De ce nu? spuse Mattie înghiţind în sec, făcând pe curajoasa.

- Dar nu ne-ai spus despre bărbatul tău, zise Marea Femeie.

Mattie se strădui să gândească limpede. Băutura pe care o dăduse peste cap în cantităţi considerabile începea să-şi facă efectul. Ce se petrecea dacă Ryan se căsătorea cu ea? Ryan devenea şeful clanului Latimore? Lui Mattie îi venea să râdă. Aşa ceva era imposibil. Michael urma să preia conducerea companiei, oricum. Dar cum putea explica aşa ceva membrelor unui trib care credeau cu convingere în propriile tradiţii?

- Nu se ştie încă, răspunse ea sughiţând. Bărbatul meu este din Texas. Are multe vite. O sută de sute.

- Aha, clătină Marea Femeie cu înţelepciune din cap. Nu s-a stabilit încă preţul miresei. Cred că e cam greu de făcut o alianţă între două triburi aşa de mari. Meriam, mai dă-i invitatei noastre ceva de băut!

*
* *

Conferinţa femeilor dură neîntrerupt cinci ore. Până chemară doctorul. Când Mattie îşi reveni, se trezi într-un cort mic, goală, aşezată pe un covor moale. Un bătrânel plin de riduri stătea zâmbitor lângă ea. Meriam o privea îngrijorată din spatele lui.

- Ţi s-a făcut rău, îi explică fata. Toată lumea râdea. Ai băut prea multă bere Mashoto. El este doctor şi l-am chemat prin telegraf.

- Dumnezeule! Un doctor-vrăjitor?

- Nu chiar, spuse bătrânelul într-o engleză perfectă. Am studiat medicina la Cairo. Dar nu mă deranjează că m-ai făcut vraci. Tatăl meu a fost vraci şi cred că ştia mai multă medicină decât mine. Acum vor să te facă frumoasă, după câte am înţeles. Dar te vom dezinfecta puţin, ca să fim precauţi. Minunat desen!

Mattie îşi dădu seama că era dezbrăcată şi încercă să se acopere.

Doctorul izbucni în râs.

- M-au tatuat?

- Da. Dar nu asta e problema. Problema e că ţi s-a făcut rău de la băutură. Te-am ajutat să verşi. Acum ţi-e mai bine?

- Oh, Doamne! Ce-am făcut?

- Nimic de care să-ţi fie ruşine, o linişti Meriam. A fost amuzant. Toată lumea s-a distrat pe seama ta. Mama e foarte mândră că te-a cunoscut. O să stea de vorbă mâine, doar cu tine.

- Acum trebuie să te întorci la bărbatul tău, spuse doctorul. Mâine s-ar putea să te doară capul. Si s-ar putea să te usture puţin umărul. Te sfătuiesc să iei două aspirine şi să-ţi mai dezinfectezi cu alcool umărul tatuat.

*
* *

Mattie deschise ochii cu precauţie şi-i închise repede la loc. Stătea cuibărită în sacul de dormit. Cortul era plin de lume. Sase sau şapte tinere stăteau în jurul ei şi o priveau hlizindu-se. Mattie deschise din nou ochii.

- Te doare capul, nu-i aşa? o întrebă Ryan.

- Aspirină, gemu Mattie. Doamne, ce-am făcut?

- Ai făcut-o lată! râse Ryan.

- Nu mai vorbi aşa de tare! Aspirină, vreau aspirină. Dar nu înţeleg de ce...

- Ai băut o bere locală, despre care ţi-am mai vorbit. E foarte tare. Aproape jumătate dintre femile consiliului sunt mahmure. Ia asta.

Ryan îi întinse două pastile, îi ridică uşor capul de pe pernă şi-i dădu o ceaşcă cu ceai fierbine.

- Credem că e... nu ştiu ce credem că e.

- Să sperăm că eşti doar mahmură. Prin

locurile astea fabricanţii nu obişnuiesc să pasteurizeze berea.

- Nu trebuie să fii aşa de bucuros de necazul altuia, spuse Mattie morocănoasă văzând figura amuzată a lui Ryan. Ce caută fetele astea aici?

- Au venit să te vadă. Toată lumea din oraş vorbeşte despre tine. Nu le vine să creadă că eşti albă peste tot! Au venit să privească ciudăţenia.

- Cerule! Am ajuns animal de bâlci? Scoate-le afară! Acum!

Uitând de starea în care se afla, Mattie se ridică în picioare. Capul îi plesnea de durere. Fetele din cort ţipară de plăcere şi fugiră din cort.

- Stii, chiar au dreptate, spuse Ryan sprijinind-o ca să nu cadă. Eşti albă peste tot.

Uitând de cap, Mattie se privi înspăimântată. Pentru o clipă, mintea ei refuză să raţioneze. In clipa următoare se aruncă sub sacul de dormit.

- Unde naiba sunt hainele mele? întrebă Mattie simţind cum lacrimile îi înţeapă ochii.

- Hai, plângi, draga mea, spuse Ryan luând-o în braţe. Stiu că nu trebuia să te tachinez. Pune-o pe seama lipsei mele de experienţă.

- Dacă aş putea... te-aş bate măr. Cine mi-a scos hainele?

- Meriam.

- Minţi.

- Aşa e. Eu am făcut-o.

- Naiba să te ia de...

- Hei, hei, Mattie, nu spune vorbe grele.

- Iartă-mă, bolborosi ea.

Ryan se strâmbă la ea şi tăcu. Se mulţumi să stea lângă ea şi s-o privească. Aspirinele începeau să-şi facă efectul. Mattie aproape că putea să gândească logic. Aproape.

De ce se bucura că se afla în acel loc, alături de acel bărbat? De ce o durea şi totodată îi plăcea? De ce nu-i păsa că Ryan o dezbrăcase? Pentru că-l iubea, era răspunsul logic. Dar nu voia să-l iubească. Nici măcar nu-l cunoştea prea bine. Ryan era legat de Virginia. Si la urma urmei ce făcuseră? Se sărutaseră de câteva ori, făcuseră baie împreună goi, la lumina lunii, îşi povestiseră vieţile şi... cam atât. Asta era dragostea? Până şi o femeie primitivă ca mama lui Meriam ştia că Ryan urmărea ceva. Voia să fie şeful clanului Latimore. Nu?

- Stii, începu Mattie trăgându-şi nasul. Eu n-am bani, decât cei câştigaţi din salariu.

- Serios? Credeam că eşti putred de bogată. Nu deţii o parte din Latimore?

- Ba da. Toţi membrii familiei deţinem câte un procent. Dar dividendele mele se duc într-un cont care la sfârşitul fiecărui an se donează unei organizaţii de caritate. Nici măcar nu ştiu despre ce organizaţie e vorba.

- I-auzi! spuse Ryan lipsit de interes.

- Când fratele meu, Michael, va împlini douăzeci şi unu de ani, nici măcar nu voi mai fi

vicepreşedinte.

- Bravo lui Michael! Tare aş vrea să aflu ce are de gând consiliul ăsta, ca să pot trage nişte sfori în legătură cu calea ferată.

- Hei, nu te interesează ce-ţi spun? In câţiva ani n-o să mai am poziţia asta în companie.

- Dar, ce, acum ai vreo poziţie? întrebă Ryan râzând. Si ştii, nu prea mă interesează.

- Hei! Voi, bărbaţii! Toţi sunteţi o apă şi-un pământ!

- Cred că ai dreptate. Dar de ce ţii cu tot dinadinsul să ne certăm?

- Dar nu... nu vreau să ne certăm, se calmă Mattie. Stiu ce are de gând consiliul.

- Sunt convins, făcu Ryan. Pun pariu că ţi-au spus femeile din consiliu în timp ce stăteaţi de vorbă la un pahar.

- Exact! Cu toate că şi tu ai stat de vorbă cu o mulţime de oameni din oraş, se pare că n-ai nici cea mai vagă idee despre ce se petrece prin jurul tău.

- Mă pui la punct, nu-i aşa?

-Ar trebui să-ţi trag o palmă ca să te trezeşti! Ascultă-mă! Consiliul trebuie să dezbată o problemă importantă. Eşti atent? Uită-te la mine când îţi vorbesc!

- Mă uit, mă uit, zâmbi Ryan. Dar îmi joacă ochii-n cap.

Mattie privi furioasă în direcţia în care se uita Ryan şi
se înroşi toată. Era încă goală şi înfierbântată de discuţia

aprinsă şi aproape ieşise din sacul de dormit. Se ridică în genunchi şi luă *gallabiya* de la picioare.

- Vrei să te ajut? întrebă binevoitor Ryan.

- Nu, mulţumesc.

- Hei, ce-ai păţit la umăr?

Mattie se îmbrăcă cu repeziciune şi-şi privi umărul.

- Un tratament de frumuseţe. Femeia Marii Căpetenii a fost aşa de impresionată de urâţenia mea, încât s-a hotărât să-mi dăruiască un tatuaj de frumuseţe. Aveam nevoie de el.

Ryan o ajută şi-i trase *gallabyia* peste genunchi, privin- du-i cu atenţie semnul.

- Ce hieroglife! Nu ştiu eu prea multe despre frumuseţe, dar tu îmi păreai destul de frumoasă aşa cum erai.

- Mulţumesc. Este un semn al tribului. Acum sunt membră de onoare. Si nici n-ai idee câte lucruri interesante am aflat despre ei! Membrii consiliului sunt aleşi şi Marea Căpetenie ia decizii în urma unui vot majoritar. Si acum sunt pe cale de a lua cea mai mare decizie a secolului. O decizie care le va afecta viitorul.

- Impărtăşeşte-mi câte ceva din înţelepciunea ta! spuse ironic Ryan.

- Nu mai face pe deşteptul. Ascultă-mă cu atenţie. Tribul Masakin trebuie să decidă dacă să-şi păstreze tradiţia sau să se convertească la viaţa modernă, aşa cum a făcut tribul Nuer.

- Sfinte Sisoe!

- Sşş, făcu Mattie, dar câteva capete negre şi curioase se iţiră prin deschizătura cortului.

- Consiliul se întruneşte în jumătate de oră, spuse Ryan grăbit privindu-şi ceasul de la mână. Ce mă sfătuieşti să fac?

- Cum? îmi ceri părerea?! Asta-i o noutate!

- Hei, am convenit că suntem parteneri egali în drepturi şi responsabilităţi, nu?

- Ai un orgoliu imens.

- Ca şi tine, draga mea. Nu e de mirare că facem o echipă perfectă!

- Am o sugestie, spuse Mattie mulţumită de afirmaţia lui Ryan. Dar să nu-mi pui întrebări.

- Nu-ţi pun, nu-ţi pun, spuse grăbit Ryan.

Doamne, ce figură dulce, drăguţă şi plină de interes
avea Ryan. Da. Dar ce păcat că minţea!

- Când îţi vei face apariţia în consiliu, te sfătuiesc să spui doar atât: „V-ar plăcea să conduceţi o cale ferată?” Atât şi nimic mai mult.

- Ce-i sclipirea aia diavolească din ochişorii tăi? Bine, bine. Ai spus fără întrebări. Aşa o să fac. Acum trebuie să plec. Mă săruţi ca să am noroc?

- Pentru binele corporaţiei, oftă ea exagerat aplecân- du-se spre el.

De fapt abia aştepta să-l sărute. Ryan se repezi la ea ca un leopard. într-o parte a lumii în care timpul zbura pe nesimţite, sărutul acela lui Mattie i se păru că ţinuse o veşnicie.

La sfârşit nu mai avea aer. Se lăsă cuprinsă

în braţe de Ryan. Mâinile lui i se odihneau pe sâni. Ii despărţea doar o bucăţică subţire de material, dar lui Mattie nu-i păsa. Mai târziu avea să suporte consecinţele.

- Te pricepi, pentru o novice, spuse Ryan cu voce întretăiată. Iţi plac copiii? întrebă el din senin. Trebuie să plec, adăugă el repede ridicându-se în picioare.

- Iubesc copiii, răspunse Mattie.

- Mă mai săruţi încă o dată?

- Sigur.

- Dar mai am o întrebare. Ce-o să faci tu în timp ce eu voi fi în consiliu?

- Am programată o întâlnire cu Marea Femeie.

Mattie îl privi pe Ryan în ochi. Voia să reuşească să-i
ţină privirea. Avea o superstiţie: dacă reuşea să nu clipească în timp ce-şi privea oponentul în ochi, avea noroc. Si cel mai mult, de asta avea nevoie: de noroc!

Ar fi câştigat concursul dacă ochii lui Ryan nu s-ar fi apropiat atât de mult de ai ei. In cele din urmă, învinsă, închise ochii. Buzele lui calde se apropiară de ale ei şi-i puseră stăpânire pe gură.

- Incepe întrunirea, spuse Meriam intrând pe neaşteptate şi rupând vraja dintre ei. Femeia lui Latimore, te aşteaptă Femeia Marii Căpetenii. Oh! Mă iertaţi. Iar v-am deranjat.

Femeia lui Latimore se ridică în picioare

oftând.

- Nu-i nimic, Meriam, nu-i nimic.

Capitolul 9

Mattie îl aşteptă toată ziua pe Ryan să se întoarcă. Peste oraş se lăsase o tăcere care nu prevestea ceva bun. Lumea stătea în grupuri mici în jurul casei marelui consiliu. Plouase toată după-amiaza, dar nimeni nu observase.

în micul lor complot, rolul ei fusese incredibil de uşor. Meriam o condusese în cortul mamei ei, care era pe deal, lângă cortul doctorului.

- Oricine poate conduce o cale ferată, o asigurase ea pe Marea Femeie. Uitaţi-vă la tribul Nuer. Acum zece ani aveau doar vite. Acum caută petrol, conduc camioane, s-au modernizat. Si Masakin poate face acelaşi lucru. Latimore va construi o şcoală şi va instrui tineri Masakin în tabăra Latimore, din Kosti. Dar avem nevoie de paznici. Să spunem la o sută de elevi, o sută de gărzi. Vom construi drumuri pentru vite. Credeţi că se poate?

- Orice e posibil. Sunt cinci sute de sute de Masakin.

- Si îi veţi putea convinge şi pe bărbaţi că aşa e cel mai bine?

- Ai multe de învăţat, râsese mama lui Meriam. Bărbaţii nu pot fi conduşi, dar pot fi convinşi. Asta e treaba femeii. La noapte bărbaţii vor fuma pipe şi se vor gândi. Mâine vor fi convinşi.

- Minunat! Aş încerca şi eu tutunul vostru.

- Nu e tutun. Uite, vrei să încerci?

- Oh, e haşiş?

- Cam aşa ceva. Primim asemenea daruri de la arabi. Marea Căpetenie îşi va fuma pipa şi se va gândi. Nimeni nu poate sta cu el decât soţia lui. La fel se va întâmpla şi cu ceilalţi membri ai marelui consiliu. Li se vor şopti vorbe în ureche - altfel nu se poate. Si ei vor crede că au visat, că le-au şoptit zeii ce au de făcut. Aşa se procedează în asemenea situaţii. Si asta e o situaţie de forţă majoră. Ori acceptăm modernizarea, ori dispărem de pe faţa pământului. Acum pleacă. Mâine voi vorbi cu tine şi cu bărbatul tău. N-o înţeleg pe mama ta. Cum de n-a stabilit până acum un preţ pentru tine? Voi, Latimorii, aveţi nişte obiceiuri tare ciudate!

*
* *

Ryan se întoarse în zori, epuizat.

- Cea mai grea muncă pe care am făcut-o vreodată, se plânse el. Stai jos să-ţi povestesc.

- Ai reuşit să spui ce te-am sfătuit? întrebă Mattie neliniştită.

- Da. Nu mi-am dat seama niciodată ce actor grozav sunt. Tatăl tău ar trebui să-mi dubleze salariul.

- Meriţi o primă.

- Glumeam. Contractul meu expiră în zece zile şi nu vreau să-l reînnoiesc.

- Dar... dar noi...

- O să vorbim şi despre asta. Să-ţi povestesc. Membrii consiliului cred că am o mie de vite. Când le-am spus asta au clătinat din cap şi m-au sfătuit să nu mai spun nimănui

asta pentru că ar creşte preţul. Nu ştiu despre ce naiba vorbeau!

- Ar trebui să-ţi explic. Ia asta, spuse Mattie întinzân- du-i o bucăţică de carne, pe care i-o păstrase de seara trecută.

- Mmm, ce bun! Carne adevărată? Credeam că o să mă îmbolnăvesc de la atâtea legume.

- De ce? Sunt sănătoase.

- Da, sănătoase. Ce voiai să-mi spui?

- Marea Femeie spune că formăm un cuplu reuşit.

- Serios? Si?

- M-a întrebat cu cât m-ai cumpărat şi n-am ştiut ce să-i răspund, spuse ea privindu-l pe Ryan care făcea feţe-feţe. Crede că o fată ar trebui să-şi ştie preţul.

- Si?

- M-a compătimit că mama m-a lăsat să trăiesc cu tine fără...

- Fără ce?

Mattie se înecă. Ryan o bătu pe spate zâmbind.

- Eu ar trebui să mă înec. E vorba de căsătorie?

- D...da.

- Si ce părerea ai despre asta?

- Despre ce?

- Despre căsătorie, că doar nu despre vite!

- Dar tu ce părere ai?

- Ei, spuse Ryan terminând de mâncat, luând în considerare totul? N-ai bani, după câte m-ai informat. Si-ţi vei pierde slujba după ce fratele tău va împlini douăzeci şi unu de

ani. Pe de altă parte, eşti o ingineră bună, o şefă bună şi poţi fi o arhitectă bună. Si eu vreau să mă aşez la casa mea. Iar când îţi văd funduleţul ăla drăguţ plimbân- du-se de colo-colo prin faţa ochilor mei, mai că-mi vine să...

- Hei! Gata!

- Nu mă întrerupe, spuse Ryan calm. Ăsta-i un defect pe care va trebui să-l corectăm. Nu-mi place să fiu întrerupt. Aşa. Unde rămăsesem? Cele opt zile ale călătoriei noastre spre Topari mi-au schimbat complet modul de a privi lucrurile. Si încă ceva. M-am îndrăgostit de tine până peste cap. Acum poţi să vorbeşti.

- Cred că nu mi-a mai rămas nimic de spus, zise Mattie consternată.

- Aşa şi trebuie, o tachină el. Tot ce trebuie să spui e da. D-A. Ai priceput?

- Da. Am priceput. Trebuie să stau drepţi şi să salut?

- Mattie, izbucni Ryan în râs, pune farfuria aia jos. Vom mai avea nevoie de ea. N-are rost să mi-o arunci în cap. Glumeam.

- Da, ce mai glumă! Foarte amuzant. Cu umorul ăsta o să dormi multe nopţi pe canapea. O să vezi tu ce-o să păţeşti mâine.

-Eu?

- Da, tu. Nu te uita aşa la mine, ca un miel blând. Cu mine nu te joci.

- Si cine o să mă bată? Tu?

- Nu. Prietenii mei Masakin. De ce crezi că m-am însemnat? Ca să am pe cineva alături care să mă apere.

- Vino aici, femeie, oftă Ryan.

Mattie se apropie de Ryan temătoare. Nu era încă pregătită să abdice, dar nu mai avea chef de ceartă. Ryan îşi puse familiar un braţ peste umerii ei. Se înnoptase şi torţele începuseră să se aprindă în oraş. Consiliul încă dezbătea.

- E timpul să ne culcăm, spuse Ryan într-un târziu.

Se ridicară de pe podea ţinându-se de mână.

- Acum suntem logodiţi? întrebă Ryan.
- Nu.
- De ce? Ce-ţi lipseşte? Vrei vite?
- Nu.
- Atunci? Ăsta e de ajuns? întrebă el scoţându-şi un inel subţire de pe degetul mic şi punându-l pe inelarul ei de la mâna dreaptă.
- E cam mare, râse Mattie.

Intr-adevăr. Inelul care-i încăpea lui Ryan pe degetul mic era prea mare pentru degetele ei subţiri.

- Nu-i nimic. O să găsim unul mai bun când ne întoarcem la civilizaţie.
- Bine.
- Bine?
- Cred că da. Dar ce urmează după această... logodnă?
- Credeam că e clar. După ce ne băgăm în sacul de dormit...
- Nu, nu se poate aşa ceva! spuse Mattie speriată îndepărtându-se de el.
- Acum ce-am mai făcut?

- Nimic, încă. Uite ce e, Ryan. Ai stat departe de civilizaţie cam mult. Vreau să te anunţ că revoluţia sexuală din America a luat sfârşit.

Mattie se aşteptase la o reacţie violentă, dar Ryan nu spuse decât:

- Bine. Cum doreşti.

- Inţelegi, nu?

- Dar un sărut pot să primesc?

- Da. Unul mic.

*

* *

Dimineaţa următoare începu cu un soare puternic. Din casa marelui consiliu ieşeau vălătuci de fum. Meriam intră râzând peste ei la prima oră.

- Consiliul a luat decizia finală. O să aflăm ce au decis într-o oră. Latimore, te aşteaptă codoaşele.

- Cine? Pe mine? De ce?

Ryan părea dezorientat, căzut din altă lume. Mattie se întinse şi ieşi din sacul de dormit. Ryan se ridică dintre păturile în care dormise, din colţul opus al camerei.

- E timpul să scoţi banii de la puşculiţă, zise Mattie teribil de amuzată. O să vin şi eu mai târziu să văd dacă-mi convin termenii.

- Oh, nu, interveni Meriam. Nu se poate să faci aşa ceva. N-ai voie să asculţi discuţia.

Meriam şi Ryan ieşiră din cort lăsând-o pe Mattie să se perpelească de una singură.

- Cum? Sunt vândută la licitaţie şi nu mi se permite nici măcar să asist? Ce sistem! Mă

rog. Ce-o fi o fi!

După vreo oră de aşteptare, Ryan reveni foarte vesel.

- Ei? făcu Mattie nerăbdătoare.

- Ei, ce? o tachină Ryan.

- Ce-aţi vorbit, naiba să te ia!

- Hei, hei! Ce agresivă eşti. Nu-i stă bine unei doamne să...

- O să fiu şi mai agresivă dacă nu-mi povesteşti odată!

- Consiliul a votat schimbarea! Si - îţi vine să crezi?

- Marea Căpetenie are deja numele celor trei sute de bărbaţi - o sută de elevi şi două sute de gărzi - care ne vor însoţi la Kosti. Mâine pornesc deja spre El Obeid. Un tren special venit de la Kosti îi va lua de acolo. Trebuie să discut cu Harry despre program, cursuri, facilităţi - Doamne, câte am de făcut! Trebuie neapărat să iau legătura cu baza.

- Vorbeşte cu doctorul. Mi se pare că ştie el un telegraf.

- Serios? De unde ştii?

- îmi amintesc ca prin vis din noaptea în care m-am pilit.

- Nici nu ştii cât de mândru sunt de mine. O să arate bine în CV-ul meu o asemenea realizare. Ştii ce mi-a spus Marea Căpetenie? Că a visat decizia! îţi vine să crezi?

Câte-i mai stăteau pe limbă lui Mattie! Printr-o explicaţie simplă, i-ar fi putut demonta lui Ryan toată încrederea în sine. Dar n-o făcu. Spuse simplu, din vârful buzelor:

- Nu-mi vine să cred. Eşti genial!

Ryan o privi o clipă suspicios şi continuă:

- Sigur, n-aş fi putut să fac toate astea fără ajutorul tău. într-o zi o să te rog să-mi povesteşti ce s-a întâmplat de fapt în casa consiliului femeilor.

- într-o zi, promise ea vag. Poate o să-i povestesc nepoatei mele.

- Spui că doctorul mă poate îndruma spre un telegraf?

- Mda.

- Atunci împachetează. Dacă reuşesc să contactez baza, voi chema un elicopter.

Mattie aprobă scuturând cuminte din cap şi primi un sărut pe vârful nasului.

Ryan ieşi vijelios din cort. Mattie privi în urma lui ca o mamă mândră văzându-şi fiul plecând de acasă în prima lui zi de şcoală.

- Ce mai căsnicie am!

în dimineaţa următoare Ryan înhămă boii la car.

- Parcă n-ar fi boii noştri, remarcă Mattie.

- Nu sunt. Ai noştri au dispărut. Cred că i-a mâncat cineva în timpul serbărilor. Dar Marea Căpetenie ne-a dat perechea asta de boi. Parcă sunt mai întremaţi ca ai noştri, nu?

- Sinceră să fiu, nu mi se pare că ar rezista până la El Obeid.

- Nici nu e nevoie. Ai avut dreptate. Aveau la dispensar un telegraf şi am reuşit să contactez baza. Elicopterul se îndreaptă spre noi. Si asta va încheia marea noastră aventură. Ce spui, Mattie? îţi vine să crezi că

ne întoarcem la civilizaţie teferi şi învingători?

- Nu prea.

- Care-i primul lucru pe care vrei să-l faci mâine?

- Un duş fierbinte.

- Corect! Haida, boilor!

Se părea că boii cunoşteau limba engleză, pentru că porniră de la primul îndemn. în spatele carului îi escorta o gardă de onoare formată din şaizeci de războinici Masakin, vopsiţi pe faţă, cu coroane de pene pe cap şi lănci sclipitoare în mâini. Acum erau aliaţii lor declaraţi.

- Mă simt ca Alice în Ţara Minunilor. Uită-te la ei, Ryan. Parcă aş fi o regină cu trenă. E prima şi ultima oară când voi mai avea parte de aşa ceva.

- Nu-i adevărat. O să mai ai parte.

- Când?

- în ziua nunţii.

- Vobeşti serios, Ryan? sări Mattie în sus.

- Jur. Nu mă crezi pe cuvânt, nu-i aşa?

- Nu e vorba de asta. Nu ştiu dacă am încredere nici măcar în mine. Nu fi supărat. O să te cred după ce se termină ceremonia şi ieşim din biserică.

- Nu sunt supărat, draga mea. O să vezi totul în culori mai frumoase când ne vom întoarce în State.

- Dar cred că niciodată n-o să mai văd aşa ceva. Nu voi uita niciodată călătoria noastră de opt zile până la Topari. Cât ai plătit pentru mine?

- Am stabilit preţul, dar nu şi plata. Obiceiul este ca rudele mele să plătească, şi nu eu.

- Şi aici ce le-ai mai spus?

- Am jurat solemn că după ce mă voi întoarce în Texas o să-i pun pe unchii mei să plătească.

- Bine, dar cât?

- N-o să ştii niciodată, zâmbi Ryan. Dar pot să-ţi spun că e cel mai mare preţ pe care l-a plătit vreun membru al tribului Masakin pentru o mireasă.

- Şi ce? Nu merit? Fac toţi banii, te asigur.

- Vitele, nu banii, o corectă el.

- Să înţeleg că te pricepi la vite?

- Nu-mi face asta, gemu Ryan. Ştii de ce am plecat din Texas?

- Nu, de ce?

- Pentru că urăsc vitele. Laptele şi carnea lor, le ador. Dar numai atât. Toată tinereţea mi-am pierdut-o la coada vacii. Nu mai suport.

Mattie ar mai fi vrut să-l întrebe ceva, dar nu mai avu timp. Convoiul se opri si Meriam se apropie de carul lor.

- Marea Căpetenie Artafi vă urează drum bun, vă doreşte fii mulţi si vite bune.

- Tu, Meriam, nu vii la Kosti? întrebă Mattie.

- Nu pot. Vara asta împlinesc cincisprezece ani şi trebuie să-mi găsesc un soţ, care va deveni într-o zi Marea Căpetenie a tribului Masakin.

- Să alegi cu înţelepciune, o sfătui Ryan.

- îmi pare rău că ne despărţim, spuse Mattie. Am învăţat multe de la voi.

După ce-şi luară rămas bun, Meriam se întoarse în oraş însoţită de cortegiu.

- O să-mi fie dor de ea, spuse Mattie cu lacrimi în ochi.

- S-ar putea s-o mai vezi, o consolă Ryan.

Călătoriră într-o tăcere camaraderească. Drumurile din
faţa lor erau pline de apă de ploaie şi iarba crescuse în savană. Nu se simţea nici o adiere de vânt. Aerul era nemişcat. Câţiva copaci se vedeau ici-colo de la distanţă. Doar accacia cei plini de spini creşteau în pâlcuri, ca şi cum ar mai fi avut nevoie de un plus de protecţie. Câmpiile nesfârşite semănau cu cele pe care străbunii lui Mattie şi ai lui Ryan le văzuseră atunci când sosiseră în America.

Pleoapele lui Mattie păreau de plumb. îşi sprijini capul de umărul lui Ryan şi adormi.

*
* *

Mattie se trezi brusc din somn. Deschise ochii, clipi de câteva ori, şi realiză ce se petrecea în jurul ei.

- Fii liniştită, spuse Ryan punându-şi o mână pe umărul ei.

- Da, sigur, spuse ea tremurând.

Carul cu boi ajunsese pe vârful unui deal şi se oprise. Drumul lor era blocat de o maşină blindată din care ieşeau ţevile armelor îndreptate spre ei. în faţa maşinii stătea mândru Ahmed bin Rashid. De ambele părţi ale maşinii, doisprezece soldaţi aparţinând mai multor triburi, aveau lăncile îndreptate

ameninţător spre ei.

Mattie privi înlemnită spectacolul. Arabul se apropie de ei. Soldaţi îl urmară îndeaproape.

- Domnişoară Latimore, spuse el pe un ton sarcastic. Ce surpriză!

în ochii negri îi sclipea ura. Şi la centură îi atârna un pistol uriaş.

- Să-ţi reamintesc că lucrăm pe baza unui contract? interveni Ryan calm.

- Dacă-i aşa, domnişoara Latimore trebuie să-mi prezinte actele de călătorie.

- Asta-i tot? Ai bătut atâta drum pentru un simplu act?

La un semn al lui Ahmed, doi soldaţi îi forţară pe Ryan şi pe Mattie să coboare din car.

- Legea e lege, spuse Ahmed. Sunt obligat s-o reţin pe domnişoara Latimore pentru un interogatoriu. Iar dumneata, domnule Ryan, te rog să-ţi continui călătoria.

- Să fiu al naibii dacă plec de aici fără domnişoara Latimore! strigă Ryan luptându-se cu soldaţii.

- în cazul ăsta, spuse arabul, sunt obligat să te arestez, domnule Ryan.

- Se vede că nu mai poţi de supărare. Dacă află guvernul ce ţi-ai permis să ne faci, o să dai de naiba!

- Atunci va trebui să fac în aşa fel încât guvernul să nu afle, nu? Ce păcat! Dar sunt atâţia nelegiuiţi prin părţile astea! Oameni periculoşi, vreau să spun. Care omoară fără un scop anume. Dar pe domnişoara Latimore este

posibil s-o cruţe. De dragul distracţiei, bineînţeles.

- Doamne, murmură Mattie. Spune-mi că nu mi se întâmplă mie toate astea!

Ahmed le făcu un semn soldaţilor şi aceştia îi forţară pe Mattie şi pe Ryan să înainteze.

- Hei, sper că nu laşi bietele animale aici! spuse Mattie. Măcar dă-le drumul ca să nu moară de foame sau de sete!

- Ce inimă generoasă! râse arabul. Să fiu bun măcar cu animalele!

Un soldat se îndreptă spre carul cu boi şi legă hăţurile de un copac din apropiere.

- Măcar stau la umbră, râse Ahmed. Vezi ce bun sunt?

- Nu-l lăsa să te doboare, îi şopti Ryan.

- N-o să-l las. Dar cum vrei să reacţionez când sunt răpită? Şi cine ştie ce mi se mai întâmplă, Doamne fereşte? Dacă mă violează? Dacă mă ucide? Cum vrei să fiu calmă?

- Liniştеşte-te. Oricum nu putem face nimic până la căderea nopţii.

- Crezi că avem vreo şansă?

- Speranţa moare ultima. Suntem la cincisprezece kilometri de Topari. Cine ştie ce noroc dă peste noi? Nu dispera.

Mattie îşi lăsă capul în pământ şi înaintă. Prin minte îi treceau zeci de variante de evadare. Dar nici una nu părea posibilă. Era un lucru bun în toată povestea. Trăise o aventură incitantă şi murea alături de iubitul ei.

Două ore înaintară printr-un soare arzător. Apoi se opriră lângă doi baobabi şi soldaţii

stabiliră tabăra de noapte. Pe ei doi îi legară cu o funie de copaci, apoi făcură focurile şi desfăcură corturile.

Mattie şi Ryan zăcură în ţărână câteva ore, fără să se mişte, fără să vorbească, chinuiţi de întrebări, fără să primească apă sau mâncare. După ce se lăsă întunericul, Ahmed se apropie de ei.

- Ce bine am mâncat, spuse el satisfăcut mângâindu-se pe burtă.

- Nu scapi tu aşa uşor, ameninţă Ryan.

- Nu văd de ce nu. Avem probleme cu legătura radio. Dar după ce vom reuşi s-o stabilim, domnişoara Latimore va putea să-ţi cumpere o cină gustoasă şi poate chiar viaţa. Ciudat. Vedeţi voi? Bărbaţii din rasa mea sunt atraşi de blonde. Dar trebuie să am răbdare. Sunt sigur că plăcerea va fi mai mare după atâta aşteptare. Draga mea, nu-i aşa că mă placi puţin?

- Te plac ca pe un porc ce eşti! replică Mattie. Un porc mare, gras şi nesimţit.

- Fii nervoasă, draga mea. O să te învăţ eu cum să te porţi frumos cu un arab adevărat! spuse el dându-i o palmă.

- Uşurel, şopti Ryan. Fii calmă. Priveşte gărzile.

Mattie nu reuşea să desluşească figurile gărzilor în
întuneric. Dar în acel moment un bărbat înarmat intră în raza ei vizuală şi Mattie observă că acesta era vopsit pe faţă în culorile de război ale tribului Masakin.

- Dumnezeule! şopti ea înfrigurată.

- Ahmed are o armată multinaţională, şopti Ryan. Fii liniştită. Scăpăm noi de aici. La semnalul meu aleargă cât poţi de repede spre maşina blindată.

- Nu înţeleg.

- Suntem în mijlocul pustietăţii. Dacă reuşim să intrăm în maşina blindată, nu ne mai pot face nimic. Pricepi?

Mattie scutură din cap ca şi cum ar fi înţeles. Nu numai că nu pricepuse o iotă, dar n-avea nici cea mai vagă idee ce plănuise Ryan.

Ahmed îi privi amuzat.

- Nu ştiu ce şuşotiţi voi acolo, dar credeţi-mă pe cuvânt. N-aveţi nici o şansă! spuse el şi se îndepărtă râzând.

Ryan aşteptă ca Ahmed să intre în cortul lui şi apoi începu să vorbească suficient de tare ca soldaţii să-l audă, într-un dialect pe care Mattie abia îl înţelegea. Garda care stătea de veghe se apropie uimită de Ryan. Ryan repetă de două ori câteva cuvinte şi bărbatul îşi puse mâna la gură speriat. Privi în jur şi se apropie precaut de Mattie.

- Accentul meu nu e prea reuşit, explică Ryan. Acum, Mattie, te rog să nu te sperii, şi pentru nimic în lume să nu începi să ţipi!

- Dar ce i-ai spus?

Soldatul se apropie de ea şi Mattie începu să tremure. Cum să nu ţipe? Ce voia garda aceea de la ea? începu să-i desfacă neîndemânatic nasturii cămăşii, în timp ce

Mattie abia mai respira de frică. Nu numai că Ahmed voia s-o violeze. Dar şi soldatul acesta? Era cam mult.

Soldatul îi dezveli umărul stâng, privi tatuajul făcut de doctorul Masakin şi se dădu doi paşi în spate, speriat. îi acoperi apoi umărul cu evlavie şi se îndreptă spre celilaţi soldaţi care stăteau în jurul focului şi-i priveau curioşi de la distanţă. Le şopti ceva furios şi aceştia se ridicară în picioare. Se apropiară de ea, priviră şi ei tatuajul lui Mattie ca pe un lucru sfânt şi începură să discute aprins.

Mattie se ridică în picioare. Nu mai suporta tensiunea.

- Ryan, spune-mi, ce se petrece? întrebă ea speriată izbucnind în plâns.

Ryan o cuprinse în braţe. Nu avea mâinile legate la spate cu o frânghie? în acel moment simţi cum legăturile ei se rupseră.

- Masakin, şopti Ryan. Au recunoscut semnele tribale. Vezi? Datorită ţie vom scăpa.

Datorită ei? Doamne, dacă ar fi ştiut ea că acel tatuaj avea să-i salveze viaţa! Bine, încă se mai întreba cum avea să se întâmple asta.

- Dar Ahmed nu are numai soldaţi Masakin, spuse Mattie frecându-şi încheieturile.

- Nu. Dar suntem la numai câţiva kilometri de Topari, ţi-am mai spus. Garda care stătea de veghe s-a dus să cheme ajutoare. S-ar putea ca mâine la prânz să scăpăm.

- Mâine la prânz? Dar de ce nu plecăm de acum?

- Pentru că, aşa cum singură ţi-ai dat

răspunsul, Ahmed nu are numai soldaţi Masakin. Are soldaţi din toate triburile. Nu putem să riscăm. Si, în plus, nu uita că şi el e înarmat.

- Si ce să facem? Să stăm aici şi să aşteptăm să ne vină ajutoare? Dacă nu vin? Hai să plecăm acum, Ryan. Uite, suntem dezlegaţi. Putem să fugim. Te rog!

- Nu intra în panică! Aşa nu vom rezolva nimic. In primul rând, trebuie să-i distrugem sistemul de comunicaţie.

- Ai dreptate. Aşa nu va putea să cheme ajutoare. Bravo, Ryan. Nu ştiu de ce, dar când sunt speriată nu mai raţionez.

- Aşa sunteţi voi, femeile.

- Mulţumesc, Ryan, spuse ea pe un ton sarcastic.

- Nu, eu îţi mulţumesc ţie, spuse Ryan serios.

Capitolul 10

Eastboro era un orăşel mic situat în sudul Bostonului. O singură stradă cu blocuri şi magazine la parter îl străbătea. în rest, era format din ferme şi case cu curte, toate grupate în jurul bisericuţei albe de lemn.

Foarte aproape de biserică se afla şi casa impunătoare a fermei Latimore. Pe verandă, legănându-se într-un balansoar, stăteau Mattie şi mama ei mărunţică.

Faith, sora de şatesprezece ani a lui Mattie, stătea pe trepte iar Hope, sora de paisprezece ani, stătea pe balustrada verandei.

- Hope, vezi să nu cazi! o atenţiona din când în când Mary-Kate.

Iar Michael, unicul fiu al familiei, de doisprezece ani, se sprijinea de peretele casei mirându-se.

- Şi apoi ce s-a mai întâmplat, Mattie? întrebă el.

Mattie îşi încruntă fruntea, făcând povestea să sune ca o
aventură înfricoşătoare, mult mai groaznică decât în realitate.

- Ei, spuse ea, duşmanii nu s-au prins că am evadat, pâna la răsăritul soarelui. Abia în acel moment Ryan a aprins faza lungă a maşinii blindate şi a pornit motorul. Toţi soldaţii începuseră să strige şi să tragă cu armele, dar maşina, cum v-am mai spus, era blindată. Doamne, ce zgomot făceau gloanţele care se loveau de carcasa maşinii!

- Si apoi i-aţi omorât pe toţii tipii răi? întrebă

Michael.

- Nu chiar, râse Mattie. Apoi am rămas fără bezină. Ahmed fusese precaut. Toţi soldaţii care rămăseseră de partea arabului au început să se urce pe maşină, s-o zguduie, să dea cu pumnii în ea, dar n-au reuşit să intre.

- Dar nici voi nu puteaţi să ieşiţi, comentă Faith. Ce nebuni sunteţi! Vă meritaţi unul pe celălalt!

- Hei, domnişoară, interveni Mary-Kate, e povestea lui Mattie. Las-o pe ea să termine!

- Ei, n-au rămas prea multe de spus. Ei nu puteau să intre, noi nu puteam să ieşim, şi totul a durat până dimineaţa. Si apoi au sosit! Si noi şi gărzile lui Ahmed am înlemnit când i-am văzut.

- Pe cine? întrebă Hope.

- Cinci sute de războinici Masakin! Veniseră în timpul nopţii ca să ne salveze şi înconjuraseră tabăra. Si stăteau acolo cu lăncile lor de doi metri şi jumătate, cu privirile înfricoşătoare. Nu-ţi mai doreai decât să le fii prieten!

- Spune-ne cât de înalţi erau! insistă Michael.

- Foarte înalţi. Războinicii Masakin au cam doi metri şi poartă coroane de pene colorate pe cap. Arătau ca cinci sute de jucători de la Boston Celtics, care-şi uitaseră mingea acasă.

-Nimeni nu-l depăşeşte pe Larry Bird! comentă sceptic Michael.

- Ba da. Toţi războinicii Masakin! Sunt înalţi! Foarte înalţi! Vrei să asculţi povestea, sau nu?

- Continuă, dragă, spuse Hope. Ce ştie el?

- Ei, oricum, Ahmed le-a ordonat soldaţilor să tragă în războinici, dar gărzile lui erau prea deştepte ca să facă aşa ceva. Şi-au depus armele la picioare şi s-au predat. Să-l vezi pe Ahmed cât de furios era! înnebunise. Şi-a scos pistolul de la centură, şi, când se pregătea să tragă - şi asta ar fi fost cea mai mare prostie, pentru că ar fi murit cu siguranţă - Ryan a sărit din maşină drept în spatele lui. Şi, Doamne, ce crunt la bătut! Am încălecat pe-o şa şi v-am spus povestea aşa. Apoi a sosit elicopterul care ne-a dus înapoi, la tabăra din Kosti.

- Acum, spuse Mary-Kate privindu-şi ceasul, e timpul să-l ajutaţi pe unchiul Henry la găini. I-aţi promis.

- Nu-mi plac găinile! se plânse Hope.

- Gata cu smiorcăiala, domnişoară!

- Vă conduc eu, se oferi Faith.

- Nu! strigă Michael. Nu vreau să-mi risc viaţa cu tine la volan.

- Vezi să nu rişti să primeşti un pumn în gură! strigă sora lui.

- Hei, hei, copii!

- Dar Mattie de ce nu vine? protestă Hope pe un ton plângăcios.

- Pentru că se reface.

Copiii plecară fără să mai comenteze.

- Şi acum, spuse Mary-Kate după ce rămaseră singure, povesteşte-mi restul întâmplării.

- Vai, mami! Dar am povestit tot!

- Sigur! Am trimis în Africa o tânără

frumoasă, plină de viaţă, şi cum mi-a venit? Cu zece kilograme mai slabă şi cu umerii lăsaţi, de parcă ar duce în spate toate greutăţile lumii!

Deşi Mary-Kate era cu un cap mai mică decât fiica ei, Mattie i se aruncă în braţe.

- Toţi avem parte de greutăţi în viaţă, draga mea. Când a murit micul John, am crezut că înnebunesc de inimă rea. Dar m-a ajutat mult tatăl tău şi faptul că mi-am canalizat energiile spre muncă. Hai, draga mea, dacă vrei un umăr pe care să plângi, ţi-l ofer cu mare dragoste.

- Ei, suspină Mattie, Ryan mi-a spus că mă iubeşte. Trebuia să ne căsătorim. Dar în momentul în care am ajuns în tabăra Latimore, a dispărut împreună cu soţia lui.

- Vai, era căsătorit?

- Da. Adică nu. Erau despărţiţi. Dar mi-a spus încă de la început că nu va scăpa niciodată de ea. Si eu, ca o proastă ce sunt, am uitat complet acest... amănunt.

- Aşa, copilă, plângi.

- L-am întrebat apoi pe Harry Crampton unde este şi el mi-a spus că nu ştie mai multe decât mine. Ryan se întorsese în America împreună cu Virginia.

- Fără să-ţi lase nici un mesaj?

- Nimic. Am mai rămas în Africa încă o săptămână, sperând să aflu ceva. Dar n-am aflat nimic. în cele din urmă m-am hotărât să mă întorc acasă. Oricum, nu mai era nevoie de mine pe acolo.

Mary-Kate îşi strânse fiica în braţe.

- Mami?

- Da, draga mea.

- Toţi bărbaţii sunt aşa?

- Sigur că nu. Dar nu te mai gândi la el. întoarce-te la muncă şi lasă timpul să-ţi vindece rănile.

*

* *

Săptămâna următoare trecu cu viteza melcului. Toţi membri familiei aflaseră câte ceva din necazul lui Mattie şi încercau s-o protejeze.

într-o zi, auzind-o plângând, Michael veni cu o soluţie.

- Eu zic să-mi spui unde stă, ca să mă duc să-l bat măr.

- Amin, comentă Bruce. Aşa aş face şi eu, dar mi-e teamă să nu-mi pierd toţi dinţii.

- Du-te la dentist de două ori pe an, cântă Hope şi toată lumea se încruntă la ea, făcându-i semn să tacă.

Nopţile erau mai grele. Mattie visa aproape în fiecare seară secvenţe din Topari. îşi amintea felul în care progresase relaţia ei cu Ryan, sărutările sub clar de lună, momentele de stânjeneală şi cele de bucurie. încă îl mai iubea.

Apoi, într-o zi, la îndemnurile repetate ale lui MaryKate, Mattie se urcă în maşina ei şi conduse spre Boston, întorcându-se la serviciu.

- Du-te la Belfair, spuse tatăl său. Vor să construiască o primărie nouă. Bine, nu trebuie

să arate ca Turnul Londrei, dar nici ca o cutie de chibrituri. Tot ce-ţi pot spune e că dispun de o sută de mii de dolari.

- O să mă duc să văd despre ce e vorba, promise Mattie. Dar la suma asta nu ştiu ce se poate face.

Mattie se mira de ce tatăl ei nu-i punea întrebări. Dar probabil că-i povestise Mary-Kate. Pentru că ei îşi împărtăşeau totul. Bruce şi Mary-Kate erau perechea ideală. Ea de ce n-avea norocul ăsta?

Andy Frame era acum şeful lucrărilor din Sudan. Era un tânăr cu perspective, plin de entuziasm şi avea o mână de fier. Si părea foarte interesat de fiica şefului. Nu de Mattie. Ci de Faith, care voia să devină avocată.

Mattie se mai interesa din când în când de felul în care decurgeau lucrările la calea ferată.

- E bine, o informase Andy Frame. Doar că avem probleme cu rebelii. De două ori am fost atacaţi, dar ne-au ajutat războinicii Masakin.

- îmi imaginez, râsese Mattie.

- Sunt nişte sălbatici.

- Aşa este. Dar sunt foarte loiali.

A doua zi, Mattie îl informă pe tatăl său despre Andy.

- E un băiat bun, dar nu i se potriveşte munca în Africa, spuse Bruce Latimore. O să-i găsesc un post mai bun. Ryan Quinn a reuşit să pună lucrurile la punct acolo. Dar...

- Dar?

- Două dar-uri, râse Bruce.

- Hei, spuse Mattie privindu-şi ceasul. Mama mi-a zis că la ora...

- Stiu ce vrei să-mi spui. Să-mi mănânc cuminte prânzul fără calorii.

- Exact. Altfel...

- Altfel, ce? Mă ameninţi? Domnişoară, sunt destul de mare cât să-ţi fiu tată, glumi Bruce.

- Dacă nu faci cum spune mama, o s-o sun şi-o să te pârăsc.

- Ha! Am spioni în familie? De ce mă dădăciţi atâta?

- Pe tine şi pe Michael. Trebuie să avem grijă de voi doi. Sunteţi singurii noştri bărbaţi. Acum spune-mi despre dar-uri.

- Aţi făcut o trebă foarte bună în Africa. I-aţi convins pe membrii tribului Masakin să se îndrepte spre civilizaţie, să se modernizeze. Şi par fericiţi aşa.

- Nu ştiu cât de fericiţi sunt. Dar nu aveau alternativă. Vecinii lor deja aleseseră această cale şi ei riscau să dispară de pe faţa pământului. Nu aveau unde să emigreze. Sunt oameni inteligenţi. Au ales soluţia cea mai bună. Poate aşa, Sudanul nu va mai fi un popor dezbinat. Şi celălalt dar?

- Celălat e mult mai important, draga mea. Ryan Quinn mi-a trimis o scrisoare prin care mă anunţă că nu mai doreşte să reînnoiască contractul. E un om de cuvânt. Conform contractului, de săptămâna trecută nu mai este angajatul nostru.

Mattie se străduia să nu-şi arate sentimentele. Dar îi era greu. Şi nu stătea de

vorbă cu un necunoscut, ci cu tatăl său.

- Hai, draga mea. Nu fi tristă. O să-ţi treacă.

- Nu-mi pasă de el, minţi Mattie. Dar totuşi, unde se află acum?

-în Statele Unite. Dar nu în Texas. Nu ştiu exact unde.

- Ei, nu contează. Din partea mea poate să fie şi-n Honolulu. Cred că mi-a ajuns pe ziua de azi. Trebuie să... să...

- Să ce?

- Să fac nişte cumpărături. Nu mai am nici o haină ca lumea.

- Bună idee. Dar ar fi cazul să începi să mănânci, ca să te mai întremezi. Eşti numai piele şi os. Nu ştiu cine o să se mai uite la tine.

*
* *

Mattie se întoarse acasă pe la ora patru, îmbrăcată într- un costum nou. Sora ei, Hope, se lupta cu algebra.

- Nu înţeleg cum cineva care ştie să cânte la vioară atât de frumos, nu se descurcă cu algebra, spuse Mattie încercând s-o ajute.

- Vioara e un obiect real. Pot pune mâna pe ea. O înţeleg. Dar algebra? N-o înţeleg. E prea abstractă.

De afară se auzi zgomot de motor.

- Un camion mare, spuse Hope privind pe fereastră. Uite, ecuaţia asta...

- Produsul mezilor este egal cu produsul extremelor. Spune propoziţia asta de zece ori. învaţ-o la început ca pe o poezie, ca s-o înţelegi mai târziu.

- Nu pot! Ştii ceva? Trebuie să mă întâlnesc cu Rimski- Korsakov.

De afară se auzeau zgomote făcute parcă de o turmă de animale domestice. Faith o strigă de jos:

- Mattie, coboară puţin.

- Fata asta nu poate să te lase în pace? făcu Hope.

- Se pare că nu, râse Mattie. Ce e, Faith? Nu mai ţipa ca o nebună! Te-am auzit, cobor.

- Te caută cineva. Mama te aşteaptă în salon. Acum!

- Vin, vin! râse Mattie. Ce-i graba asta?

- Nu ştiu, spuse Faith trecând grăbită pe lângă ea. Dar trebuie să fie ceva important. Eu am plecat să mă întâlnesc cu prietenul meu.

într-adevăr, trebuia să fie vorba despre ceva important. Mama ei se ducea în salon doar la ocazii speciale, când primea persoane importante, ca preotul, sau primarul.

- Mathilda, o întâmpină mama ei pe un ton ciudat.

Nimeni nu-i spunea Mathilda. Doar bunica ei din
Newport, pe care nu putea s-o sufere.

Mama ei stătea pe canapeaua de modă veche, şi lângă ea, pe un scaun, stătea drept şi cuminte Ryan Quinn!

Mattie îngheţă.

- Mathilda, spuse mama ei, domnul acesta spune că aţi făcut un contract pe care tu nu l-ai respectat.

- Poftim? Ce contract? întrebă Mattie

simţindu-şi mintea tulbure.

- Domnule Quinn?

- în luna iunie, mi-a promis că se căsătoreşte cu mine. în absenţa părinţilor ei, am făcut un legământ cu reprezentanţii tribului Masakin, care o adoptaseră la acea dată.

- Dar... se bâlbâi Mattie.

- Negi că te aflai sub autoritatea tribului Masakin, condus de Căpetenia Artafi?

- Nu, dar...

- Pui la îndoială legitimitatea legământului?

- Nu, dar...

- Negi că m-am întâlnit cu reprezentanţii consiliului şi am stabilit un preţ pentru tine?

- Nu ştiu ce-aţi făcut voi acolo. Nu m-aţi lăsat să particip. Si, pe lângă asta, ai acceptat preţul, dar nu l-ai plătit.

- Am înţeles de la domnul Quinn că a străbătut atâta drum ca să...

- Pentru că ai fugit de mine, o întrerupse Ryan. Mă iertaţi, doamnă Latimore, dar se pare că Mattie vrea să fugă de responsabilităţi.

- întreabă-l de soţia, lui, de Virginia, murmură Mattie privindu-i speriată pe amândoi.

- Domnule Quinn?

- Nu e soţia mea! Am divorţat acum şase ani!

- Dar tu ai plecat din Kosti. Si am crezut că...

- Doamnă Latimore, îmi daţi voie să vă explic? o întrerupse Ryan. Se pare că fiica

dumneavostră nu mă lasă să-i povestesc.

- Vă rog, domnule Quinn. Luaţi loc. Doriţi o băutură răcoritoare?

- Nu, mulţumesc. Nu pot să pun nimic în gură.

- Vă înţeleg. Mattie, aşază-te şi tu, te rog. Parcă-mi stai în cap. Spuneţi, domnule Quinn. Vă ascult.

- Fosta mea soţie a venit după mine în Africa. Presupun că Mattie v-a povestit întâmplările prin care am trecut.

- Da, în linii mari.

- Imediat după ce ne-am întors la Kosti, am căutat-o pe fosta mea soţie. Eram convins că ea i-a spus lui Ahmed unde ne aflam.

- N-am ştiut, murmură Mattie. Putea să ne omoare.

- Taci. E rândul meu să vorbesc. Deci, doamnă Latimore, înţelegeţi cum stătea treaba. Am bănuit că fiica dumneavoastră e suficient de matură cât să-şi dea seama că...

- Nu fi sarcastic! Cum naiba să-mi dau seama...

- Domnişoară, fu rândul lui Mary-Kate s-o întrerupă. Nu accept un asemenea limbaj în casa asta. Continuaţi, domnule Quinn.

- Mulţumesc, doamnă. Cum am găsit-o pe fosta mea soţie, aceasta a făcut o depresie puternică. Am fost nevoit să plec urgent cu ea în Statele Unite şi s-o internez într-un spital de boli nervoase. Aşa că l-am lăsat pe domnul Jensen să preia conducerea.

- Pe Jensen? Pe puştiul ăla?

- Chiar pe el. Nici n-am avut timp să mai vorbesc cu tine. Şi nu ţi-a spus Jensen?

- Ce să-mi spună?

- L-am rugat să-ţi spună că sunt prea grăbit ca să mai discut cu tine, dar să te liniştească, pentru că urmam să mă întorc, ca să oficializăm legătura.

- Nu mi-a spus nimic! Doamne, ce geloasă proastă am fost! Aproape mi-am mâncat unghiile de îngrijorare.

- Aşa şi eu! Dar contractul nostru e valabil. Sper să-l onorezi, pentru că şi eu l-am onorat. Am adus treizeci şi două de vaci, dintre care patru sunt gestante, un taur, patru capre şi şaisprezece găini.

- Ei? făcu Mary-Kate. Mattie?

- Ce proastă am fost! Ryan?

El nu răspunse. Se ridică în picioare şi-şi desfăcu braţele. Mattie alergă spre el şi se cuibări la pieptul lui fericită. Mary-Kate îşi şterse o lacrimă din colţul ochiului şi se îndreptă spre uşă.

- Doar soţul meu poate constata plata.

- Hei, ce-i cu animalele alea în curtea mea? întrebă Bruce Latimore care tocmai sosise acasă.

Mary-Kate închise uşor uşa salonului făcându-i semn soţului ei să vorbească mai înet.

- îmi explică şi mie cineva ce se petrece?

- Animalele din curte sunt ale tale.

- Ale mele?

- Da, râse Mary-Kate cu lacrimi în ochi.

- Despre ce e vorba?

- Mattie e în salon cu un bărbat onorabil. Am înţeles că a cumpărat-o la un preţ mare pe fiica noastră, în Africa.

- Mi-a cumpărat fiica?

- Tată! ţipă Michael. Mattie se pupă cu un tip în salon!

- Serios? Cu cine?

- Cu cineva care a plătit pentru ea treizeci şi două de vaci, dintre care patru sunt gestante, patru capre, un taur, şi nu ştiu câte gâini, îi explică Mary-Kate.

- Şi ei sunt...

- în salon, spuse Mary-Kate aranjându-i cravata.

Bruce îşi îndreptă umerii şi intră în salon. Ryan sări în
picioare şi Mattie, care stătea în braţele lui, aproape căzu pe podea. Se ascunse în spatele lui Ryan încheindu-şi câţiva nasturi.

- Am înţeles că vrei să te căsătoreşti cu fiica mea? întrebă Bruce Latimore.

- Desigur, spuse Ryan dregându-şi glasul.

- Şi animalele de pe pajiştea mea?

- Sunt toate ale dumneavoastră.

- în cazul ăsta îţi accept oferta. Ştii, mai am două fete de măritat. Şi încă ceva. Animalele sunt ale mele, dar bălegarul nu-mi aparţine. Vezi ce faci cu el. Sper să dispară, jucă Bruce dur.

După ce ieşi din salon, Ryan şi Mattie izbucniră în râs. Se aşezară pe canapea ascultând discuţia familiei.

- Michael! strigă Mary-Kate. Pleacă de la uşa salonului! Veniţi toţi la masă. Se răceşte mâncarea.

- Ce mâcăm azi, mamă? întrebă Hope.

- Răbdări prăjite! Vino să vezi!

- Asta-i o casă de nebuni? întrebă cu o figură serioasă Ryan.

- Toţi sunt nebuni, în afară de mine, râse Mattie. M-ai ales bine.

Ryan o sărută mulţumit.

- Ai naibii nasturi! gemu el.

- Lasă-i în pace. După nuntă o să ai timp să le descoperi misterul.

- O să facem o nuntă în toată regula, nu?

- Mama o să se ocupe de toate.

- Ar fi bine să mă duc să-mi caut o cameră la hotel.

- în Eastboro? râse Mattie. Nu există nici un hotel aici.

- Atunci unde naiba dorm?

- Sora mea, Becky, are o casă care în timpul săptămânii e disponibilă.

- Şi?

- Azi e luni. Poţi să stai în casa ei. Dar cineva trebuie să aibă grijă de tine, nu?

- Deci, când plecăm?

- Acum, Ryan, şopti Mattie înfrigurată. Nu mai pot să aştept nici o secundă. Doamne, cât te iubesc!

- Şi eu te iubesc, spuse Ryan conducând-o afară.

în sufragerie, Bruce Latimore clătină din cap auzind uşa de la intrare trântindu-se.

Soţia lui îl atenţionă lovindu-l cu piciorul în gleznă.

- Trăim în alte timpuri, spuse ea.
- Mda, dar cum rămâne cu pajiştea mea?

Sfârşit

*

* *